Anul XIV nr. 27 (656) 6-12 iulie 2004
32 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Inginerie de baron

Averea mă-sii pe spinarea lu' stat-su

S-a spus adesea că-n afaceri și-n politică ar fi bine spre foarte bine să n-ai mamă, să n-ai tată. Aiurea! Vă oferim acum, cu ocazia împlinirii a aproximativ fix 4 luni de la zilele de 1, 2, 3 și tot așa pînă la izbăvitorul 8 Martie, o dovadă că e bine să ai o colecție – un fel de Best Of..., adică – de mame, soacre și mătuși care pot primi oricînd, de la odoarele lor, o atenție cît se poate de simbolică: un teren agricol, o firmă la care să aibă timp de goblene, un contract cu statul, o floare și, în general, chestii de-astea de tip „gestul contează".

Pagina 3

AM MAI GREȘIT ȘI NOI, AI MAI GREȘIT ȘI TU, NE-AM MAI CERTAT, AȘA-I ÎNTR-O FAMILIE MARE CUM E PSD... SĂ NU UIT, SECHE, TU AI PISEINĂ?
MARDALE.

Cînd era doar un student arogant,

Adrian Năstase ne punea să-i numărăm poeziile

Adrian Năstase e un personaj multilateral dezvoltat, mai ales de cînd a pus puțină burtică și a prins cheag social-democrat. Ca student, însă, Adi dădea pe dinafară: studia suedeza, scria recenzii în *Magazin istoric,* lua premiul I pe Universitate cu o lucrare de socialism științific și, logic, scria poezii. Dintr-una din ele (publicată în *Luceafărul)* reiese că tînărului Năstase i-au plăcut de mic icoanele. Abia după ce s-a lăsat de poezie (care, după cum se știe, nu ține de foame), au început să-i placă tablourile, hărțile vechi, vilele mari, marea privatizare și romanele de mapă și spagă.

Pagina 18

Țineți minte cuvintele lui Nelu care o să vă fie baci pînă la incredibile bătrîneți: Moldova n-a fost a ta, Hrebenciucule, care-ai jefuit-o de galbeni! Și nici a ta, Sechelariule, care-ai umilit-o cu apucături de vătaf! Moldova a fost a mea, bourilor, fiindcă pe mine m-a votat! Ooo, pădure tînără de uscături! Unde sînt moșii și strămoșii voștri? La Mausoleul Eroilor Comuniști, la Tîrgoviște, la Ghencea Militar!... Și pe oasele lor albite mă înalț eu ca pe umerii unor uriași! *(Tunete, fulgere, zăngănit de săbii în PSD)*

După trei mandate și 500 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, domnia luminată a lui Ion Iliescu a ajuns la

ABUZ DE SOARE

Nelu Babanu, eroul şi autorul unei drame naţionale şi istorice, la sfat cu boierii locali care au asuprit aprig poporul, dar au cotizat năpraznic la domnie

Anunț pe bune

În atenția ziariștilor din Timișoara:
Agenția de Monitorizare a Presei vă invită să participați la seminarul PROBLEME ECONOMICE ALE PRESEI.
Sâmbătă, 10 iulie, Sala Vega, în incinta Bastionului (ora 10).

Teme: Ghidul drepturilor salariatului pentru ziariști, contractul colectiv de muncă la nivelul ramurii mass-media.

Lector: Mihaela Enache, avocat, expert al Uniunii Naționale a Federațiilor Sindicale din Mass-Media.

Contact: Răzvan Martin: 0788.505.525, (021) 315.23.13, razvan@mma.ro

Proiect finanțat prin Programul PHARE – Societate Civilă

Așezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-șef adj.: **Marius BORȚEA**
Redactor-șef: **Doru BUȘCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacție: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-șef adj.: **Liviu MIHAIU**
Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Șef Birou Distracții-Amuzament: **Viorel MOTOC**
Dragoș MUȘAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacție: **Dan STANCIU**
Birou Investigații: **Iulian TĂNASE**
Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Reporteri: **Alexandru CĂUTIȘ, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE** axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ** laura@catavencu.ro
Traffic Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro
Coordonator distribuție: **Cristian DOMNIȚEANU** cristi@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 2, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Cațavencu*** în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, șușanele

Apare același actor-iepure de sfârșit de mandat al tuturor regimurilor: Mugur Isărescu. Guvernatorul BNR este intens curtat de către Ion Iliescu și, în consecință, de către viitoarea conducere a PSD. Ba mai mult, în urmă cu câteva săptămâni, președintele l-a invitat la masă împreună cu soția la Scroviștea pentru a discuta chestiunea candidaturii guvernatorului la președinția României. Cu această ocazie a putut să-și dea acceptul și doamna Isărescu pentru postul de Primă Doamnă. Fostul contracandidat al lui Stolojan din 2000 ar putea să-l mai concureze încă o dată, astfel încât premierul Năstase să mai fie o dată prim-ministru, în caz că PSD-ul va câștiga la toamnă, iar Isărescu va intra cu Vadim în turul II la prezidențiale, scenariu ideal pentru social-cleptocrația românească.

În Alianța PNL-PD a început fierberea: Băsescu s-a certat cu Mona Muscă, Stolojan nu i-a lăsat la înmormântarea soției contracandidatului său la șefia partidului, Crin Antonescu, producând o revoltă, Mona Muscă nu s-a văzut în această campanie electorală pe motiv că strategii partidului liberal au avut impresia că n-are notorietate (Mona Muscă fiind printre primii trei notorii ai liberalilor), Băsescu a început să dea șuturi în cur prin partid după victorie, Patriciu are probleme grele cu unii care vor să-i ia rafinăria și nu prea-l mai interesează partidul ș.a.m.d. Ni se pare nouă sau am mai văzut genericul de la filmul ăsta o dată?!

Ioan Rus este într-o campanie din ce în ce mai agresivă împotriva a ceea ce numește el „camarila" sau „curtea bizantină" a partidului lui Năstase și Iliescu. Ba mai mult, anchetarea lui Ion Ion Țiriac, lovitură dată partenerului său de afaceri, Ion Țiriac, cu acordul partidului (Iliescu, Talpeș, Hrebenciuc), a luat-o foarte personal, mai ales după ce ani de zile nu a fost lăsat să aresteze gașca moldopesediștilor de la RAFO Onești, așa cum intenționa din 2001-2002. Ba mai mult, lui Rus i s-a dezvoltat și acel sentiment periculos ghermanian: „M-am săturat de București". S-ar putea să vedem niște întâmplări interesante în PSD prin august, venite de la mica „famiglie" clujeană: Pușcaș, Ardeleanu, Dâncu, Farcaș.

Săptămâna trecută, la câteva zile după ce-și dăduse demisia, Sergiu Sechelariu încă mai ocupa, atât trupește, cât și spiritual, biroul din Ministerul Transporturilor. Probabil că nu știa ce intenții are procuratura și nu se hotărâse încă dacă să plece pe ușă sau pe burlan.

Dl Sorin Iordache, cumpărătorul celebrei case din Filiași a Rodicăi Stănoiu, a câștigat cursa pentru funcția de viceprimar al municipiului; fostul director al PECO Dolj și-a doborât contracandidații din PSD cu merite inegalabile: nici unul dintre adversari nu a reușit să facă dovada că-și poate cumpăra cu 100.000 de dolari titlul de viceprimar; nu că ceilalți n-ar fi avut banii, dar chichirezul pesedist e să nu dai dintr-ai tăi. (Săptămâna viitoare vă vom povesti muncile acestui mic Hercule, cu mai multe detalii picante).

La Arad, ca să fie clar că nu e loc de întors, consilierul liberal județean Mihai Calimente și-a adunat toți colegii și i-a dus să vadă moaștele Sfântului Anton de Padova, care se aflau în voiaj prin oraș. În fața lor, Calimente i-a pus pe toți consilierii liberali să jure că, dacă vor vota cu PSD-ul pentru alcătuirea conducerii Consiliului Județean, să li se usuce mâna. Și n-au votat!

Acciduzzu

Domnitorul Ștefan cel Mare a avut circa doișpe mandate, Adriene, şi nu s-a mai luat nimeni de el. N-o fi tocmai democratic, da' uite ce frumos îl serbează acum o ţară întreagă!
Ion cel Mare și Ateu pregătindu-se de egalarea unui record național

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA
CONJUGARE HUMANUM EST

Sorin Oprescu (vicepreședinte PSD): „În aceste momente istorice, autosuspendarea lui Marian Vanghelie din PSD a încetat."

CATEGORIA
MEGA-TUPEU 2004-20004

Corneliu Iacubov (fost lider PSD Bacău): „Eu nu am fost tinicheaua nimănui și nu am de ce să-mi fie rușine de nimic, fiind, poate, unul dintre cei mai curați oameni de afaceri din România."

CATEGORIA
ACESTE CUVINTE NE DOARE

Ioan Rus (președinte PSD Cluj): „Trebuie să redevenim un partid care lucrează pentru oameni, nu pentru baroni."

CATEGORIA
GEOGRAFIA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

Î.P.S. Teoctist (patriarhul României): „Am avut onoarea împreună cu președintele țării, cu primul-ministru, să primim români din toată lumea: din America, din Europa, din Italia!"

CATEGORIA
STADIONUL 9

Dumitru Sechelariu (fost primar al Bacăului): „Nu sînt un descreierat, nici bolnav psihic. (…) Sînt scîrbit și rănit. Nu meritam să ies din primărie așa cum am ieșit."

CATEGORIA
ION ILIESCU

Theodor Stolojan (președintele PNL): „Totdeauna mi-am pus întrebarea cum se produce frigul."

CATEGORIA
EMIL BOBU

Lia Roberts (candidat la Președinția României): „Dacă ziariștii îmi vor fi ostili, vor deveni dușmani ai poporului."

Dan Ioan Popescu (vicepreședinte PSD): „Unii au spus că vreau să mă ascund în spatele cifrelor. Nu e adevărat. Cifrele exprimă voința bucureștenilor."

Marian Oprișan (președintele CJ Vrancea): „Dacă avea România zece miniștri ca Mitrea, trăiam mai bine ca ăia din Washington."

Întunericitul

Băi tov. Teoctist, te rog să mă luminezi, că Prea Sfinţia Matale te pricepi! Baroneasa aia, madam Nicholson, cînd s-a referit la oprirea înfierilor, l-a avut în vedere şi pe tov. Isus? Ce blasfemie, cît ateism occidental! Să n-aibă puţin respect pentru Noaptea Înfierii?
Teoctist, Preafericitul, și Iliescu, prea materialistul, într-o discuție despre icoanele cu lacrimi calde și reci aflate peste vară în revizie în sectoarele 2, 3 și 5

Mamele lor sînt mai baroane decît ale noastre

S-a spus adesea că-n afaceri și-n politică ar fi bine spre foarte bine să n-ai mamă, să n-ai tată. Aiurea! Vă oferim aici, cu ocazia împlinirii a aproximativ fix 4 luni de la zilele de 1, 2, 3 și tot așa pînă la izbăvitorul 8 Martie, o dovadă că e bine să ai o colecție – un fel de Best Of, adică – de mame, soacre și mătuși care pot primi oricînd, de la odoarele lor, o atenție cît se poate de simbolică: un teren agricol, o firmă la care să aibă timp de goblenuri, un contract cu statul, o floare și, în general, chestii de-astea de tip „gestul contează".

Tanti Oprișan

Începem cu mama lui Marian Oprișan, cel mai iubit fiu al Vrancei și al mamei sale. Pensionară, Lucia Gherarde a devenit celebră datorită unui castel imens, de un milion de coco, aflat la cîțiva kilometri de Focșani. Săptămîna trecută ați citit, tot în *Academia Cațavencu,* cum s-a enervat Marian și i-a scris dînsa un memoriu către șefii poliției, să-i întrebe de sănătate și de curajul pe care l-au avut cînd au trimis un om să verifice includerea pe domeniu a unui puț de apă potabilă ce aparține de orașul Odobești. Marian a comentat în două conferințe de presă: 1) „Nu înțeleg, după 35 de ani de muncă un pensionar nu poate să-și ridice o casă de vacanță?" și 2) „Să fie clar: mama e proprietarul, dar e a mea, a fratelui meu și a mamei; ea e proprietar ca să n-avem probleme cu succesiunea". În martie 2003, consilierii județeni au pus frînă unei afaceri de familie în care urma să intre așa: terenurile statului plus ale mamei (altele decît alea pe care-i castelul), se adăugau niște bani de la buget și ieșea un parc de distracții. Era vorba de cele 8,5 hectare pe care mămica oprișanului tocmai și le luase cam cu banii de *TV Mania* și o pungă de floare din import. Practic, doamna Gherarde cumpărase pămîntul, dar, cum fostul manechin PSD a fost acuzat că i-a forțat pe țărani să-l vîndă la prețuri de toată jena, cu greu se poate numi „comerț" tranzacția respectivă. Prins cu hectarul mic, Oprișan a dat-o la întors și a declarat: „Mama mea va face agricultură acolo. Și eu țin la agricultură!". În acest timp, unchiul Garibaldi, fratele mamei, moare de foame, pe la gară, de cîteva ori pe zi *(vezi pagina 9, puțin mai la vale).* La sfîrșitul anului trecut, mama lui Marian cel Mare a fost indicată drept turnător la Secu, ba chiar unul care a avut șansa să avanseze, nu să se împiedice lamentabil, precum fiul care și-a înecat cariera de turnător în propriile greșeli de gramatică. Era pe vremea cînd, se știe, Oprișan era manechin la fabrica de confecții, iar hainele veneau pe el, evident, ca turnate.

Bunica prințișorilor

Trecem acum la o soacră. Cea a lui Adrian Năstase, care va intra în istorie chiar ca „Soacra lui Adrian Năstase". Viitorul premier s-a orientat cît de poate de bine cînd a fost vorba să-și ia a doua nevastă și, bănuim, ultima: peste mulți ani, cînd copiii săi se vor fi apucat să studieze tainele lui „the" mic de mînă la Școala Americană, taxa de școlarizare va fi ajuns la 20.000 de dolari. Iar cea care le-a plătit primii pași spre aroganța finală a fost, se înțelege, bunica, doamna Miculescu!

Mam' Maz're

Gabriela Victoria Mazăre este mama lui Radu Ștefan Mazăre, primar la Constanța și lider PSD pe zona costieră. Doamna Mazăre este acționar la Nisipuri SA și APV Media Turism SA, alături de cei trei fii ai săi. Care, între noi fie vorba, apar ca acționari la 9 (Radu Ștefan), 8 (Mihăiță) și, respectiv, 4 firme (Alexandru). Din păcate, Finanțele Publice nu ne-au putut ajuta cu informații despre bilanțurile celor două firme în care a pătruns mîna de fier a doamnei Mazăre, dar ne-a lămurit bușteanu asupra adresei exacte a societății Nisipuri SA: *„Zona Melody, pe malul lac Sutghiol, Mamaia"*. Unul dintre partenerii de afaceri ai doamnei Mazăre este Gabriel Marius Stan. Fix un proaspăt viceprimar al Constanței, membru și vicelider local al PSD exact de cînd a intrat și Radu Mazăre în partid. A fost șef al Corpului de Control al Primăriei și, ca să vedeți ce activitate ingrată avea omul, el a fost desemnat să agațe un lacăt plin de semnificații pe cabinetul de senator al lui Dan Rahău, la puțin timp după ce acesta s-a cărat din PSD și s-a împotmolit în salonul cu păsările al PRM.

Mătușile de Gorj

După două mame și o soacră, dăm o tură pe la mătușile lui Nicolae Mischie: Puica Popescu, Dorela Făinișă și Lucica Bicescu. Înainte să vedem ce este cu mătușile – pe care, se știe, nu le alegi, ca pe soacre –, să ne amintim că mega-charismaticul gorjean a fost acuzat recent că a primit drept plocon, de la niște americani, o vilă. Aveam de gînd să spun „vilă de neam prost", dar, cînd mi-am amintit de obiceiul rudelor de a-i lăsa casele în grijă, m-am răzgîndit: nu-i chiar prost. Unde ceartă procurorii PNA, mîngîie ori au mîngîiat mătușile lui Mischie, care au grijă să-i lase lui cam toate casele pe care le găsesc prin bătătură. Alături de mătuși, în afara partidului, și cu ajutorul omului său, actualul președinte al Consiliului Județean, Mischie controlează județul în continuare.

Mama Forței de Muncă

Ioan Cindrea este lider PSD Sibiu, secretar de stat în cadrul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, președintele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, consilier județean, fiu al doamnei Paraschiva Cindrea. Registrul Comerțului conține în scriptele sale trei firme la care apare ca acționar Paraschiva Cindrea: Argenta SRL, MC-Plus SRL și Confsib International SRL. Pe 11 iunie, Argenta și-a întrerupt activitatea, iar MC-Plus, care se ocupă de comerțul cu amănuntul în magazine nespecializate, nu a depus nici un bilanț la Ministerul de Finanțe. Ar mai fi un amănunt extrem de specializat: acum cîțiva ani, presa a identificat un virus de tip PHARE ce atacase cu sînge rece și 50.000 de euro firma Confsib. A fost atins de molimă și deputatul Gheorghe Suditu, coleg de afacere cu doamna Cindrea și coleg de partid cu fiul dumneaei.

Soacra securistului

Ristea Priboi este celebru în breaslă pentru afacerea de mare succes prin care o doamnă din București, Elena Buciu, a căpătat niște bani de la buget. „Care-i legătura?", veți întreba, și bine veți face. Ne lămurește *Ziarul de Vrancea* – doamna avea, la ora dezvăluirilor, cel puțin trei mari calități: acționar la firma care a furnizat mape de juma' de miliard către Consiliul Județean Vrancea, octogenară și, mai ales, soacră a deputatului securist. De aceea, ne temem că, de fapt, e puțin spus „a căpătat bani" de la Consiliul Județean. Mai degrabă, presupunem că i-a smuls în chinuri grele, cu lampa vîrîtă în ochi! Firma era administrată de soția deputatului Priboi și tare ne mirăm că nu a vîndut și niscaiva capsatoare, numai bune să-și prindă deștele în dînsele angajații de la Consiliu.

Doamna Frutti Fresh

Cunoașteți, probabil, sintagma „Frații Micula", ați auzit-o de nenumărate ori. Ați și gustat-o, din cînd în cînd, alături de cîteva semințe și două fete de la bufetul sătesc. Dar v-ați întrebat vreodată cine este, totuși, „Mama Fraților Micula"? Mama fraților Micula este Saveta Micula. Numele său apare într-un dosar privind tranzacții suspecte cu terenuri din Oradea. Dincolo de aceste terenuri, Saveta Micula din Cucuceni, județul Bihor, localitate cu ceva mai mult de 100 de locuitori, este acționar la SC Clas Media SRL. Recent, Clas Media din Oradea a obținut licența pentru o frecvență radio din Capitală, cea de 91,7 MHz, semn că s-ar putea să mai auzim de cîteva milioarde de ori – o să ne inunde difuzoarele – de sintagma „European Drinks".

Soacra de Externe

După cum ați observat recent în paginile revistei, Mircea Geoană nu are doar tată, ci are și o soacră. Culmea, de orientare țărănistă. Doamna Margareta Costea s-a remarcat prin evoluția sa în domeniul imobiliarelor: una din casele familiei a fost închiriată unor străini care nu au vrut în ruptul capului să spună vreo sumă, de teamă, probabil, să nu rîdem de ei. Este vorba de un imobil donat de o rudă plecată tocmai hăt, în îndepărtata Americă, cu cățel, purcel și ce-o mai fi încăput în valiza sa de tip „diplomat".

Madam Seche

Agripina Sechelariu, mama ex-primarului din Bacău, și-a dus pasiunea pentru autobuze la extrem. Plecînd de la capăt de linie ca simplu taxator de bilete, pe vremea lui Ceașcă, a ajuns să controleze firma ce a concesionat recent, de la primăria fiului, zece trasee de transport local din oraș – vorbim aici de perioada în care fiul încă era primar, evident, și nu apucase să strige huo! către călătorii care l-au dat jos din funcție. Pe finalul mandatului, înainte de fluierăturile finale, regia mamei a mai primit niște bani de la buget. Dumitru Sechelariu *vs.* Eugen Istodor, în *Academia Cațavencu:* „«Mama mea nu ia nici un ban nemuncit!» – «Brusc, așa, întîmplător, la alegeri!» – «Mama dă bani la persoane defavorizate!»". O poveste care răstoarnă toate zvonurile alea care spuneau, din cauza unui oarecare Bacovia, că Bacăul ar fi un oraș trist. Iar cînd nu pune la punct strategiile financiare, cu balanțele între bilete, abonamente și blatiști, doamna Sechelariu se dedică fotbalului și echipei FCM Bacău. Fiul domniei sale a dezvăluit ziarului *Evenimentul zilei:* „Cîteodată îmi mai spune de cîte unul că a jucat slab sau că tactica a fost greșită la vreun meci. O ascult, fiindcă este pasionată de acest sport. Are probleme cu tensiunea, mai ia cîte un medicament, dar nu vrea să lipsească de la meciurile de acasă". De aceea, în cinstea doamnei Sechelariu, încheiem acest mic inventar al mamelor, al mătușilor și al soacrelor descurcărețe cu un sincer „nea Puiu, lasă-ne!".

Biroul de Investigații

Doamna Mazăre este a doua din stînga (cu permanent). Oare a ţinut să fie acţionar la Nisipuri SA ca să fie sigură că fiii săi nu au făcut firma asta doar ca să aibă unde să se joace în nisip?

Mama lui Dumitru Sechelariu explică cum ar reacţiona dacă fiul ei, zis Ştefan cel Mare, ar bate noaptea în poartă după o înfrîngere a lui FCM Bacău: „Nu deschidem uşile între staţii"

fiică

Un bistrițean se dă cu declarația de avere în bărci de lux

Pe deputatul PNL Dorin Popescu îl doare în croazieră de munca la Parlament! Și nu glumim! Fără să își treacă asta în declarația de avere, deputatul bistrițean s-a asociat cu încă patru *fratelli macaronari* într-o firmă ce intermediază croaziere de lux și, de la fiecare client care pune botul la o hoinăreală de mii de euro pentru numai o săptămînă de voiaj, Popescu își trage, normal, comision. Dacă e să ducem pîra pînă la capăt, aflați că nici pe la Parlament nu a mai dat deloc în luna alegerilor, sub pretextul că se ocupă de campanie, deși el nu a candidat și nici nu deține vreo funcție notabilă în filiala liberală bistrițeană. Culmea, cînd a fost prins cu fofîrlica de ziariștii locali, deputatul Popescu și-a modificat fuguța declarația de avere! Noi însă avem ambele facsimile și le putem dovedi organelor competente că a minciunit!

Pesediștii bihoreni își înează amarul la Bar

Una dintre cele mai dezamăgitoare (pentru ei!) prestații ale PSD în Ardeal a fost consemnată la Oradea, unde filiala condusă de prefectul Bihorului Gheorghe Sârb a dat un chix de zile mari, pierzînd rușinos „grație" campaniei tembele duse de candidatul la primărie, deputatul Mihai Bar. Deși situația a fost nasoală, nici unul dintre capii locali ai PSD nu s-a sinchisit să își dea demisia de onoare. Supărat pe ei, Arogantul vrea să mai facă încă o schimbare în județul ăsta blestemat care i-a adus numai probleme (vezi cazul Tărău). Alternativa se numește Ioan Mintaș, vicepreședintele Consiliului Național pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, un personaj tenace și retras, care și-a făcut o avere impresionantă din afacerile cu construcții. Problema e că Mintaș nu ar prea vrea să mai rămînă în PSD, ci ar sări huța-huța mai degrabă în barca democraților aflată pe val!

Concurs de reorientare turistică

În ultima zi a lui iunie, Cozmin Gușă dădu mare chef mare de ziua sa de naștere. Buluc de lume, ca la unul care se află pe cai politici în creștere. OTV, iubitoare de transmisii „indirect", se găsi și ea cu camera pe acolo. Ce să vezi ? Printre cei veniți cu săru' mîna, Valentin Nicolau, președintele TVR, cerîndu-și, cumva, iertare pentru cenzura la care l-a supus pe Băsescu și pe toți ai lui. Tot în același lot de colindaci în reorientare îl văzurăm pe Lucian Sârb, șeful informațiilor teveriste, trăgîndu-și ușor piciorul scos din gips. Iată o lecție pentru oportuniștii români: poartă-te frumos cu opoziția, că așa e alternanța la putere!

Platon și Aritstotel
alternîndu-se-n cartel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

Clasa profesorului terorist de la „Sava“: „Își bătea joc de noi!“

Acești liceeni sînt super. În plină festivitate de închidere a anului școlar la Liceul „Sfîntul Sava“ din București, ei au făcut un bilanț usturător dirigintelui și, implicit, timpului petrecut aici. Inițiatoarea acestui demers este Roxana Iosif, invitată de ambasadorul Guest la dineu de ziua Americii, ca premiu pentru curajul său. Veți citi și opiniile altor colegi, Alexandra Țecheră, Eugen Russo și Barna Nemethi, împreună dînd un brînci serios României, o mare reformatoare în învățămînt și aiurea. Veți citi dezvăluiri mai tari decît furturile de uzine, fiindcă acești oameni vorbesc, trăiesc, sînt vii, iar uzinele nu au glas să-și urle mînia. Uă Athanasiu, adio Iliescu!

Curajul

Reporter: Ce s-a întîmplat?

Roxana Iosif: Noi am avut un diriginte, Iosif Georgescu. De-a lungul celor patru ani de liceu ne-a făcut numai zile fripte. Eram mici, ne-a inculcat frica ani de zile... Eu le-am spus colegilor mei cu mult înainte că voi ține un discurs despre anii de liceu și teroare. Nimeni nu a spus nimic, nimeni nu m-a susținut. Pe 15 iunie, în ziua festivității de sfîrșit de an, am venit cu discursul. Alexandra și Titus au fost primii de partea mea, m-au ajutat să redactez, să corectez. Cum m-au privit colegii? Erau revoltați împotriva mea, adică cum pot eu să le stric petrecerea de sfîrșit de an? Eram arătată cu degetul pe culoar, mi se spunea să nu cumva să vorbesc... A început festivitatea. Fiecare clasă și-a prezentat momentul artistic, a venit rîndul clasei noastre. Mi se spunea că o să fiu oprită. A fost intonat imnul clasei noastre, melodia lui Banderas din *Desperado* și am ieșit eu în fața clasei și am citit protestul împotriva dirigintelui. Unii profesori au vrut să-mi taie microfonul, dirigintele urla la noi. Alexandra și Titus au stat cu mine cît am citit discursul. Din clasă ni s-au aliat vreo șase-șapte copii, dar au venit după aceea și din alte clase.

Rep.: Cum vă făcea zile fripte?

Alexandra Țecheră: Își bătea joc de noi. Cu precădere de cei care învățau mai prost la fizică. De ei se lua, dar în funcție de dispoziție noi eram: „speculanți, lichele, scursuri ale societății“. Aproape zilnic, timp de patru ani, ne făcea cum îi venea la gură.

Rep.: Voi sînteți printre scursuri?

A.Ț.: Unul dintre aceștia este Titus, el avea părul lung și și-a făcut codițe. Profesorii făceau glume, dar i-au respectat decizia. La teza de fizică, profesorul Georgescu a început să urle și l-a dat afară din teză. L-a făcut lichea și scursură și ne-a explicat țipînd ce este libertatea. Libertatea era a face numai ce ni se spune și cum ni se spune.

Istoria fricii

Roxana Iosif: Mereu plasa astfel de teorii. „Sînteți ultimii oameni, prefăcuți, mincinoși, parșivi, neserioși, dacă nu vă forțez eu, nu faceți nimic!“ Sau: „Cînd unui copil îi satisfaci totul, el devine criminal, își omoară bunicii, familia!“. Erau nenumărate momentele în care ne umilea, ne punea la colț pentru orice opțiune am fi avut... „Celelalte materii nu dezvoltă decît memoria! Învățați mate și fizică, restul vă îndobitocesc, chimiștii nu gîndesc, sînt cei mai mari tocilari, istoria nu produce nimic, nu vă dă să mîncați!“ Dacă ar fi fost numai la nivel declarativ, poate că lucrurile puteau fi mai puțin tragice. Dar domnul diriginte Georgescu a trecut la fapte.

Cazul Barna

Alexandra Țecheră: Un caz este cel al fostului nostru coleg Barna Nemethi. Mama lui l-a ajutat pe domnul diriginte să scoată o carte. Dumnealui a cerut elevilor mai mulți bani decît era prețul adevărat al cărții. Mama lui Barna a vorbit cu dirigintele că așa ceva nu se poate, dirigintele a venit cu tot soiul de povești, ca să iasă mai bine, dar a început să-i pună absențe nejustificate în catalog, la diferite materii, chiar cînd el era în clasă, sau punea pentru zilele de sîmbătă.

Povestea lui Barna Nemethi povestită de el însuși

Barna Nemethi: Da, este adevărat. A fost o rezolvare semi-oficială concretizată într-un proces-verbal prin care se recunoștea caracterul fraudulos al unor absențe. Absențele îmi erau puse cu scopul de a mă șantaja cu exmatricularea. Tot ceea ce au spus colegii mei este foarte adevărat, totuși simt că accentul nu este pus exact pe rană. Mă refer la faptul că în sistemul nostru de învățămînt epuizat numeroși profesori depășesc limita corectitudinii și încadrarea lui Georgescu în această categorie nu este tocmai suficientă. Mulți profesori ar trebui sancționați, însă Iosif Georgescu este mult mai mult decît un profesor care batjocorește copiii.

Tratamentul

Eugen Russo: Mai e vorba, în șirul faptelor, că dirigintele nostru aplica un tratament preferențial. Avea anumiți elevi pe care-i umilea în fața noastră, spunînd că nu e doar părerea lui, colegii tăi cred la fel, părinții tăi cred la fel, e părerea întregii societății. Pur și simplu, ne-a afectat încrederea în sine. Pe de altă parte, avea copii cu care făcea meditații și le dădea subiecte mai ușoare la ascultare. Regula, de generații, în „Sava“ e să faci meditații cu el ca să nu ai probleme.

Aici nu e o răzbunare a unor elevi certați cu cartea. Eu am media 8 și sînt olimpic național la fizică în acest an. În primii ani am luat premii. Roxana are 9 media generală. Domnul diriginte nu s-a ocupat în nici un fel de mine timp de patru ani, dar niciodată nu a fost de acord că eu l-aș reprezenta în vreun fel.

Unii profesori și America

Rep.: Profesorii cunosc cazul Georgescu?

Roxana Iosif: Sigur, în consiliul profesoral s-a vorbit despre acest lucru, dar de fiecare dată este atenționat domnul Georgescu și atît. Unii profesori, după protestul nostru, au spus că se simt

Nici chiar eu, care sînt olimpic naţional, nu pot să rezolv problemele cu care ne chinuie dirigu' şi profu' nostru de fizică. I-auziţi: „Un plic scufundat într-un buzunar de profesor împinge nota de jos în sus cu o forţă egală cu forţa muşchilor pe care şi-i arată acelaşi prof în faţa elevilor care gîndesc liber“. E naşpa, frăţie!

Exponenți ai noii generații de intelectuali de la liceul „Sfîntul Sava“ care, după noile metode, vor arunca o mîță moartă în curtea căsuței de e-mail a profesorului lor învechit

rușinați, că ani de zile nu au făcut nimic pentru a îndrepta lucrurile.

Sistemul

Roxana Iosif: Pe mine m-a revoltat faptul că nimeni nu făcea nimic, că toți acceptau tratamentul acesta, fiindcă oameni ca dirigintele Georgescu există întotdeauna. Frica noastră m-a revoltat cel mai mult și faptul că el se folosea de frica asta pentru a institui în continuare acest sistem. El nu se oprea în a ne bălăcări, vorbea cu ceilalți profesori să nu fim trecuți clasa, să ne pună note mici... profesorii poate că nu au făcut ceea ce li s-a spus, dar influența lui rămînea.

Eugen Russo: El a încercat să ne convingă că el este stăpînul, că el are întreaga autoritate.

Alexandra Țecheră: Cum să vă spun, ne spunea că noi i-am scurtat viața, că nu putea dormi din cauza noastră. Dar nu era așa, acest profesor face la fel și în alte clase. Nu am văzut copii mai proști, acesta e discursul împotriva întregii generații din „Sava“ și probabil la fel face de generații.

Eugen Russo: Noi nu am avut niciodată o susținere adecvată, nici un profesor, de fapt, nu s-ar fi solidarizat cu noi în timpul anilor.

Roxana Iosif: Aceasta e mentalitatea generală. Într-o zi, profesoara de informatică a descoperit un zece în dreptul meu, notă pe care nu mi-o pusese ea, ea dorind să mă asculte. Cineva mi-a pus un zece. I-am spus că eu vreau să fiu ascultată. Nu, că cine știe ce se-ntîmplă dacă anulez nota, așa a spus... venea o inspecție și era nevoie de note. Acea întîmplare a fost acoperită.

Barna Nemethi: Corupția, șantajul, escrocheria sînt în cazul lui și al altora la un asemenea nivel încît multe generații sînt traumatizate și compromise: sume enorme pentru a intra în bac; note, absențe, medii la orice materii și oricînd; un sistem de meditații în masă (zeci de copii pe ședință). Copiii sînt loviți din toate direcțiile pentru un final sigur: să dea o sumă de bani pentru a fi lăsați în pace, acțiune la care au recurs mulți, mult prea mulți.

Eugen ISTODOR

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „*Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea*“
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea și cui folosește acest monument

Născută în Domnești-Muscel, Argeș, strașnica femeie care-și făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 și anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuțoiu“. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenței anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului“, ajutați de Elisabeta Rizea, soțul ei Gheorghe și fiica sa, cât și de către majoritatea sătenilor din Nucșoara (familiile Arnăuțoiu, Jubleanu și Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuțoiu, și a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munților Făgăraș, Iezer și Leaota. Toți luptătorii, inclusiv comandanții acestora, au fost uciși în lupte, s-au sinucis sau au fost executați de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea și soțul ei au fost arestați prima dată în 1949, anchetați și bătuți de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată și condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 și a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I și președintele Constantinescu. Urmăriți de vorbele sale: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea“, încercăm să-i onorăm această ultimă dorință, dar și pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbații lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munți: Arnăuțoiu Laurența, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta.

Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piața Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toți ziariștii care trec pe lângă el, ci și o satisfacție profund umană că, cel puțin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Au mai semnat din Elveția-„mamă“ pentru: Puiu Ganea, Ion Argeș Ganea, Mircea Encioiu, Sofia Dumitru, Dan Niculescu, Șerban Mironescu, Cornel Mareș, Ion Rășcanu, Raluca Rășcanu, Adrian Diaconu, Mihălcescu, Oana Rășcanu, Négibé, Cateluța Gollnow, Dolly Andone, Nicolae David, Aurică Cristescu, Ion Lecca, Angy Ioviță, Mihai Ciubotea, Aurel Pârvu, Mihai Cicotti, Constantin Hălăucescu, Modesta Măicuța, Eugenia Bărbulescu.

DONAȚI AICI!

Așezământul cultural „Academia Cațavencu“ va aduna și administra fondurile necesare și va iniția toate demersurile pentru construcția monumentului Elisabetei Rizea, simbol al rezistenței împotriva comunismului. S-a obținut acordul primarului general al Capitalei. Se va organiza un concurs național pentru proiectul acestui monument, ce va fi ales de către un juriu alcătuit, deocamdată, din: Andrei Pleșu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, Aurora Liiceanu. Cei care doresc să contribuie financiar la realizarea acestui proiect sunt rugați să doneze în conturile:

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la B.C. ION ȚIRIAC – sucursala Izvor; titular cont:
AȘEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAȚAVENCU“.

Cuvîntul care

nu se teme de greci, chiar și atunci cînd fac ziare

Paralia Katerini este un fel de Rivieră a fostelor țări socialiste, un fel de Eforie Sud cu servicii mai bune și cu personal majoritar grecesc. La chioșcurile de ziare, presa este după chipul, asemănarea și buzunarul turiștilor. Găsești cîteva ziare și reviste din România, dar, surpriză, și publicații în limba română pentru emigranții plecați din scumpa noastră țărișoară la o viață mai bună și un uzo mai parfumat. Prețul celor trei săptămînale de care am dat eu este, invariabil, un euro. Încep cu ***Actualitatea românească***, subintitulat „ziarul românilor de pretutindeni“, ajuns în al treilea an de apariție. Dintr-un fel de deformație profesională mă uit la caseta de redacție și văd că am luat o semi-țeapă, e vorba de o revistă editată în București. Nu am auzit de nici unul din ziariștii prezenți în casetă, iar după ce am văzut și conținutul mi-am zis că e normal, angajații publicației nici nu prea sînt ziariști. Articolele, mă rog, textele, vor să acopere un interes general, de la podul peste Dunăre pe care-l vom construi împreună cu bulgarii pînă la rețete de zacuscă sau chiftele. A, și un interviu cu Lia Roberts! Reține și un banc absolut tîmpit publicat în penultima pagină, într-un grupaj de bancuri cu albanezi: „Care este diferența dintre un albanez mare și unul mic? Cel mare arde mai mult“. Care e diferența dintre un ziarist mare și unul mai mic de la *Actualitatea românească?* Nici una, căci nici unul nu e ziarist!

Curierul Atenei, în schimb, e editat în capitala Greciei și are 28 de pagini, cu patru mai mult decît *Actualitatea românească.* Conținutul, tot tip magazin, dar mai aplicat pe problemele românilor din Grecia. Plus un editorial de Cornel Nistorescu, preluat, probabil, din ***Evenimentul zilei***. Publicația are și o oră de emisie pe radio, vinerea, în Atena, pe 104,4, dacă vă nimeriți pe acolo. Partea bună a publicației este că se adresează, în egală măsură, și fraților noștri de peste Prut (sînt cîteva articole în direcția asta) care sînt și ei emigranți și au un euro în buzunar. Unirea face puterea. De cumpărare! Pe prima pagină, *Curierul Atenei* se laudă: „Numai la noi puteți afla despre permisele de rezidență perfectate de autoritățile elene – primăria Atenei“.

Ba nu numai la voi, pare să spună concurența, adică ***Ziarul Românilor***, editat tot în Grecia, dar fără adresă a redacției în caseta editorială. Pentru că, și aici, pe prima pagină este anunțat „Permisul de rezidență pentru membrii familiilor de imigranți“. Și tot pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă, o exprimare greșită: „Reuniune familiară“ pentru ceea ce ar trebui să fie prezentată drept o reuniune de familie, adică familială. Și, pentru toți românii și moldovenii din Grecia, o mare bombă explodează pe ultima pagină: „Andreea Marin și Țiriac?“. Vă dați seama că, aflînd răspunsul la această întrebare, emigrantul român pleacă fericit la muncă și va scoate și săptămîna viitoare un alt euro din buzunar ca să afle cine a cîștigat alegerile locale din România!

Ioan T. MORAR

Mazăre este amantul Mamaiei

S-a scris în *Evenimentul zilei* că cică domnul primar Mazăre de la Constanța este un tip căruia îi place cu mai multe fete o dată. Vreo 5. Ni se pare normal din moment ce are mai multe funcții. Parcă-l și vedem pe Mazăre vorbind cu 5 fete care stau pe canapea: „Domnul primar Mazăre e ocupat la serviciu. Astăzi îl puteți avea pe domnul patron Mazăre, domnul ziarist Mazăre și domnul proprietar de yacht Mazăre. Oricum, mie puteți să vă adresați cu «Oh, Radu, ești imens»“.

Constanța și Costel

canalul mass-midia năvodari

● Se vorbește despre niște sfori care s-ar trage în jurul studioului regional Cluj al TVR, în acest sens fiind deja atacat, pe ici, pe acolo, Romeo Couți, actualul director. Sforile, dacă e să ne luăm după ele și după sursele noastre, duc spre cuplul Constantin Trofin și Ovidiu Uscat, realizatori ai unei emisiuni cu rating mic la Antena 1. Cei doi semi-comici ai ecranului și-ar dori să se întoarcă la Cluj nu numai pentru că e mai comod, ci și pentru că au acolo, la studioul teritorial, niște socoteli neîncheiate și mai multe lucruri pe un inventar nepredat în totalitate. Ca să nu mai fie nevoie de tot felul de justificări de cheltuieli din urmă, cel mai simplu ar fi ca cei doi să redevină șefi și, astfel, lucrurile să reintre în anormal. Din punctul de vedere al restanțelor, evident! ● V-am zis că Adrian Tărău, prințișorul petrolului de contrabandă din Bihor, exilat acum în SUA, și-a deschis un ziar – *Informația de Vest.* Interesant este că în respectivul ziar își fac reclamă toți prietenarii contrabandistului arestat acum 4 ani de procurorul Alexandru Lele și eliberat de Adrian Năstase. Umblă o vorbă că printre cei ce contribuie financiar la bunăstarea publicației se numără și Călin Vesa, șeful Direcției Regional Vamale Oradea, dar nu direct, ci trimițînd diverse firme prinse cu ocaua mică de vameși să treacă pe la ziar.

Zețarul Ivan

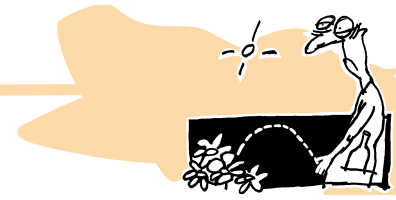

MAMA NATURĂ
TATÀL ALCOOLIC

România.
Mici fragmente de neant.

Chelnerul saună întotdeauna de două ori

Mă dădeam într-o zi cu bicicleta medicinală, la un complex specializat, iar pe la kilometrul 0,00001, cînd deja eram aproape mort, îl văd pe unu' că iese calm din saună, doar cu prosopul pe el, în șlapi, cu burtica la locul său, merge la telefonul agățat pe un perete, sună la recepție, cere ceva și se pune pe așteptat, cu degetul în nas. Apare un chelner cu două halbe de bere, omul le ia frumos de braț și pleacă cu ele în saună. Nu-mi venea să cred. Vă dați seama că înăuntru, în saună – unde, se înțelege, trebuie să fie cald –, sigur avea și un berbecuț pus la proțap?

S-a introdus troleul greu

Am trecut printr-o întîmplare la care nu mă așteptam, deși de-a lungul timpului s-au făcut destule poante care au sugerat-o. Mergeam spre redacție cu deja celebrul troleibuz 92 și, la un moment dat, am văzut că, de fapt, nu mai mergeam. Stăteam pe loc. Doamna șofer se certa cu unii pe stradă, că de ce nu te uiți, fă, proasto, că bă, boilor, dacă voiam să dau peste voi dădeam, vă rupeam în două, băi, cocliților! După ce s-a răcorit cu ăia a urcat și, în drum spre volan, a ordonat către mine și încă doi tipi: „Hai, jos, împingeți puțin troleibuzu'!". Da' ne-a zis elegant, așa că am coborît și am împins puțin hardughia, mulțumiți că nu s-au băgat avioane din Titan la Universitate.

Octopussy, varză, viezure, mînz

OCTOPUSSY de lîngă gara din Predeal ar putea fi un butic ca toate buticurile dacă n-ar avea un nume atît de, cum să zic eu ca să fiu mai delicată, sonor. Dacă ești bărbat normal la cap, acest nume nu poate să te lase indiferent. Te prăbușești de urgență pe o băncuță și începi să visezi un basm în care, din cauza Gărzii Financiare și a distribuitorilor neserioși, prințesa Octopussy plînge neostoită într-un turn de sar portjartierele de pe dînsa pînă cînd vine și o salvează unu', Miriadick.

Bolintin de UE

Coadă la casă la Mall. Doi pensionari se certau pe buletinele de UE. Unul (luase un kil de zahăr) susținea c-or să ne oblige să ne facem alte buletine și că nu e normal, că al lui e valabil pînă în 2012, dar UE o să ne schimbe buletinele cu forța. Alți bani, alte cheltuieli. Ălalalt, nț, nu, dom'le, că ne bagă cipuri, ca la vaci, să ne supravegheze din satelit. Primul că fugi, dom'le, de aici cu prostiile dumitale. Dom'le, 'mneata nu citești ziarele, nu te uiți pe Internet? Primul pufnește: da' ce, bre, mata umbli pîn Internet? Eu nu, da-mi spune nepotî-miu și dacă minte el, mint și eu. Da' nepotî-miu nu minte, că e la liberali, la sectoru' 3.

Ethos, Portos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Jula s-a certat cu Mita

Dudeștii Noi. Județul Timiș. 2004. Iunie. Organizația PSD din localitate se pregătește de alegeri. Șeful organizației locale este Jula Petre. El îl propune ca primar pe Mita Hristu. PSD pierde alegerile în Dudeștii Noi. Cîștigător este Alin Nica, PNL, de numai 23 de ani. 2004. Iulie. Prin Dudeștii Noi presa nu a mai trecut să stea uimită la numele Mita și Jula, atît de aproape de partidul de guvernămînt. Nici eu nu am fost în Dudeștii Noi, dar am stat de vorbă la telefon cu Jula și cu un Mita despre atmosfera postelectorală.

Mînărie, demisie și rușine de a fi pesedist

„Seara cînd a fost înainte de a depune candidatura la Dudeștii Noi. Mergînd spre căminul cultural am surprinderea să apară fostul vice al primăriei Pescheș, Mita Hristu, cu domnul Sorin Capsale, adus și făcut membru pesedist cu o zi înainte și pus să candideze în locul meu care erau șansele de 95% din primul tur. Capsale era cu propaganda electorală aici pe zonă din partea PSD. Este locuitor al Dudeștilor, dar stă în Timișoara. Momentan sînt președinte al PSD, dar fiindcă sîntem în construcție cu primăria, nu am timp să fac o ședință și să-mi dau demisia. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar mie mi-e rușine că am fost pesedist. Pentru chestiile care s-au făcut, fiindcă eu am făcut mult pentru PSD și am fost săpat. Oamenii din Dudești se uită urît la mine fiindcă i-am dezamăgit că nu am candidat."

Cariera lui Jula

„Eu am fost casier încasator la Pescheș, dar încasator pe Dudești, că au fost unite și s-a făcut referendum și s-au separat. Cu apă, cu fîneață, cu pompieri, cu toate. Eu sînt de peste 25 de ani aici. Să vedeți cum arată biserica, căminul cultural, eu am o plăcere deosebită de a lucra cu oameni. De ce? 25 de ani am fost organizator de nunți și de aceea, sincer, mi-e scîrbă că am fost lider PSD. Toți liderii PSD din zonă mi-au promis milioane, miliarde, nimic, nici cu sume mici, fiindcă îmi trebuia cîteva zeci de milioane să acopăr cu asfalt căminul cultural, nimic, fiindcă aveam și eu o plăcere să fac seri cu discotecă, frumos, și-au bătut joc de mine!"

De ce PSD?

„De prost! Mă scuzați, în 2000 a venit candidatul de atunci al PSD și m-a rugat să-l ajut că am neamuri multe și influență. Pe Mita îl cunosc de mult, era prieten cu mine. Mita era viceprimar, Jula încasator la Pescheș. Vă dați seama, eram prieteni. Și el așa m-a terminat. M-a lucrat machedonește. Nici măcar vice nu m-a pus, Mita a pus pe unul de la PRM vice. Deci, a băgat pe altul primar și vice. Așa a făcut, au venit cu toate documentele parafate, de la fostul primar Leonte, care a rămas pe Pescheș și să mă semneze pe mine. Asta o fost. Eu eram președinte PSD, dar ștampila era la fostul președinte. Cei care au fost membri nu au fost întrebați și nici nu s-a votat. Organizația locală serioasă la noi în sat era PD. Asta e. PSD a fost departe de așa ceva. Noi nu ne puteam aduna... o dată pe an dacă ne vedeam. Eu nu am semnat."

Viața lui Jula

„Eu am fost o fire care am pus la suflet fiindcă am dezamăgit niște oameni că dacă veniți aici să întrebați pe străzi pe cine ați fi vrut să aveți primar? Eu sînt un ardelean venit în '58 în Dudești, au venit părinții de la poalele muntelui Găina și era viața grea acolo. Au venit în Banat. Am lucrat, am două fete cu facultate, eu am terminat școală profesională, plus o școală de maiștri neterminată, am fost 25 de ani la Electrobanat Timișoara și am devenit casier aici. Viața e frumoasă, dar e greu de trăit cu salariile astea mici, soția mea lucrează la un centru de copii handicapați, la un milion șapte sute, eu la trei milioane opt sute cincizeci. Viața e scăzută la Dudești, dar eu, Jula, nu am primit mită niciodată și nici nu am dat cu jula niciodată. Eu am organizat nunți, asta e frumusețea vieții mele. Dar acum nu se mai invită multă lume, că nu se mai recuperează banii la multă lume. Și atunci fac numai cu familia."

Taică,
pe mine nu mă mai
păcăliţi cu promisiunile
voastre electorale. No, dacă-i
pe-aşa, îţi propun şi eu un slogan foarte fain pentru tine:
„Bunăstare şi belciug".

Un român atît de simplu, după vorbă, după porc, sătul să-i tot țină pe pesediști în brațe pînă se-ngrașă din cale-afară și li se-ngroașă șoriciul

Viitorul

„Cît pot, e un copil tînăr, 23 de ani, îl ajut cum pot. Din toate punctele mele de vedere. O să candidez peste patru ani, pe crucea mea."

Mita

„Stați puțin, cu care Mita vreți să vorbiți, eu nu sînt Hristu, eu sînt fratele lui... el nu are telefon, nu prea are nimic. Eu nu sînt de partea primarului nou, nici cu Jula, nici cu Mita. Eu nu am fost de acord cu nici o politică, eu am spus punctul meu de vedere la ședințe. Față de fratele meu, cu părere de rău o spun, a fost viceprimar și nu a făcut nimic și dacă nu a făcut nimic să vină altcineva, poate face mai mult. Jula zice acum că nu a candidat Mita, ci altul, asta e o aiureală, nu știu ce o fi în capul lui Jula cînd el l-a pus pe Mita să candideze. Cum nu a candidat Mita cînd Mita a candidat, adică la PSD ei nu știu pe cine pun pe listă? Jula era supărat negru de pe vremea alegerilor, că mi-a arătat un ziar, ăla al lui Dinescu, *Cațavencu,* că are el, Jula, dosar penal. Jula a spus că cineva din candidații de acolo ar fi făcut chestia asta la ziar. Eu am zis: Domnule, ați făcut ce ați făcut, dați pe față cine e adevăratul candidat la primărie. Nu se poate să ajungem decît la adevăr. Or ei nu știau nici pînă în ultima clipă cine candidează, dar a candidat fratele meu. Jula nu vrea să-și amintească, chiar așa a ajuns?"

Domnule, la cîțiva kilometri de un oraș mare, parcă toată viața e absorbită acolo. Iar satelor din preajmă le rămîne supărarea. O supărare și aia sucită, în care ținere de minte nu mai e.

Eugen ISTODOR

Titan, ultima bustieră

Pe forum-ul site-ului nostru, un domn ne-a povestit, între băieți, o istorie nostimă, pe care ne-a îngăduit, puțin jenat, să v-o zicem și dumneavoastră.

Dacă nu se vorbea la Actualități de sonda Huygens care (poate) ajunge în toamna asta pe Titan, una din lunile lui Saturn, nu vă plictiseam cu istoria asta. Și să mor eu dacă vă mint cu vreo vorbuliță!

Acu' fo' șapte ani, Internetul mi-a flashat pe ecran: „Înscrieți-vă repede un mesaj personal pe discul de aur care va ajunge pe Titan, mai rămân numai 10.000 de semnături libere din 80.000!". Ca orice oltean înfipt, o făcui, și-n viteză și cu emoțiune am zis ceva patetic și cam de trei parale, de genul: „Sper că urmașii urmașilor mei vor găsi urma străbunului lor, Dan… Blabla-bla." P'ormă am uitat. După vreo șase luni, m-am trezit cu un CD în cutia poștală, cu explicarea lansării și misiunii și cu toate mesajele scrise (80.000!), vorbite sau grafice. M-am crucit de-atâta atenție din partea lansatorilor. După aia mi-am zis că nu sunt un oarecare, în definitiv suntem niște aleși și reprezentăm șase miliarde de amărâți, meritățm deci, ce sufletu' meu! Da' nu ca să mă lauz vă povestesc, poanta vine after. Făcut cu dichis, pe bază de date (.dbf), programul te găsea imediat. Nu-s nebun, nu m-am uitat la toate 80.000! Am bătut «Dan» și-au apărut vreo 50. Mulți scandinavi, israelieni, o româncă Dana etc. Mai toate mesajele erau insipide, ca al meu, „Sperăm și vă dorim Peace and Love", cel mult „Băi, alienilor, venim și vă spargem!". Da' unu', Dan din NY, trimisese o capodoperă de fraternitate masculină: „Băi, titanicilor, fiți atenți, Ariella S. e o mare curvă!". Dă, Doamne, să atitaneze capsula!

Știți Bankul cu PSD-ul?

Iată, special pentru domnii din PSD, o dedicație de la o mînă de nemți care dovedesc – pentru a cîta oară? – că finanțiștii lor lucrează la fix, la dungă, inginerește, pentru a veni în întîmpinarea specialiștilor noștri în inginerii financiare. În premieră pe galaxie, aveți în față o imagine adusă direct de la Köln pentru a bucura sufletul pesediștilor care-și vor vedea astfel visul cu ochii: PSD Bank există, în carne, oase, sticlă și aluminiu! Ce atîta privatizare a BCR, ce atîtea manevre cu Zürich-ul, cu Nicosia, atîtea comisioane și plocoane la căsuțele poștale de prin Insulele Cayman, cînd avem banca noastră aici, în Germania? Curaj, stimați pesediști, o să vorbim noi acolo să pună șpăgi la fiecare operațiune sau să angajeze cîțiva acordeoniști la intrare și niște paznici în șlapi, cu televizorul dat permanent pe TVR Cultural!

Dobîndă Adam

Bursa şpăgilor

O şpagă mare cît China

Campania electorală din Bucureşti a avut influenţe majore în toată ţara şi s-a făcut resimţită, n-o să vă vină să credeţi, pînă în China. Motivul e cît se poate de simplu. Cam de prin martie, cînd începeau să se aprindă motoarele campaniei la Bucureşti, se pare că în Portul Constanţa activitatea de vămuire s-a redus aproape la zero. Containerele cu diverse mărfuri, în general din China şi Dubai, nu au mai fost luate la control strict. Şmecheria a constat în faptul că respectivele containere au fost trecute ca venind din UE şi deci aveau undă verde de intrare în România. Iar undă verde înseamnă în termeni practici o şpagă de 2.000 de verzişori la un container necontrolat, de 20 de tone. În condiţiile în care în port se pot vămui zilnic şi 50 de containere, s-au putut colecta, spun surse vamale, şi 100.000 de dolari pe zi. Cea mai mare parte din sumele strînse de-a lungul a trei luni, spun aceleaşi surse, au luat drumul Capitalei şi s-au transformat subtil în fonduri pentru campania electorală. În timp ce Bucureştiul s-a umplut de afişele PSD-ului, campion la cheltuieli de campanie, în România a crescut aportul de mărfuri pirat şi de droguri autentice. Iar în Shanghai s-a muncit mai mult şi a scăzut rata şomajului, fiind nevoie de muncitori mai mulţi la încărcarea non-stop a containerelor pe direcţia Constanţa. Era şi normal să fie consecinţe în afara graniţelor României, că doar a candidat la Bucureşti un ministru de Externe.

Shaolinul şi cînepa

Campania trece, şpaga rămîne

Doamnelor şi domnilor, Hristos a înviat şi bun găsit din nou la rubrica dumneavoastră preferată! La cîteva săptămîni de la sfînta sărbătoare a Paştelui, şi în comuna Cogealac din judeţul Constanţa au avut loc alegeri pentru desemnarea primarului comunei Cogealac. Nu ştim cine a cîştigat această importantă primărie din judeţul Constanţa, ştim în schimb cine a candidat. Din partea Alianţei Dreptate şi Adevăr PNL-PD a candidat un cetăţean cu foarte multe datorii, un fel de oaie neagră cu relaţii sus-puse. Din partea PSD a candidat un cioban foarte simplu după vor-beee, după port. Ciobanul nu ar fi pupat această candidatură la primărie dacă, în prealabil, nu s-ar fi lăsat muls de cîteva oi şi cîţiva miei care, astfel, au ajuns în curtea organizaţiei PSD Constanţa. Surse care au dorit să-şi păstreze anonimatul ne-au declarat că oile nu mănîncă niciodată mazăre, deşi Mazăre mai mănîncă uneori oi, şi chiar miei. Andreea!

Bătălia de la ovine

Pestitutio in integrum

Proora Impex SA pescuieşte în mape tulburi

Peştii cei mari pot fi găsiţi dacă ştii ce fel de peşti mici le plac. De pildă, peştii cei mici aflaţi în crescătoria societăţii Piscicola SA Piatra Neamţ au fost luaţi în vizor de mai mulţi ochi bulbucaţi de demnitari din Guvernul Năstase.

Conform legii şi unei semnături a ministrului Agriculturii, societatea trebuia să rămînă de stat şi să treacă la Compania Naţională de Administrare a Fondului Piscicol. Ups! Anul acesta a venit lovitura de teatru: la Bucureşti s-a hotărît că va fi privatizată. Sub fusta societăţii, doritorii aveau ocazia să vadă numai bunătăţi: 14 hectare de teren şi 475 de hectare de luciu de apă, plus utilaje. Oficial, numai cine avea 9 miliarde de lei, la prima strigare, putea participa la licitaţie. Cei care ştiau deja ce e sub fustă au fost angajaţii Pisciculei care chiar şi-au dorit să o cumpere. Următorii peţitori erau diferiţi ochi pesedişti din preajmă, respectiv deputatul PSD de Neamţ, Iulian Ţocu.

Şirul întîmplărilor a dovedit însă că nu era destul de pesedist şi că rechini mai burtoşi din partid dădeau tîrcoale. Într-un miez de noapte, fostul director al Pisciculei, Ilie Ciutea, a fost chemat la Bucureşti, unde secretarul de stat din Ministerul Agriculturii, Petre Deea, i-a cerut expres ca angajaţii societăţii să o lase mai moale, fiindcă societatea va fi măritată cu altcineva. Ciutea şi apoi şi restul angajaţilor au hotărît o dată să leşine de nervi şi a doua oară să meargă mai departe. Rezultatul: firma Proora Impex SA Drobeta-Turnu Severin a cîştigat lupta cu crapii mici nemţeni care au fost descalificaţi la licitaţie. Care e legătura? Petre Deea e din Turnu Severin. Ion Udrişte, proprietarul Proorei, e şi el din Turnu Severin. În plus, au fost colegi la Facultatea de Agronomie din Bucureşti. Iar pe pachetul de acţiuni scos la vînzare, în valoare de 8,9 miliarde de lei, cîştigătorul nu a plătit decît 1,6 miliarde de lei. Păcat! O prietenie din studenţie merita un preţ mult mai bun.

Guvida Loca

Suma lui Ştefan cel Mare: 500

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

Cine s-ar fi gîndit acum 14 ani că vom apuca şi ziua în care se va împlini o juma' de mileniu de la moartea lui Ştefan cel Mare? Nimeni, nici cel mai încrezător dintre noi n-a anticipat atunci ce se va întîmpla. Între timp am scăpat de toate marile spaime: de cutremurele lui Hîncu, de Apocalipsa Mamei Omida şi de al 4-lea mandat al lui Iliescu – numai de aniversarea morţii lui Ştefan cel Mare n-am putut fugi. O fi bine sau n-o fi bine că au trecut 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare? – s-au întrebat şi-au răspuns credincioşii şi necredincioşii, familiştii şi nefamiliştii, în fine, înalţii şi scunzii redacţiei.

E BINE

Dan STANCIU

Cînd eşecurile se ţin lanţ, e bine să apară de undeva şi împliniri. Ca atare, este foarte bine că se împlinesc 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare, domnitorul Moldovei. Şi 1.190 de ani de la moartea lui Carol cel Mare, regele francilor şi întemeietorul dinastiei carolingiene. Şi 1.230 de ani de la înfrîngerea lombarzilor de către Carol cel Mare, în anul 774. Şi 1.200 de ani de la înfrîngerea saxonilor de către Carol cel Mare, în anul 804. Vive la France!

Alexandru VĂRZARU

Eu zic că e bine. Hai, o sută, două plus sau minus, încă mi s-ar mai fi părut OK. Cu alte cuvinte, Ştefan a fost potrivit pentru vremea aia, nu pentru alta. Dacă se năştea şi murea mai devreme cu 1.500 de ani, poate îi învingea pe romani şi strica istoria. Cum e cazul cu alţii. Că mă uit la Ion Iliescu şi îmi dau seama că era potrivit pentru 3 mandate, dar între 1972 şi 1984, nu între 1990 şi 2004. La el nu o să mă bucur şi nu o să fiu de acord cu comemorările.

Daniel GOACE

Da, e bine şi îmi pare rău de moartea lui Big Fane, că a îmbătrînit în aşa hal. Păi, nu mi se pare corect: adică omul ăla nu trăieşte decît 67 de ani, iar moartea lui aniversează deja 500? Că pe ea o ştiu de cînd eram eu în clasa a patra, şi ea avea doar 480... Şi tot de-atunci am olecuţă di suparari şi pe mama lui Ştefan, cea mai vinovată. Ţin minte că într-o noapte l-a ţinut pe preş pînă dimineaţă din cauză că pierduse nu-ş' ce calificare cu Turcia…

Iulian TĂNASE

Da, mă bucur foarte mult că au trecut 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare, habar nu am de ce, cert este că aşteptam de mult acest moment, aşa cum am aşteptat şi comemorarea a 500 de ani de la moartea turcilor cu care s-a bătut Ştefan cel Mare. Abia aştept ziua cînd se vor împlini 500 de ani de la moartea lui Benny Hill!

NU E BINE

Marius BORŢEA

Nu, bineînţeles că nu e bine. Peste înc-atîta timp, or să se facă 1.000 de ani, şi eu încă nu mi-am luat adidaşii ăia pe care-i caut de două săptămîni prin oraş. Ce repede îmbătrînim, parcă ieri a fost anul 1783, de la terminarea căruia se vor face în curînd 221 de ani plini de împliniri, dar şi de insuccese. Din ăştia 221 de ani, cel mai rău îmi pare de ultimii 183, iar din ăştia 183, de regretat cu adevărat sînt ultimii 148. Trec anii şi nu se mai întorc, nici nu ştii cînd s-au dus primii 278 din cei 500 de la moartea lui Ştefan cel Mare. Anii mei şi tinereţea, mai întoarce, Doamne, roata, să-i mai tragem o dată pe Horea şi pe Cloşca.

Alin IONESCU

E total aiurea. Nu mai aveau răbdare şi ei încă 500 de ani să se facă 1.000… Aşa era frumos! Şi-atunci, da, aş fi înţeles să vină şi fantoma lui Iliescu călare pe o Dacie albă şi fantoma bătrînă a lui Mircea cel Bătrîn călare pe fantoma lui Năstase care era foarte bucuroasă, de aniversare vreau să zic. Şi s-ar fi mîncat de post sarmale cu plancton şi pilaf de orez cultivat pe Marte şi ghiveci de mango cu kiwi şi ceapă. Şi ar fi venit şi fantoma lui Ştefan călare pe un cal gonflabil de post, trează mangă de la vin nealcoolizat. Ar fi fost chef, nu paranghelie de-asta ipocrită ca acum.

Gabriel DROGEANU

Nu e bine! Putea să mai stea puţin, să-i cucerească pe turci, că asta a fost greşeala lui: a jucat prea defensiv, a tot aşteptat să vină ăia peste noi. Du-te, nene, pe atac, că doar icoane ai destule, ai făcut atîtea biserici! Deci, dacă mai rezista puţin şi îi cuceream noi pe turci, acum chiar aveam litoral ca lumea, aveam sabia lui Ştefan cel Mare în original şi intram în UE cu tot cu bulgari, care formau acum doar un judeţ – mai avansat decît celelalte, e drept – al României. Dar, cel mai important, aveam echipă la Euro 2004. În locul bulgarilor mergeau unii care meritau. Noi mergeam împreună cu actualii turci, pe care i-au eliminat la baraj letonii. Să nu-mi spuneţi că nu mergeam, cu trupa tare de tot pe care o făceam cu un Hakan Şukur, cu un Emre Belezoglu, cu Mutu, Pleşan (Plăieşan, de fapt) şi Bundea, cu Fatih Terim şi cu nea Mircea pe bancă, cu Hagi în tribună şi cu Laura Andreşan în vestiar!

Ioan T. MORAR

Pe de o parte, e bine că au trecut atîţia ani, sîntem şi noi ceva mai în faţă. Cred că lui Ştefan nu-i prea convine cînd vede a cui e Moldova pe care el le-o lăsase nepoţilor şi că noi sîntem fraţi de cruce, era să zic, cu turcii. Noi doar am întinat sfintele idealuri ale antiimperialismului otoman. Oricum, distanţa fiind aşa de mare, nu se vede că Ştefan a fost, în unele chestii, aşa de mic. Un tip sîngeros, curvar şi ambiţios care habar nu avea de democraţie şi libertatea de exprimare. Pe de altă parte, practic, dacă vizitaţi unele comune de prin Moldova profundă, veţi vedea că acolo unde nu e electrificat, de pildă, nu au trecut chiar 500 de ani, ci doar vreo două sute.

NU ŞTIU

Dragoş MUŞAT

După cum am declarat şi pentru *Magazin istoric,* Ştefan Viteazu care s-a luptat cu nemţii a luat titlul de Omul Anului acum 500 de ani? Vînd parapantă şi cumpăr eleron de spate pentru Volkswagen Broscuţă.

Dragoş VASILE

Eu susţin răspicat că e aşa şi-aşa (păstrînd proporţiile). Oricum, din punctul de vedere al lui Mihai Eminescu, de exemplu, e mult mai interesant faptul că au trecut 573 de ani de la naşterea lui Vlad Ţepeş. Şi, dacă-mi mai aduc aminte nişte chestii, mai cred că punctul de vedere al lui Adrian Năstase coincide cu părerea poetului nostru nepereche. Tocmai de aceea nu-mi explic de ce guvernul nu a dat nişte ţepe de milioarde de dolari, pentru sărbătorirea fastuoasă a lui Ţepeş Doamne. Aşa, ar fi avut ocazia şi Năstase să recunoască în faţa naţiunii că e cel mai hoţ şi corupt boier din Ţara Românească. Şi să ceară Biroului Permanent să fie puţin tras într-o ţeapă din latex, cu cap mobil, ca pedeapsă pentru că Dan Ioan Popescu a pierdut alegerile în Bucureşti.

Cătălin MATEI

Nu ştiu dacă e bine că au trecut 500 de ani de la prima mea naştere. Nu ştiu nici măcar dacă e bine că acum sînt mai înalt, nu mai am sabie, chelesc şi îmi pierd vremea scriind prostii. Oricum, cred că e mai bine dacă am zice că au trecut 2.000 de ani de la naşterea lui Burebista. Nu? Ia zi, bă, Muşat, mai ştii ceva de tine?

Garibaldi, unchiul lui Oprișan, trăiește pe picior mare în fund de la rude

Fotodocument: Unchiul baronului și informatorului Marian Oprișan din Vrancea ajuns un faimos boschetar local în gara Focșani sub numele de cod „Garibaldi"

De cînd și-au luat girofare pe mașini și amante pe banchetele din spate, pesediștii au pierdut orice legătură cu gările. Ca de altfel cu orice loc în care vulgul se înghesuie transpirat și înfometat, cu alt scop decît votatul. În gările altădată pline de poporul cu sînge albastru nu mai calcă azi picior de nobil. Căci baronimea locală de astăzi preferă să-și umble piciorul doar pe-acolo pe unde nu riscă să-și strice pantoful din piele de crocodil suflată cu leopard călcînd pe grumazul vreunui boschetar. Un boschetar, să zicem, ca acela din imagine, pe nume Dănuț Ghirardi și supranumit „Garibaldi" – un obișnuit al gării din Focșani și-al cîrciumii „Tranziția" din vecini, între care face zilnic naveta, în două picioare la dus, în mai multe la întors. Omul este fratele mamei lui Marian Oprișan și unchiul acestuia, așadar, ultima legătură a baronului de Vrancea cu gara de unde-a luat prima dată trenul spre București. Trecut puțin prin mititica – fiindcă, sențelege, nu chiar toți membrii clanului au reușit să evite acest destin – homeless-ul Garibaldi este acum renegat de neamuri și în special de Marian Oprișan, care a refuzat să-l primească la o audiență făcîndu-se că nu-l cunoaște. Dar Garibaldi nu s-a supărat și ține la nepotul lui, așa cum ținea și pe vremea cînd cel mai cunoscut manechin din Vrancea umbla cu pantalonii lați în fund și scurți în buzunare. Ca dovadă, reproducem declarația lui Garibaldi din *Ziarul de Vrancea*: „Mă mai uit la pozele lui prin ziare și uneori chiar îi dau să mănînce. Cînd îmi pun mîncare pe un ziar unde e poza lui, îi zic «Ia, Mariane, și tu!»". Acum, e chiar interesant de aflat ce reacție are poza lui Oprișan din ziare cînd i se dă la îngurgitat o coajă de salam luată din ghenă. Probabil că strîmbă din nas, iar unchiul ar trebui să știe că singurul caz în care s-ar bucura ar fi acela în care ar face din ziar un cornet de semințe.

Homeless alone

poliția presei

Buciumul lui C.T. Popescu sună a jale

Dacă aveți de gând să citiți presa de săptămâna trecută, nu v-aș indica *Adevărul* de sâmbătă, 3 iulie a.c. Dacă țineți cu dinții s-o faceți, nu vă recomand articolul „Putna – porți și bariere", al lui Cristian Tudor Popescu. Dacă n-o să rezistați ispitei și-o să-l lecturați totuși, nu ratați ocazia să vedeți cum folosește pluralul cuvântului „bucium" redactorul-șef al *Adevărului*: „(...) niște trâmbițași care atâta așteptau suflă în frumoase buciumuri de tablă (...)". Domnule Popescu, îmi adun curajul să vă înștiințez că pluralul lui „bucium" este „buciume". Comit imprudența să vă mai corectez o dată, reamintindu-vă că buciumul este confecționat din coajă de tei sau lemn de brad și în mod rar din metal, iar atunci când e meșterit din tablă se numește, de regulă, tulnic. În fine, îmi risc viața, corectându-vă pentru ultima dată, vă promit solemn, ca să vă comunic că trâmbițașul cântă la trâmbiță, buciumașul la bucium, tulnicașul și tulnicăreasa la tulnic și doar trombonistul trombonește la *Adevărul*, așa că vă rog, domnule elev Popescu, să treceți la loc, ați luat patru, vă mulțumesc, ne revedem la toamnă, la corijență.

Cornel IVANCIUC

Un popă care și-a tras din urna milei

Iată că, deși Dubios De Fericitul Teoctist decretase embargoul politic la clanul preoțesc, pe ici, pe colo, tot s-a mai găsit cîte-un popă care să schimbe altarul bisericesc pe-un birou la primărie. Așa a procedat bunăoară taica Antonică Belgiu din comuna Fărcășești (Gorj), care s-a lepădat de haina preoțească pentru a îmbrăca sacul de primar încă din mandatul 1996-2000. Și poate n-am mai fi vorbit acum despre sfinția sa dacă, în calitate de primar PDSR, popa Belgiu n-ar fi aranjat cu firma El Greco SRL din Tîrgu Jiu niște reparații pe la școlile comunei, construirea unei săli de sport, asfaltări de drumuri și altele, pentru care a cheltuit vreo 3 miliarde de lei. Banii au fost plătiți cinstit, dar lucrările numai Dumnezeu, cu privirea Sa atotcuprinzătoare, le-ar putea distinge. Funcționarii de la Parchet, cu o vedere mult mai îngustă, nu au zărit lucrările plătite de la bugetul local, așa că au luat la scuturat atît costumul, cît și sutana primarului. Care între timp s-a coborît din funcția de primar în cea de consilier PSD și s-a reîntors la cele sfinte cu juma' de normă, predicînd cînd în Consiliu, cînd în biserica din comună.

Maica Starleță

Anacronica TV

Pro-coleg magazin

Săptămîna trecută am văzut la televizor aşa: pe colegul meu Dragoş Vasile, la *Marcă înregistrată,* pe colegul meu Bogdan Petry, pe TVRM, la o emisiune de caricatură, şi pe fostul nostru coleg, scriitorul Tudor Octavian, la *Naşul,* pe B1 TV. Dragoş Vasile mi-a plăcut, că e matur, că vorbeşte la televizor mai coerent decît vorbeşte cu noi la bere şi, în plus, pare şi mai solid. Bogdan Petry a fost exact cum îl ştiam din redacţie, adică bun caricaturist şi om de treabă pentru că, exact ca aici, nu a amintit nimic de CD-urile pe care le are la mine de vreo 6 luni. Domnul Tudor Octavian a avut dreptate în ce a zis la *Naşul,* la fel ca acum 4 ani, cînd mi-a zis mie că fac frazele astea foarte lungi şi mai bine le-aş împărţi în mai multe propoziţii, că oricum virgulele nu fac mare scofală.

Cătălin MATEI

Pepe a preluat legătura cu Oana

Io zic că Oana Zăvoranu a mințit atunci cînd a declarat presei că ea a făcut sex cu Pepe. Să vă zic şi de ce. În primul rînd, numai Oana putea să îl cheme pe Pepe să prezinte preselecţia pentru Cerbul de Aur, şi asta doar ca să îi intre în graţii. În al doilea rînd, dacă v-aţi fi uitat la ei doi, atunci cînd el nu citea de pe foaie cu o sprînceană încordată de efortul literelor, l-aţi fi auzit zicîndu-i ei „dragostea mea“, ea zicîndu-i lui „iubirea mea“ şi alte apropouri de căsătorie care nu se fac pe postul public decît atunci cînd eşti cu adevărat abstinent. Iar ea, e drept, nu zicea nu. Rîdea, se legăna cu palmele în poală şi îl întreba mieunat şi totuşi tunător dacă nu e gelos, el zicea că e, bau!, ea îi zicea că nu mai fi. Greţos. Mai aveau un pic şi el se arunca pe ea sub scena aia. Asta cică a fost preselecţia la Cerbul de Aur. Rog pe această cale organizatorii de la Braşov să facă tot posibilul să le dea o cameră împreună, sau măcar Carul 4 al Radiodifuziunii, să se filmeze împreună cît vor.

Cerbul de Şaur

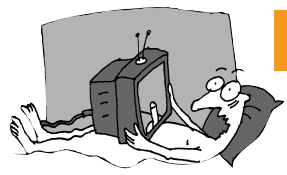

Trampa şi ecranul

★ Duminică am aflat ceva din gura blondei care prezenta *Ştirile PRO TV* de la ora 19: „Un sondaj arată că 91% dintre americani se declară foarte patriotici“. Şi cîţi dintre români se exprimă corectic?

★ La un jurnal informativ de pe Naţional TV am urmărit un material purtînd titlul „Poliţişti în patru labe“. Probabil era emisiunea culturală a poliţiei, pentru departamentul „Inteligenţă“ al poliţiei, format cîinii poliţişti. Ciudat lucru cum poliţiştii poliţişti au reuşit pe scara evoluţiei şi cîinii lor nu. Mi se pare un pic nedrept faptul că poliţiştii poliţişti s-au ridicat în două picioare înaintea cîinilor poliţişti.

★ Şi la Prima TV materialele din jurnale poartă titluri; mai deunăzi, cînd ne uitam la *Focus,* am remarcat că pe o bandă din josul micului ecran fusese scris „Explozie nefericită“. La început am stat şi ne-am gîndit că o fi vorba despre o explozie din România, şomeră, cu mulţi copii şi un soţ bețiv care vine acasă şi o bate; ne-am uitat mai bine şi ne-am prins că explozia era nefericită fiindcă avusese loc în Mexic. Bănuim că dacă ar fi fost vorba despre un alt fel de explozie, iar pe micul ecran s-ar fi scris „Explozie fericită!“, telespectatorii fideli ai postului cu pricina ar fi rămas convinşi că li s-a adresat o urare. Un fel de „Vă dorim explozie plăcută şi în continuare“.

★ Nici cei de la PRO TV nu se lasă mai prejos: cu prilejul difuzării unei ştiri despre un accident de muncă în urma căruia un angajat al Uzinelor Roman Braşov s-a curentat rău de tot şi s-a ales cu grave arsuri la mîini şi la picioare, pe ecran a apărut titlul vesel „Era pe fază“. La sfîrşitul materialului s-a auzit din spate şi vocea unui cetăţean care ne-a zis că „PRO TV vă va ţine la curent“. Uite de-aia era mai bine pe vremea lui Ceauşescu: nu că aveam doar două ore de TV, dar ne mai şi tăia, preventiv, curentul.

★ Am prins un spot publicitar care ne-a oferit soluţia succesului garantat! De fapt, nu este vorba despre o soluţie, ci despre un praf: praful ăla, Delikat, atît de îndrăgit pe vremuri de gospodine. Clipul începe cu o adolescentă care cere voie tatălui să meargă la un concert. Tatăl o refuză. Mama scoate din dulăpior o punguţă cu Knorr Delikat! Tatăl mănîncă bucatele gătite cu Knorr Delikat, după care cedează şi o lasă pe minoră la concert. Dragi cititori: de-acum încolo, dacă vreţi cumva mărire de salariu, iar şefii refuză, ştiţi cum să procedaţi! La noi, tanti Maria a început deja să scape cîte-un vîrf de cuţit de Delikat prin cafelele pentru şefi.

★ Cu puţină vreme în urmă am prins la jurnalele de ştiri nişte cetăţeni care explicau ţării întregi că Moldova e codaşa patriei în ceea ce priveşte utilizarea prezervativelor. Explicaţia oferită de respectivii cetăţeni (cu accent de Bucureşti) era că moldovenii sînt mai săraci şi mai ignoranţi. Noi – adică subsemnatul, care vorbeşte la plural fiindcă a fost bolnav şi a lipsit de la şcoală cînd s-a predat singularul – sîntem moldoveni, deci le răspundem pe această cale domnilor cu pricina că aici, la Iaşi, folosim mai puţin prezervative, pe motiv că firmele producătoare încă n-au lansat pe piaţă modele XXL, ci doar numere mici, pentru ei şi copiii lor. Poate vreţi să ne urcăm iară pe tren şi să venim peste femeile voastre. Sîrmă, băăăă!

★ Cristina Ţopescu a căpătat un profund simţ al accentuării frazelor, după atîtea ştiri obiective despre realizările PSD şi activitatea Opoziţiei. La fel de bine a accentuat dînsa şi cînd a prezentat ştirea „o prostituată de 16 ani a îmbolnăvit de sifilis 9 bărbaţi în doar şase ore“. Prima dată nu ne-am dat seama ce ar fi aşa de fenomenal în ştirea cu pricina; ulterior, ne-am gîndit mai bine, cam aşa: dacă în 6 ore o prostituată de 16 ani îmbolnăveşte de sifilis 9 bărbaţi, înseamnă că în 24 de ore ea îmbolnăveşte – aici am aplicat regula de trei simplă – 36 de bărbaţi. Asta, la doar 16 ani, fiindcă la 32 de ani ea va îmbolnăvi în 24 de ore 72 de bărbaţi! Calculaţi cîţi bărbaţi va îmbolnăvi de sifilis prostituata într-o săptămînă, la vîrsta de 98 de ani.

Bună seara, stimaţi spectatori! În această seară, festivalul Cerbul de A... ah, nebunule, nu mă mai excita aşa!... Deci, o seară minunată, o atmosferă incendiară... ah, uh, stai, Pepiţă, că n-am chiloţi pe mine!... Anul acesta şi-au anunţat participarea la festival un număr impresionant... aaau... te-am rugat, pisoiaş, fără mîini pe buci!

Oana şi Pepe, doi îndrăgostiţi care din Cerbul de Aur au făcut o interesantă combinaţie între Taurul de Montă şi Capra în Călduri

★ *Brigada mobilă* prezentată de soţii Andreea şi Andrei începe aproape de fiecare dată cu formula „Şi astăzi vă aducem realitatea în casă!“. Ne-a apucat groaza cînd am văzut cum arată realitatea, formată din trei bătăi, un viol, două accidente de maşină şi o tentativă de sinucidere! Sincer, nu vrem să ni se aducă aşa ceva în casă! Ca să nu mai pomenim de caftelile între clanurile de rromi. Păi, dacă asta-i realitatea care-o să-mi vină prin casă, mîine mă mut la poliţie.

★ Am urmărit la televizor aspecte de la o interesantă şi mobilizatoare competiţie desfăşurată în Capitală, sub semnul prieteniei; mai exact, ziariştii şi poliţiştii s-au întrecut la probele de orientare în teren, de tir cu arcul, de căţărat şi de paint-ball. Poliţiştii au excelat doar la orientare; în rest, s-a văzut că reprezentanţii presei au devenit adevăraţi maeştri într-ale căţăratului, ei avînd în spate o bogată experienţă acumulată în atîţia ani de urcat pe garduri pentru a scăpa de bătaie. Şi proba de paint-ball a fost cîştigată tot de ziarişti, care au dovedit că au învăţat să se ferească de flegmele şi urările de mamă aruncate spre ei în şi după campania electorală, să trăiţi, domnu' Sechelariu!

★ Deseori ne-am întrebat ce se toarnă în paharele din faţa personalităţilor invitate în direct pe la diferite emisiuni. Sîmbătă pe la prînz, uitîndu-ne la B1 TV, am primit răspunsul: apă. Doar apă. Cum ne-am dat seama? Nicolae Văcăroiu a fost invitat la emisiunea *Economia în 60 de minute,* iar paharul din faţa sa a rămas plin pînă la sfîrşit.

★ Am prins o reclamă la TV despre noul Cielo, care chipurile acum merge „şi fără benzină“. Le-a luat ceva timp să scoată chestia asta. Eu am de cîţiva ani un Tico care merge fără ulei.

★ Am văzut o fată la televizor, la emisiunea *Mega-Erotica* de la Prima TV, care şi-a arătat puţin din vagin. Emisiunea era interzisă celor sub 18 ani pe motiv că are „simulări de act sexual“. Eu nu am văzut nici o simulare de act sexual, ci doar o simulare de examen ginecologic din picioare şi nu văd nimic rău în asta.

★ Am văzut pe Animal Planet o super-emisiune cu cimpanzei. Îi studia o gagică pe care o sprijinise toată familia ca să meargă în Africa de dragul lor. Fata, un fel de Marioara Maimuţărescu, descoperise că şi cimpanzeii au tradiţii. Cînd îi apucă mîncărimea şi încep să se despăduchească, unii ridică membrele posterioare (sau anterioare?), alţii nu. Poate peste un timp o să se descopere că maimuţele au şi tradiţii folclorice şi cîntă doine şi balade la fluier, îşi fac fote şi ii şi se dau duminica jos din pom, la slujbă.

★ Duminică dimineaţă m-am sculat pe la 8, nu-ş' ce-am avut, şi toate posturile nu dădeau decît desene animate din astea cretine, cu roboţi mistici care vor să salveze planeta. Băi, nu reuşesc să înţeleg cum se uită copiii ăştia recenţi la porcăriile astea. Eu nici pe vremea lui Ceauşescu, cînd era ditamai foamea de desene animale, nu m-aş fi uitat la inepţiile astea cu iad de roboţi animaţi. Unde sînt Tom şi Jerry? Dar pinguinul Chilly Willy? Şi ciocănitoarea Woody? Cred că în raiul desenelor.

Nea Nelule, io sînt de acord cu domnul Gabriel Liiceanu: Revoluţia asta a noastră a fost un miracol divin. Păi, numai Unul Dumnezeu şi Bunul Bebezeu Ivanovici putea să zămislească după atîţia ani atîtea mii şi zeci de mii de eroi martiri. Şi încă în viaţă.

Tupeu 2004

Involuția din Decembrie

După ce au dat vina pe Generalul Iarnă, cum îi spuneau ei, acuma ăștia or să-nceapă să dea vina pe prostul ăla de Caporalul Vară: că e arșiță, că nu bate vîntul, că sînt gropi, că e prea lungă autostrada pînă la Borș și de aia n-au reușit să construiască nici măcar un WC din ea la Brașov, că Oprișan e baron și că Mischie e urît. Ioi! De aia o să-l și bage la loc în PSD: că e frumos, deștept și nu fură. Ca și pe Vanghelie, care e frumos, înalt și suedez. Păi, la calitățile astea, nu merită să stea alături de Năstase, care e sărac, slab, blond și anticorupt? Sau de Mitrea, care e pitic, necorupt și intelectual? Ăsta și e PSD-ul: cel mai frumos, deștept și sărac baron urît, gras și corupt. Adică, atunci cînd merge la Bruxelles, e frumos, cinstit și parfumat, iar în teritoriu, pe tarlalele lui Oprișan, e bădăran, arogant și pute a transpirație cînd întinde mîna după șpagă. Cu cine ne războim săptămîna asta:

Tupeu 2004 (3 puncte): **Parlamentul României.** Parlamentul a adoptat o nouă lege pentru privilegierea revoluționarilor. Dacă ar fi fost vorba de copiii despre care s-a întrebat Iliescu „Cine-am tras în voi, 16-22?“, era de înțeles premierea patriotismului. Numai că, atunci cînd ne gîndim la revoluționari, ne vin în minte niște grași care coboară din jeep-uri și se duc la spațiile comerciale pe care le-au primit drept șpagă pentru devotamentul față de întîiul revoluționar Ion Iliescu. Și care, declarați morți de Bebe Ivanovici-Certificat, se plimbă bine-mersi pe stradă și prin Parlament, și mai și omoară cu jeep-ul copii pe trecere, cînd se dau cu girofarele prin oraș, să-i vadă vecinii ce bine au murit ei la Revoluție.

Șmecherie 2004 (2 puncte): **PSD.** Partidul Antisocial Democrat nu uită și nu iartă. Adică nu l-a uitat pe virtuozul Marian Vanghelie, care. Și l-a băgat în partid din nou, care în partid. Care în PSD adică, deși se lăudaseră că vor să scape de corupți, care corupți. Care eu, care tu, care noi, care voi, care ei – conjugă Vanghelie verbul a fi. Care a fi în PSD. Adică: care eu fur, care voi închideți ochii, care el este Adrian Năstase, care noi furați, care ea furăm, care noi esteți șmecheri și care pe electorat.

Tîmpeu 2004 (1 punct): **Ministerul Transporturilor.** Deși cică lucrările au fost demarate la autostrada Brașov-Borș-Varză, Ministerul care ne Transportă nu știe clar ce firme vor lucra la ea. Este și evident, după ce Năstase și Rus s-au grăbit să inaugureze autostrada de locale – ca să nu piardă băieții din coloana oficială ocazia să mai accidenteze civili cu Salvările oficiale, dar de data asta cu viteză mai mare, să-i ungă pe sufletele lor de dictatori mici de democrație!

Ion Iliescu și Dan Iosif, liderul unor eroi cărora le-a plăcut așa de mult la Revoluție încît pînă în ziua de azi au continuat să stea cu piepturile goale și buzunarele deschise în fața rafalelor de privilegii și a tirului de bani

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1. Ion Iliescu	25 puncte
2. Adrian Năstase	15 puncte
3. PSD	13 puncte

Reintrarea care este

Săptămîna trecută, primarul care este Marian Vanghelie a reintrat în PSD. „A reintrat” este un fel de a spune, căci Vanghelie nici măcar nu a ieșit din PSD. La ceremonia de reintrare în partidul din care a ieșit doar pentru a-i cumpăra lui Andrei Năstase un pachet de țigări, Vanghelie a avut de conjugat verbul „a fi sau a nu fi“, de William Shakespeare.

Patul conjugat

Coana Mischie, între gip și ghips

La depunerea jurămîntului de consilier local la Gorj, doamna Sanda Mischie a apărut cu mîna în ghips. Accidentul i se trage cică de la un incident casnic banal, și nu așa cum vorbește lumea, de la o altă mînă a cuplului baronial, aia grea a lui Nicolae Mischie. Oricare ar fi adevărul – că i-a căzut pe mînă oala cu fonduri Phare de pe dulap ori un obiect la fel de greu de pe dulapul de bărbat-su' – tragedia gorjeană conține și o veste bună pentru economia locală: din cele patru mîini ale caracatiței Mischie, doar trei mai sînt în putere.

Local K-o bat

Păcat!

Clanul Sechelariu se duce pe apa zîmbetei

Domnule Sechelariu şi domnule Sechelariu, iată, avem o surpriză pentru domniile voastre – vă rugăm sincer, nu mai fiţi aşa încrîncenaţi ca în ultima perioadă, nu mai plîngeţi la alegeri, nu mai demisionaţi! Domnilor cititori, v-aţi prins: în stînga este Sechelariu Dumitru, iar în dreapta, în spatele acelor ochelari indescriptibili, se află fratele său, Sechelariu Sergiu. Deci, domnilor fraţi, fiţi ca în fotografia asta veche: veseli, destinşi, zîmbiţi la aparatul foto, la Lună, la microfon, la telefon, ca pe vremea cînd bărbile erau bărbi moderne, tăiate la dungă, precum fondurile altor judeţe decît Bacăul, cînd ochelarii de soare erau în halul în care erau, iar atitudinea era atitudine, nu o sporovăială încrîncenată, care a dus la un discurs ezitant, indecis, rătăcit între (citîm din interviul oferit unui ziarist din Bacău) „du-ti-n *pizda* mă-tii", „du-ti-n *gura* mă-tii" sau – da' hotărîţi-vă odată! – „du-te-n mă-ta-n *cur!*".

Konica Leon

Motocicliști din toate țările, zgîiți-vă!

Transmitem de la o reuniune internaţională a motocicliştilor de pretutindeni ce s-a ţinut la Mamaia şi de la care nu putea să lipsească, evident, un banner cu numele lui Radu Mazăre. Observaţi, printre aparatele foto, pletele şi tatuajele din fotografii, două fete despre care putem bănui, dată fiind inscripţia de pe scenă, că au fost oferite omenirii întregi de către primăria oraşului, în frunte cu primarul său veşnic reales. Blonda din stînga e o sculă trainică, numai bună de tăiat deşertul Colorado în două cu ea, iar cea din dreapta, cu părul negru, o mobră uşoară, potrivită să o întinzi la drum pe pista de dirt-track de la Ciolpani. Ambele, „carenate", sau „naked", să vadă utilizatorul toate detaliile, toată anatomia utilajului, de la turbine pînă la ţevile de eşapament. Oricum, dacă tot este şi banner-ul cu Mazăre acolo, ne permitem să anticipăm o surpriză: după ce se scot toate tramvaiele din Constanţa, te pomeneşti că se introduc în loc nişte linii de motociclete. Unele dintre ele, dotate cu „motocicliste", precum cele din fotografii, parte a programelor de protecţie socială pentru pensionari.

Moto 6 din 49

Ţiriac era consumator predestinat prin nume!

Ce ţi-e scris, în nume ţi-e pus! Nu aşa sună zicala? Ba, după ce citiţi rîndurile următoare, veţi vedea că e exact aşa. Că numele îţi este predestinat. Dar să o luăm mai pe departe şi să deschidem cartea lui Andrei Oişteanu, *Ordine şi Haos. Mit şi magie în cultura tradiţională românească,* apărută recent la Polirom. Aici, într-un capitol intitulat *Narcotice şi halucinogene la geto-daci şi români,* aflăm că există, în istoria noastră, o foarte interesantă tradiţie de „consumatori". Iar cel care consuma *afion*, adică opiu, se numea, printr-un cuvînt împrumutat de la turci, *tiriachiu* sau, după unele transformări fonetice specifice limbii române, *ţiriac!* Un *ţiriac* era un consumator de opiu, iar substantivul cu pricina a ajuns şi în onomastică. Iar ca să vedeţi că nu e o glumă sau o invenţie livrescă, iată un vers din Anton Pann citat de Oişteanu: „Eu acela care am puteri de mac / ş-ameţesc puterea ca un ţiriac". Asta e istoria, asta e predestinarea. Dar, cum realitatea evoluează mereu, poate că, peste ani, tradiţia se va adapta recentelor întîmplări şi, în viitor, va numi *ţiriaci* doar pe consumatorii de cocaină!

Afion Ion Ţiriac

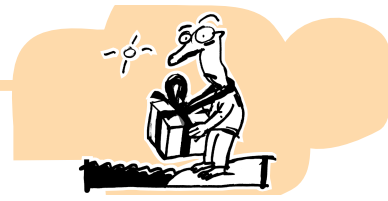

miliția spirituală

Lista lui Severin cuprindea, înainte de '89, un singur nume: tovarășul Nicolae Ceaușescu

Cînd îl vezi şi-l auzi pe Adrian Severin vorbind în limba (de lemn) europeană ca un înalt funcționar ce ar vrea el să fie, mai că nu-ți aduci aminte de faptul că ai în față un traseist pe ruta FSN-PD-PSD. Și, desigur, cu atît mai mult nu-ți dai seama că, înainte de '89, luase startul din PCR. Iar acolo a ajuns pe baza activității sale neobosite din UTC (membru al Biroului UTC al sectorului 3) și ASC. Lui Adrian Severin i-au plăcut funcțiile, astfel încît în 1978, de pildă, era șeful comisiei culturale a Consiliului UASC din Centrul Universitar București. Iar din acest post nu s-a putut abține și a slobozit și el niște limbi calde pe bucile fremătătoare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu. Citãm, cu silă, din aceste catifelații apărute în *Viața studențească* din 17 ianuarie 1978: „Ocupîndu-mă în plan obștesc de viața culturală a studenților din Universitatea București de aproape patru ani, am putut să constat influența enormă pe care a avut-o în rîndurile tineretului studios inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu privind organizarea Festivalului național «Cîntarea României», festival care a permis crearea în rîndul studențimii a unei efervescențe spirituale fără precedent. (…) În condițiile în care tovarășul Nicolae Ceaușescu, (sic!) se ocupă atît de frecvent de studenți și de tineret, în general, formulînd soluții, dînd indicații de o profundă semnificație pentru dezvoltarea învățămîntului superior, este firesc ca apropiata aniversare să se transforme și într-o sărbătoare a studenților. Studenții Universității din București, studenții Centrului Universitar, toți studenții țării, (sic!) înțeleg să aducă la această sărbătoare omagiul faptelor, al deplinei lor angajări în efortul întregului popor spre mai bine. Cred că acesta este cel mai potrivit mod de a sărbători pe cel care de 45 de ani slujește cu credință, cu devotament, cauza socialismului, cauza edificării societății comuniste." Totuși, trebuie să remarcăm un semn de disidență foarte subtil al lui Adrian Severin: virgula pusă de două ori între subiect și predicat, semn al viitoarei sale cariere anticomuniste și pro-occidentale!

Drobeta, Adrian și Turnu Severin

Să ştiţi că eu de tînăr m-am opus sistemului totalitar. Cînd am apărut în costum popular lîngă dictatorul Nicolae Ceauşescu, ctitorul României moderne, erou între eroii neamului, i-am zis doar „mult iubite", nu şi „mult stimate". Şi-am îndrăznit să-l sărut pe obraji, deşi dînsul se ferea, că-i era frică de microbi.

Adrian Severin, un politician vorbăreț care a descoperit formula apei în discursul public: apă de ploaie

Mare ți-e grădina, tovarășe!

În timp ce restul românilor se îndreaptă grăbind spre Europa, care pe o osie de tren, care pe o altă osie de tren, în funcție de cît de mult le-a plăcut cartea, un oltean se încăpățînează să rămână în Republica Socialistă România. Îl cheamă Dinel Staicu și este un nostalgic al vremurilor în care bancurile cu olteni se luptau pentru supremație cu cele despre Ceaușescu. Îmbogățit rapid în capitalism, pe baza unui PR care înainte se chema PCR – pile, cunoștințe și relații, Dinel Staicu n-a mai putut într-o zi de dorul Comunismului și și-a construit în bătătură o rezervație. Un fel de Jurassic Park în care să se poată retrage cei ca el cînd îi apucă damblaua și dorul de genialul șezut al dictatorului și de posteriorul de renume mondial al sinistrei sale soții. Ce vedeți în imagine este intrarea în Muzeul Comunismului construit de Dinel Staicu, iar ce nu vedeți în imagine este România, o țară totuși frumoasă, pe care v-o recomand.

Muzeul Statului

De ce se împuşcă atîtea animale?

Răspunsul, prieteni, e vînare de vînturi de prin nădragii vînătorilor lui Năstase

Deşi se crede că mamiferele sînt cele care-au luat locul dinozaurilor pe pămînt, în România realitatea se prezintă, grație unei pasiuni de-a domnului Năstase, invers. Nu, să nu luați aiurea ultimul cuvînt al propoziției precedente, nu la acea pasiune am vrut să ne referim, ferească Dumnezeu! La altă pasiune făceam referire: la vînătoare. Vînătoarea românească, aflată sub strașnica planificare a șefului AGVPS Adrian Năstase, aduce din nou dinozaurii ca specie dominantă în pădurile țării, bineînțeles, în dauna bietelor mamifere. Care stau și se miră, sirecele, de cît de greu și cu cîtă transpirație urcă pesediștii vînători pe scara evoluției trăgînd după ei ditamai puștile și burțile alea. Ăstimp, pe pesediștii vînători nu-i doare de părerea animalelor nici măcar în cot. Și nici pe funcționarii de la Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale nu-i doare nici măcar în cot. Da' ce spun eu cot – pe ei nu-i doare nici în lucrul acela care-ncepe tot cu „co" și din care șeful lor a mai rămas cu unul singur. Ca să vedeți că nu vorbim baliverne, o să facem apel la un document trimis zilele trecute de ministerul lui Ilie Sârbu (semnat Adam Crăciunescu, secretar de stat) către Comisia pentru Ocrotirea Monumentelor Naturii de pe lîngă Academia Română – document ce are ca topic aprobarea cotelor de vînat pentru specii de răpitoare (vezi tabelele din anexă). Nu vrem să vorbim neapărat despre numărul mare de animale propuse spre ucidere de acești guvernanți care trag cu puștile prin păduri, probabil ca să fie pregătiți în caz de-o nouă Revoluție. Am vrea să vorbim despre ce se află pe lîngă anexă – adică despre argumentele cu care ministerul vrea să convingă comisia Academiei că cifrele sînt normale. Vom lua cîteva dintre ele.

Citățm: *„Aprobarea recoltării prin împușcare a unor exemplare din cele trei specii de faună sălbatică strict protejate este în conformitate cu prevederile reglementărilor legale și este necesară din următoarele motive: – protecția populațiilor unor specii de faună sălbatică valoroase (fam. Cervidae, Phasianidae, Leporidae etc.), al căror nivel populațional este periclitat de existența unor efective supranumerice ale celor trei specii."* Adică, împușcînd cele trei specii, vînătorii lui Adi le salvează pe celelalte, alde Cervidele, Phasianidele și Leporidele. Numai că, de exemplu, Phasianidele (fazanii) sînt o specie introdusă doar pentru vînat, fără un studiu prealabil, o specie care a reușit să elimine pe unde-a trecut vipera de stepă, cea pentru care se cheltuie în Europa sume uriașe încercîndu-se salvarea ei. De asemenea, Leporidele (iepurii) sînt o specie foarte comună, nicicum amenințată cu rarefierea, dat fiind obiceiul ei de a se înmulți oricînd și-n orice poziție, chiar și-n alergare, cu lupul pe urme.

Citățm din nou: *„Aprobarea recoltării unui număr limitat (sic!) de exemplare de urs, lup și pisică sălbatică se impune urmare a faptului că în ultimii ani s-au semnalat, și în prezent continuă să se semnaleze, pagube importante produse de aceste specii: peste 20 de persoane omorîte de urși și peste 100 rănite, care au necesitat spitalizare."* Să observăm așadar generozitatea expresiei „în ultimii ani", care te poate trimite cu gîndul la ultimii 2 ani, dar și la ultimii 2.000. Așa s-au obișnuit ei, pesediștii, să trateze victimele, cu „ultimii ani", că dacă ziceau direct „ultimii 4 ani" s-ar fi înțeles poate că agresorii nu sînt urșii, ci tocmai ursarii din partidul lor, iar victimele numără incomparabil mai multe exemplare.

Aici intervine pisica sălbatică, a cărei ucidere prin împușcare este motivată de minister prin *„pagubele provocate în fondurile populate cu vînat mic."* Pentru cei care și-au descoperit mai tîrziu lunetele, adică pentru vînătorii lui Adi, trebuie să precizăm că pisica sălbatică chiar este o raritate și că motivația este, în consecință, ridicolă. Pisica sălbatică nu-i totuna cu pisica pe care-o aleargă labradorii lor prin plopii de la Cornu și pe care-o gonește coana Dana de pe lîngă grătarul cu cotlete de urs umplute cu fricăței de lup umpluți cu bot umed de pisică sălbatică umplut cu țeavă de pușcă fierbinte.

Ecologică Contra

Anexa

Efectivele
speciilor *urs, lup si pisica salbatica*, evaluate in primavara anilor 2000, 2001, 2002, 2003 si 2004 [buc]

Anul	Urs	Lup	Pisica salbatica
2000	5685	3733	9606
2001	5744	4027	9871
2002	6231	4024	10370
2003	6280	3960	10640
2004	6356	4144	10673
EFECTIV OPTIM	**4162**	**2162**	**6933**

Numarul de exemplare
din speciile *urs, lup si pisica salbatica*, recoltate in cadrul sezoanelor de vanatoare 1999-2000, 2000-2001, 2001-2002, 2002 - 2003 si 2003 - 2004 [buc]

Sezonul de vanatoare	Urs	Lup	Pisica salbatica
1999-2000	151	221	164
2000-2001	251	286	286
2001-2002	255	259	335
2002 - 2003	260	357	536
2003 - 2004	250	380	511

Numarul de exemplare
din speciile *urs, lup si pisica salbatica* aprobate a se recolta in cadrul sezoanelor de vanatoare 1999-2000, 2000-2001, 2001-2002, 2002-2003 si 2003 - 2004 si propuse pentru recoltare in cadrul sezonului de vanatoare 2004-2005 [buc]

Sezonul de vanatoare	Urs	Lup	Pisica salbatica
1999-2000	499	1007	1155
2000-2001	517	1137	1294
2001-2002	567	873	1223
2002-2003	612	882	1231
2003-2004	658	939	1332
2004 -2005	**318**	**555**	**832**

Analiză finală

Maria & Virgil Show

Vergilică întreabă

Moartea Lui Erbașu, sinucidere sau crimă? Părere de rău sau reglare de conturi? Iată preocuparea ziarelor din săptămîna care a trecut, dar și din viața Mariei. Vergilică Stoica și Maria Stoica, oamenii de serviciu și de veghe ai Academiei Cațavencu, *aduc o teorie complet nouă în această întîmplare mai degrabă tristă.*

Maria: Eh, pe mine m-a cam șocat că acum toată lumea bate întruna în evenimentele din ziare de Erbașu că s-a sinucis.

***Vergilică:** A murit, ce-ți pasă?*

Maria: Așa zic și eu, că uneori scriu ziarele de-mi vine să vomit... au aruncat niște păpușici de la etaj ca să facă reconstituirea, că are vînătăi acolo, că are în cot, că s-a lovit nu știu unde și îmi zice mie toate amănuntele. De ce e nevoie de toate amănuntele, bre, colegilor de la *Național,* bre, oameni buni de la *Libertatea,* că mie mi-ați întors mațele pe dos...

***Vergilică:** Să se vîndă ziarele...*

Maria: Să se vîndă, să se vîndă, dar să-mi vorbească de salivă, de sînge, de mațe? Îmi întoarce mintea la spate... A murit Erbașu, a murit, lasă-i pe ăia care pot spune adevărul să-l spună.

***Vergilică:** Tu poți spune adevărul?*

Maria: Să-l spun?

***Vergilică:** Dacă știi, spune!*

Maria: Cînd venea tata de la miliție ne spunea cum se bat oamenii, bre, cu sacul, nu lăsa urme, nimic, doar îți zdrobea ficatul, splina, stomăcelul, tot făcea chisăliță. Or, Erbașu, așa a fost, bag mîna în foc că așa a fost omorît, cu sacul și făcut sac de box. Erau metode pe timpul lui tata cînd era la miliție și venea tata stors, așa a fost omorît Erbașu, cu sacul de nisip. Nu lasă urme, anchetatorule, e bătut omul pînă moare, după aia poți să-l arunci și în nenorocirea aia de piscină.

***Vergilică:** Bă, dar tac-tu chiar vă spunea asta?*

Maria: Ne spunea, dom'le, ca să nu fim fraieriți, ca să știm în viață ce e de făcut, ne spunea ca să nu fim frunză în vînt cum sînt cititorii... uite, mafioții, recuperatorii așa l-au bătut pe săracu Erbașu...

***Vergilică:** Dar ce zici de nevastă-sa, uite scrisoarea, nu e scrisoarea?*

Maria: Scrisoarea aia? Nu e scrisoare, e făcătură nenorocită, o fi scris-o mortul de mult și a scos-o nevastă-sa acum. E făcătură... Ea e de vină, nu vezi cum plînge, 1.000% știe ceva, dar nu spune nimic, că vrea banii, să pună mîna pe bani, e o disperare de bani... Bă, eu am 40 de milioane datorie, dar nu aș omorî pe nimeni.

Maria răspunde

Loc de retrocedat cu capul

Clujul este încă în napoca de aur

În campania electorală de la Cluj, Emil Boc, candidatul Alianței D.A., a declarat că vrea să-i înlăture pe „comuniștii din administrația locală". Întrebarea este cum îi va dibui pe edilii comuniști. Se va uita cine poartă cravată roșie și bască, le va da o compunere liberă cu tema „Odă celui mai iubit fiu al județului" sau poate va organiza în primărie un miting spontan, să vadă care vine cu pancarte de genul „Boc, Cluj-Napoca, Pace", „Trăiască tovarășul Emil Boc, cel mai de nădejde primar al țării"? Ca să-i ușurăm acțiunea de eliminare a comuniștilor, îi prezentăm domnului primar un criteriu foarte sigur de depistare a lor: să vadă care granguri din primărie au refuzat să dea casele naționalizate foștilor proprietari pe motiv că aceștia erau prin anii '50, citățm, „exploatatori de locuințe". Adică, tradus în limbaj de lemn, erau chiaburi, cu mai mult de un apartament pe cap de locatar. Cum a fost cazul doctorului Lăpădatu, care deținea imobilul din Piața Muzeului nr. 3, confiscat de comuniști fără titlu de proprietate. Revendicat din 1996, imobilul e dat pe bucăți de funcționarii primăriei. Mai întîi e vîndut ilegal în 1997 un apartament din el. Apoi este ocupată cealaltă parte din clădire de către Inspectoratul Județean pentru Handicapați, desființat însă în 2003. Moment în care primăria își instalează în același imobil, special ca să nu-l retrocedeze, un „Centru social". Din cauza unor birouașe, departamentele, centrulețe și comiții apărute în felul acesta, primăria din Cluj nu a retrocedat decît 10% din imobilele revendicate. Să sperăm că-n celelalte 90% din casele neretrocedate nu va face și Boc de acum, în stil original, „Centre de eliminare a comunismului din Cluj". Deși ar cam fi nevoie.

Biroul de Investigații

dosarele chiX

Liviu Mihaiu vă ţine în priză,

adică la curent, cu ce bilete a mai lăsat miliardarul Erbaşu în urma sa, cu ce mai fac universitarii noştri din Bucureşti şi Iaşi pentru ciolan şi cum se manageriază locul I în Europa la mortalitatea prin TBC. Toate pe banii noştri, bineînţeles.

Erbaşu a lăsat pe drumuri datorii de 3 milioane de euro

Îi cerem scuze lui Mihail Erbaşu pentru acest articol. Ca atîţia alţi ziarişti, care se află încă în viaţă, am auzit şi noi, din mai multe surse, următoarea informaţie: despre morţi numai de bine! Deci, încă o dată, scuze lui Mihail Erbaşu, oriunde s-ar afla! În biletul său de adio, întrebîndu-se unde a greşit, Erbaşu a găsit un răspuns convenabil: „Bunătatea şi corectitudinea au fost greşelile mari". Lăsînd la o parte „bunătatea" – fiindcă anchetele despre bunătate încă nu s-au inventat –, ne vom referi în continuare la „corectitudine". Biroul de Investigaţii al *AC* s-a întîlnit zilele trecute, pe stradă, cu un dosar care, fără să-l întrebe nimeni de Erbaşu, a început să povestească nişte lucruri taman despre Erbaşu. Înainte de a vă spune despre ce este vorba, vă reamintim cîteva lucruri cel puţin banale: oamenii de afaceri cumpără şi vînd; atunci cînd cumpără, dar nu plătesc pe loc, ei emit nişte cecuri pe numele celor de la care cumpără diverse mărfuri; vînzătorii se prezintă cu cecurile la banca/băncile cumpărătorilor, pentru a-şi încasa banii; unii, însă, nu mai văd niciodată banii, fiindcă, după ce s-au văzut cu marfa în căruţă, cumpărătorii refuză să plătească. Şi acum, atenţie! În perioada iunie 1997 – iunie 2004, firma SC Erbaşu SA a refuzat să achite un număr de 189 de instrumente de plată pe care le emisese. Suma totală pe care Erbaşu a refuzat să o plătească diverşilor parteneri se ridică la peste 120 de miliarde de lei. Datorie pe care, zice-se, o făcuse pe motiv că „mafia" din scrisoarea de adio şi din ministere nu-i mai returna banii pe ce construise la stat. Care va să zică, veşnicia s-a născut la stat. Cu această datorie a plecat Erbaşu într-o lume în care cecurile, cambiile şi biletele la ordin s-ar putea să nu mai aibă nici o valoare.

Rector suspectat de o şcoală ereditară

Bătălia pentru ciolan, pentru funcţiile de conducere din universităţi adică, e la fel de dură ca şi în mediile mai puţin sau deloc academice, ascunzînd, cel puţin în instituţiile de învăţămînt private, poate şi în cele de stat, învinuiri vecine cu ilegalitatea, pe care un minister ce moţăie, cum e cel al domnului Athanasiu, nu se grăbeşte în nici un fel să le elucideze. Aşa se face că nici pînă astăzi fotoliul de rector la SNSPA al lui Vasile Secăreş nu este ocupat decît în mod „provizoriu". Un caz şi mai încurcat este la Universitatea „Petre Andrei" din Iaşi. Deşi nevalidat în funcţie din pricina neregularităţilor comise la alegeri, Nicolae Niculescu, urmaşul la rectorat al stimabilei sale soţii, Elena Niculescu, se aruncă asupra contestatarilor şi retrage gradul didactic liderului de sindicat, ba, mai mult, suspendă din funcţie un decan, pe profesorul Cristian Bocancea. Universitatea ar putea avea şi serioase probleme financiare, după fuziunea cu „Apollonia", fabrica falimentară de stomatologi a lui Vasile Burlui, bine cunoscutul traficant de diplome false din învăţămîntul medical ieşean, căreia i-a preluat datoriile. Cît despre ce s-a cheltuit şi cum pentru construcţia noului sediu al universităţii, nefinalizat de ani buni, numărul de bănuieli creşte direct proporţional cu al merţanelor aflate în folosinţa familiei Niculescu. Acesta este şi motivul pentru care numele lui Niculescu a fost şters, în ultimul moment, de pe lista celor ce urmau să fie decoraţi de preşedintele Iliescu, sosit la Iaşi în căutarea unui fief mai sigur unde să-şi depună candidatura. Un lucru e cert: dacă pe vremea cînd preda economie socialistă profesorul Niculescu condamna moşierimea, astăzi se comportă el însuşi ca pe moşia lui tată-su.

Să ne integrăm în Europa tuşind!

Fraţi români, deşi ni se cam ascunde realitatea, noi trebuie să v-o prezentăm. E groasă rău cu plămînii carpato-danubiano-pontici. Incidenţa TBC în România a fost, în **2002,** de **142,2** la 100.000 de locuitori, faţă de 134,1 în 2001 şi 123,7 în 2000. Deci un trend crescător, dar ea a fost numai 102,6 în 1995, înainte de a deveni Ioan Paul Stoicescu director la Institutul Naţional de Pneumoftiziologie „M. Nasta" şi şeful Comisiei de Pneumoftiziologie a Ministerului Sănătăţii, în 1996. S-ar putea naşte ideea că responsabilitatea pentru această tragică stare de fapt nu o poartă un om anume. Dar nu putem să nu subliniem că pe vremea regretatului profesor C. Anastasatu, o adevărată somitate în domeniu, incidenţa tuberculozei era 61/100.000 în 1980, respectiv **55,8**/100.000 în **1985**. Şi nu erau nişte cifre umflate de PCR! Acum sîntem de rîsul lumii, România este pe primul loc în Europa la incidenţa bolii şi la mortalitatea prin TBC.

În 2002, mureau 7 români pe zi de TBC!!! În 2003, se pare că au murit numai 5 bolnavi pe zi, adică unul la 4 ore şi 48 de minute... Cauza acestei situaţii alarmante, în opinia lui Stoicescu, este nivelul de trai! Iată explicaţia cu pricina servită de şeful comisiei de specialitate: „Incidenţa tuberculozei din anii 2001-2002 este egală cu cea înregistrată în România în urmă cu 30 de ani (138,8/100.000 în 1972) şi este consecinţa directă a alterării grave a nivelului de trai al populaţiei din România". Şi asta, în condiţiile în care OMS acordă României sprijin tehnic din 1997, iar din 2001 şi suport material prin Programul Naţional de Control al Tuberculozei, al cărui manager este acelaşi Stoicescu. Recomandările OMS pentru controlul tuberculozei stau la baza Strategiei DOTS (Direct Observed Treatment Short Course), care trebuie extinsă la scară naţională pînă în 2005, conform Programului sus-amintit. De fapt, DOTS nu este decît o formă europeană şi evoluată a vechiului TSS (Tratament Strict Supravegheat), aplicat cu succes la noi în anii lui Ceauşescu. Poate că lui Ioan Paul Stoicescu chiar îi convine această situaţie pentru că, cu cît sînt mai mulţi bolnavi, cu atît vin mai multe fonduri care trebuie *manageriate*. În următorii 2 ani se vor derula **19 proiecte** ce cuprind măsuri menite să scadă incidenţa şi să crească eficienţa controlului tuberculozei în România. Aceste proiecte, în valoare de **16,8 milioane** de dolari, sînt finanţate de către Fondul Global de luptă împotriva HIV/SIDA, Tuberculoză şi Malarie. Şi cine ştie mai bine cum se face asta? Domnul Stoicescu însuşi, care nu riscă să se îmbolnăvească de această boală a sărăciei deoarece el stă bine, foarte bine cu nivelul de trai!

Biroul de Investigaţii

Vă anunţ că, pentru a stopa linia glorioasă de greşeli istorice a partidului nostru, el trebuie mutat in integrum la Timişoara, unde am o cameră liberă în Primărie, iar cheia este de opt ani la mine.
GHEORGHE CIUHANDU
ION DIACONESCU

Gheorghe Ciuhandu, un caz atipic de ţărănist: a ajuns din primar preşedinte de partid fără să se facă mai întîi de rîs ca prim-ministru

...Ia uite ce scrie în SMS: „Sînt eu, Picasso / Ţi-am dat... biiip... şi sînt voinic". Iar jos apare numărul lui Cozmâncă?! Păi, cu asta mă duc direct la Năstase să-i dea... biiip... pe linie de partid!

Ioan Talpeş, Ilie Sârbu şi Victor Ponta, actualmente trei politicieni dintre care, în curînd, doi vor coborî în mijlocul electoratului, ca simpli alegători

codrul bunelor maniere

Se taie un parc în Bucureşti! Pe cînd şi nişte capete?

Putem paria că nu puţini sînt aceia care se bucură că există o primărie a Capitalei! În fond, este foarte bine că există o primărie a Capitalei, deşi ceea ce face primăria nu este întotdeauna foarte bine pentru Capitală. Uneori este chiar foarte rău. În nordul Bucureştiului, în coasta Parcului Herăstrău, există un parc numit Parcul Bordei. Nişte şmecheri potenţaţi, aflaţi în relaţii neecologice cu Primăria Capitalei, au făcut ce-au făcut şi au obţinut 3,3 ha din Parcul Bordei. Retrocedarea s-a făcut în compensaţie şi este cel puţin suspect că Primăria lui Băsescu nu a găsit alte hectare de retrocedat în compensaţie decît în Parcul Bordei care, acum, se vede încercuit de un gard de neam prost, vopsit în verde şi maro, în spatele căruia copacii parcului fac cunoştinţă cu betonul, antenele parabolice şi alte cuceriri ale ştiinţei de a batjocori spaţiile verzi. Vestea încă şi mai proastă este că zona pe care noii şi abuzivii proprietari au pus laba se află în curs de amenajare. Primăria sectorului 1 s-a şi grăbit să le dea şmecherilor o autorizaţie de construcţie (Aut. nr. A 19685/2004), şi sigur nu este vorba de construcţia vreunor cuiburi de papagali, ci mai degrabă de şpa(pa)gali.

Apostolul Pareu

dosarele chiXXL

...Ca să concluzionez, vizita mea la Bucureşti s-a încheiat cu rezultate pozitive. Am stabilit numeroase contacte care vor fi fructificate, sper, în viitor. M-a impresionat Palatul Parlamentului – e cît Pentagonul! – şi am admirat unele colţuri din centrul oraşului. Mi-au amintit pe undeva de Paris! Un singur mic regret: mi-aş fi dorit să dialoghez mai mult cu populaţia. Am auzit că românii sînt inteligenţi şi ospitalieri. Domnilor, dar mi s-au părut prea săraci şi cam murdari. E-adevărat că la dumneavoastră mai circulă atelaje cu tracţiune animală?

Abia revenit la cîrma ministerului de Externe, Mircea Geoană a obţinut o importantă victorie diplomatică: demisia lui Dan Ioan Popescu din funcţia de preşedinte al Organizaţiei PSD-Bucureşti

De ce ni se scumpeşte curentul. Dezvăluiri (XIX)

Dacă suntem pe ultimul loc în Europa la majoritatea indicatorilor europeni, uite că avem motive să ne mîndrim cu un excelent nivel al cheltuielilor pentru energie: în raport cu salariile, românii plătesc de două ori mai mult decît ungurii sau decît bulgarii. Cu 81 USD/lună pentru un megawatt-oră, concetăţenii noştri îşi permit un respectabil loc 11 între şmecherii Europei. Deci nu numai salariul e mic, ci şi megawattul scump. Iar ca să-l scumpească, meşterii de la guvernare – îndeobşte dl ministru Dan Ioan Popescu – ostenesc pe brânci. Noi ne-am străduit din greu să îi ajutăm să fie mai transparenţi, să înţelegem cu toţii unde se duce diferenţa dintre un cost real şi măgăria care ne este prezentată pe factură. Un nume care revine tot mai des în săpăturile noastre este Bogdan Buzăianu. Acest hopa-mitică al energiei a creat o reţea de firmuliţe – care prin Elveţia, care prin Danemarca şi, în orice caz, multe în România – cu care a reuşit să căpţuşească una dintre cele mai fertile văcuţe ale sistemului energetic, din care scoate fără milă tot untul. Reţeaua de căpuşe a lui Buzăianu a crescut geometric şi a ajuns să fie cel mai important vânzător de energie electrică pentru consumatorii eligibili din România, să cumpere UCM Reşiţa – după o schemă identică cu cea folosită pentru Tutunul Românesc – şi să râvnească la a se împodobi cu un şirag de hidrocentrale mici, dar profitabile. Ei bine, recent am aflat că dl Buzăianu şi-a dat demisia din funcţia de administrator al firmelor care poartă în România nume ca Energy Holding sau Energy Consult. În locul lui a apărut un anume Enrique Ferrer. Un nume pe care l-am mai întâlnit în câteva rânduri în cercetările noastre: în urmă cu câţiva ani, a fost asociat cu Buzăianu la una dintre firmele Energy (Consult) din Elveţia. Ulterior s-a retras şi a apărut ca prin minune ca reprezentând firma ATEL – firma prin intermediul căreia Hidroelectrica exporta curent în Grecia. Banii care proveneau din vânzare erau destinaţi plăţii retehnologizării hidrocentralelor Porţile de Fier. Unde, la sosirea banilor, aştepta fostul său asociat Buzăianu. Acum, după rotirea cadrelor, începem să ne modificăm părerea despre dl Buzăianu. Rolul lui pare a fi mai puţin important. Operaţiunea pare să fie dirijată nu de români, ci de o ceată de şmecheri internaţionali, între care numele Enrique Ferrer şi mai ales cel al canadianului-elveţian Beat Corpataux – fost asociat cu Buzăianu, acum proprietar al UCM Reşiţa – sunt, deocamdată cele mai vizibile. Eu cred că ne va fi mai greu fără dl Buzăianu, care era copt să povestească despre conturile elveţiene ale unor miniştri de care depinde jumulirea poporului cu factura de energie.

Pentru că PSD-ul s-a dat cu Lojă pe unghii,

Masonii pun de-o revoluţie a sorţurilor de catifea

Masoneria a ajuns un loc unde oamenii se strîng ca la bîrt, cu deosebirea că aici, cînd te ridici de la masă, impresia că eşti un om important e ceva mai puternică. Această impresie nu avea cum să nu sensibilizeze şi să umple de aere snoabe aproape întreg PSD-ul, poate cu excepţia lui nea Nicu, care între masonerie şi bîrt se pare că a ales mai vechea dragoste, care dă mai puţine bătăi de cap – deşi dureri incomparabil mai mari în aceeaşi zonă.

De la invadarea Marii Loji Naţionale din România (MLNR) de către purtătorii pesedişti de şorţuri masonice asortate la costume Armani, apele în Mişcarea asta au devenit atît de agitate, că nici înţiiul cîrmaci al ţării, Năstase, nu se mai descurcă în dînsele. Zilele astea, în MLNR s-a copt de-o mică revoltă ce ar putea degenera într-o ridicare a şorţuleţelor masonice în cap, însoţită de descărcări de pumni alerte pînă la moderat. Vuietul vine dinspre atelierele Mişcării Masonice, acolo unde membrii au pus mîna pe furci şi topoare şi, după ce şi-au anihilat un prim impuls răsculativ, s-au aşezat cuminţi la mese să-şi tragă sufletele şi s-o dea pe vorbă. Aşa s-a ajuns la cîteva reproşuri adresate conducerii, în special Marelui Maestru Eugen Ovidiu Chirovici, şef peste masoneria românească şi slugă sub Adrian Năstase, la Guvern. Pe rînd, reproşurile sînt:

1. Că E.O. Chirovici a adus în masonerie persoane cu trecut discutabil, ce afectează prestigiul organizaţiei; ele sînt: Dinu Săraru, în prezent Pro Mare Maestru, fost membru al CC al PCR şi fost autor de texte incompatibile cu doctrina masonică; Dan Tănase, în prezent Secretar general la masonerie, fost angajat la SIE, unde a lucrat 24 de ani şi de unde s-a pensionat cu grad de lt.-colonel; Manole Iosiper, în prezent trezorier al MLNR, în trecut pus în discuţia unui convent pentru incorectitudini faţă de fraţiorii lui purtători de coroană. S-a mai reproşat, la capitolul racolări, faptul că majoritatea membrilor actualului Mare Consiliu al MLNR sînt înfeudaţi PSD, Marele Maestru Chirovici avînd chiar rang de ministru de la PSD (o premieră în istoria masoneriei mondiale). Că actuala conducere a MLNR este o anexă a PSD nu mai e de mult un secret, vestea străbătînd mările şi ţările de cîteva ori şi poposind pentru cîteva minute chiar şi la a şaptea Conferinţă Mondială a Lojilor Masonice ce a avut loc la Santiago de Chile, între 5 şi 9 mai.

2. Că forul de conducere a emis decizii şi reglementări interne contrare constituţiei masonice şi Landmark-urilor, ca: decretul 17 din 12 ianuarie 2004 pentru numirea asistenţilor Marelui Maestru; decretul 23 din 30 ianuarie 2004 privind autorizarea de către Marele Maestru a tuturor iniţierilor; reglementările în legătură cu dubla evidenţă ce trebuie întocmită la nivelul atelierelor etc.

3. Că MLNR a cerut Guvernului acordarea statutului de Asociaţie de Interes Public – membrii protestatari susţinînd că o astfel de asociaţie este, prin definiţie şi structură, un organism plasat în mijlocul unor preocupări cu un profund caracter profan.

4. Că se acordă atenţie unor rituri (York şi Memhis-Misraym) aflate la periferia ritului oficial Scoţian, Antic şi Acceptat.

Cele 4 observaţii se vor lăsa cu convocarea unui convent extraordinar ce va avea pe ordinea de zi evacuarea lui Dinu Săraru prin spatele scenei şi eliberarea de sub jugul păpuşarilor pesedişti, cei care de cîţiva ani trag sforile prin masonerie după aceleaşi metode după care au tras pe sfoară cam tot ce le-a căzut pe mînă.

Noi, Cornel şi Ivanciuc, am citit de ce ni se scumpeşte

curentul şi ne-am electrocutat de nervi că dăm de două ori mai mult pe el decât ungurii şi bulgarii. Ne-a sictirit că masoneria română, care nu este decât o anexă a PSD, n-a scăpat încă de Dinu Săraru. Ne-a scârbit că nepotismul s-a mutat cu câţel şi purcel până şi în coteţele PNA. Aşa că electrocutaţi-vă şi scârbiţi-vă numai aici şi acum.

Copiii procurorilor PNA au şi ei o gură să mănînce

Şuhan este numărul doi în PNA, a anchetat-o pe Andreea Ciucă, a mătrăşit un dosar pe la Moldoplast Iaşi (cum v-am povestit acum două săptămîni) şi are o fiică. Aici voiam să ajungem. La fiica lui, Diana Burlacu pre numele ei. Această minunată fiică de adjunct PNA a fost procuror la Parchetul de pe lîngă Judecătoria Iaşi. Şi a vrut ea aşa, ambiţioasă fiind, să acceadă la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Iaşi. Numai că acolo, unde vrea ea, e cam ocupat, adică e schemă completă de personal. Şi atunci, şi-a luat pixul şi s-a dus la concurs, la Bucureşti, să se facă procuroare la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Vaslui. Şi s-a făcut, la sfîrşitul anului trecut. Dar, dacă treceţi prin Vaslui, să nu întrebaţi de ea la Parchetul cu pricina, că fata lu' tătucu' Şuhan nu a dat pe acolo deloc de cînd a luat postul. În schimb, a dat pe la procurorul general al României şi i-a lăsat o cerere, cum că ar vrea să fie transferată la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Iaşi. Şi, hocus-pocus procurorus, acest Ilie Botoş al procurorilor a semnat, parafat şi pupat mîna lu' fata lu' tătucu'. Care a ajuns procuror la Parchetul de pe lîngă Tribunalul Iaşi, cu schema lui completă cu tot. Acuma înţelegeţi de ce nu merge Justiţia în favoarea noastră. Datorită favorurilor.

Biroul de Investigaţii

Marean Vanghelie, un primar de mare clasă.
Clasa a V-a care este mai mare decît clasele mici, a-ntîia şi doi.

Păi, domnu' Boc trebuie să-mi mulţumească pentru situaţia juridică în care i-am lăsat Primăria. Ca simplu avocat nu pupa el 6.000 de procese în Cluj nici dacă trăia două vieţi!

Ghiţă Funar, un primar justiţiar din cale-afară, care, dacă i-ar fi stat în puteri, ar fi construit cîte un tribunal pentru fiecare maghiar din Cluj

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Lovele Story

Fiul premierului Năstase, Andrei, este îndrăgostit de o fată mai mare ca el. Mă rog, dac-ar fi fost să se ia după tac-su, ar fi pus ochii pe șapte fete cu balcoane și mai mari, plus o puicuță bună de carne, de la Cornu.

Al Banii featuring Copilu'

Al Bano și Adrian Copilu' Minune vor cînta în duet anul acesta, pe litoralul românesc. Din repertoriul lor nu vor lipsi șlagărele „Felicita" și „Pe la spate, pe la spate", precum și cançonetele italienești cu dedicație pentru românii plecați la furat.

Banii, piața sau mustața!

Pentru că s-a săturat de celebritate, Andreea Marin merge deghizată la cumpărături. Cînd vrea să treacă total neobservată, ea își pune o mustață ca a lui Țiriac și-și trage avionul în parcare la „Cora".

Piscina cea de taină

Cătălin Botezatu a adus un popă să-i sfințească piscina de la Club Bamboo. Logic: să nu cumva să cadă-n ea dimineața, Doamne ferește, preotul chemat să binecuvînteze barul.

Moț couture

Anca Țurcașiu a devenit imaginea unei case de modă. Probabil e casa aia de modă unde se îmbracă de la reduceri Mădălina Manole și de unde-și cumpără Adrian Enache maieuri tip plasă, cu păr pe piept.

Penel Curcanul

După ce a cîștigat *Big Brother,* Iustin își vinde tablourile cu 3.000 de euro. Super-afacere! Cică Iustin a investit deja 75.000 de parai în ramele pentru nudurile cu Andreea și naturile moarte cu feliile de pepene din frigiderul de la *Big Brother.*

Plantă de apartament

Sanda Ladoși s-a apucat de grădinărit. O fi văzut ea cînd a fost la Eurovision, la Istanbul, că-n ziua de azi mult mai bine decît cîntărețele pe jumătate dezbrăcate o duc plantele.

Incognito ergo sum

muzeul figuranților de colecție

VECHI!

Super-senzațional!

Poetul Adrian Năstase avea vise interzise

În anul 1968, tînărul student Adrian Năstase avea alte vise. Și alte trăiri. Era tînăr și clocoteau în el diverse dorințe și sentimente. Din preaplinul sufletesc, cum s-ar spune, el a pus mînuța sa, delicată pe atunci, pe un pix și, lăsîndu-se în voia reliefului sufletesc, a scris poezii. Una dintre ele apare în numărul 41 din octombrie 1968 al revistei *Luceafărul*, într-un grupaj intitulat „Cei mai tineri autori", grupaj unde publică și poetul tînăr Mircea Dinescu. Iată deci poezia lui Adrian Năstase:

Credință

Prin frunzele ploii
Vînturate de nori la apus
Printre șoapte și amintiri
străine de mine
Printre visuri și gînduri
hulite
Îmi atîrn icoana –
desenată albastru pe
sticlă

Iată, azi, la mai bine de 30 de ani de la temerarul gest al actualului premier, opiniile critice ale specialistului nostru, fostul, actualul și viitorul poet Ioan T. Morar (spre deosebire de Năstase, dacă înțelegeți ce vreau să spun):

„În mod clar, în cazul poetului Adrian Năstase avem de-a face cu o dedublare, dacă nu chiar detriplare lirică. Sinele poetic e tentat adiacent de norii apusului, își amintește secvențe care-i sînt străine și visează lucruri hulite. El se consideră, prin sentimentele sale, nu tocmai comune, un paria plutind în zone interzise de sensibilitatea comună, banală, a celorlalți. El este un altul, își dorește altceva și nu-i pasă că lumea l-ar huli pentru visele și amintirile sale. E un scriitor care privește, într-un fel, invers, simte invers decît ceilalți și visează invers. Dar, deasupra tuturor, plutește ca o promisiune a tainei păstrate și a iertării, icoana albastră de pe sticlă. Vizionar, poetul anticipează, luptînd împotriva ateismului științific, culoarea partidului pe care, peste ani, îl va conduce. Și va fi foarte vizibil pe sticlă!"

Studentul A.N. avea o slăbiciune pentru viitorologia partidului

În continuarea scurtului nostru periplu prin tinerețea plină de poezie și metaforă a marelui om de partid și de stat, vă prezentăm, în exclusivitate după Revoluție, un sumar CV în proză. O mărturie programatică, plină de avînt revoluționar, a multilateralului student Năstase Adrian, publicată în revista *Viața studențească*, nr. 39/466, 15.10.1972, pag. 8. Titlul: „Viitorologia unui student". Lectură plăcută, o merități din plin!

„Mă numesc Adrian Năstase. Am 22 de ani. În 1968 am devenit student în anul I, Facultatea de Drept – Universitatea București.

Primul an a fost mai șters. Cel mai cenușiu, probabil. Am încercat, totuși, o experiență. Unul din examene a fost mai complicat decît credeam. A trebuit să-l dau de două ori. Asta mi se întîmpla pentru prima oară. Este, desigur, pretențios să faci dintr-un astfel de accident un prilej de considerații fundamentale. Faptul însă m-a preocupat. ***(Urmează niște considerații complicate, care-l preocupă pe tînărul Năstase în continuare – n. red.).***

Am publicat în anul I poezie (în *Orizont* și *Luceafărul),* am început să învăț suedeza, am scris cîteva recenzii, note (în *Magazin istoric).* În anul II am scris o lucrare de economie politică. Din cele 70 de texte publicate de colegi, 4 au fost remarcate. Unul dintre ele a fost al meu. Apoi o altă lucrare, de drept administrativ. Și, bineînțeles, poezie, recenzii etc.

În anul III, cu un coleg – Dan Guină – am scris un studiu (drept financiar). O lucrare de socialism științific a luat un premiu I pe Universitate și a fost publicată în revista *Amfiteatru*. ***(Bineînțeles, urmează niște considerații despre pasiunea tînărului Năstase pentru știința viitorologiei. Bineînțeles, aceste considerații complicate nu ne interesează, fiind de domeniul trecutului – n. red.)***

Sînt în anul IV. Scriu, public – sociologie, estetică. Acum tocmai mă pregătesc să merg la Radio, unde colaborez cu un prieten la o emisiune de estetică muzicală."

În încheiere, se impune o concluzie: văzînd din ce facultate de tocilari a plecat Adrian Năstase și unde a ajuns cu aroganța, ne întrebăm ce anume a intervenit pe parcurs. Estetica vilei, furtul științific, sociologia corupției sau vreun suedez blond despre care nici Dana și nici Iliescu n-au aflat nimic?

Comunismul cu față de spate

Dragi cunoscători, vă atrag atenția asupra unui poet. Chiar dacă el trece drept om politic, prim-ministru, bogătaş, crescător de găini sau vînător de urşi, eu, în calitatea mea de preşedinte al Academiei, vă asigur că avem de-a face cu un poet. Opera lui se vede în toată ţara. E mai trist decît Bacovia!

Poetul Adrian Năstase și criticul Eugen Simion, doi oameni de cultură care au trudit în socialism și au cules roadele mai ales în capitalism

Andrei Năstase: amintiri din fragedă ucenicie

După cum ați aflat (și, o dată cu voi, fiicele de baroni, junele mlădițe ale partidului de la TSD și manechinele de la agenția „Costin Mărculescu"), tînărul Andrei Năstase trăiește o frumoasă poveste de dragoste cu coșuri. Presa amatoare de senzațional pesedist a aflat că pe ea o cheamă Ana, e șatenă cu ochi verzi (probabil are ceva psihanalitic din Dana, colega de dormitor a lui Năstase ăla mare) și posedă, cel mai probabil, niște părinți de firmă, care au votat cu Geoană. Ei bine, probabil că acum, după alegeri, premierul se uită nostalgic la fi-su și nu-i vine să creadă cum a trecut vremea. Parcă mai ieri îl ținea pe năpîrstoc în brațe și-l învăța de bine, cum să fie OM în viață: „Mă, tati, cînd o să te faci tu mare, mare șmecher la liceu, să știi că eu, tati al tău, o să fiu și mai mare. Iar atunci cînd o să-ți placă și ție o fată și-o să vrei s-o aduci acasă dimineața, să-i dai să miroasă o cafea cînd noi sîntem plecați la Cornu sau în vizită de lucru în Baleare, să ții minte de la mine: dacă intră din prima în bucătărie, să știi că e curvă, dar gospodină. Dacă nu intră deloc, să știi că e proastă, dar domnișoară. Iar dacă nu și nu, te duci singur în sufragerie și spargi pușculița aia din marmură, sculptată de Rodin. Iei un milion de dolari și dai o fugă pînă pe Mătăsari. M-ai înțeles, armăsarule?".

Sex pupil

Localul bălan

Gulașu' I și II

Club A-ul a decis să se extindă, așa că sîmbătă a apărut din spuma mării, direct pe plajă, primul pui al cîrciumii bucureștene: ***Club A Vama Veche.*** Așteptînd cu interes deschiderea Club A-ului din Krivoirog, Geneva sau Monte Carlo, putem să vă spunem că această lansare a stat sub semnul unui binecunoscut principiu al înțelepciunii chineze, indiene, budiste și iudeo-islamico-creștine: „Moca îngrașă". Adică au adus băieții niște cazane pline cu gulaș țărănesc din care s-au putut înfrupta gratis călătorii hămesiți aflați prin preajmă ; iar preajma a fost cam mare. Tot la cazan și polonic, și tot gratis a fost și cafeaua, ca și o parte din băutură. Ioi-ioi, mamă, și gulașul țărănesc o fo bun, deși eu unul am dat bani pe el (pe lîngă bucătăria arabă, dobrogeană și internațională, bucătăria gratuită este o altă slăbiciune a mea). Pe lîngă generozitatea porțiilor am mai fost cu adevărat încîntat de prezența unui soi de animatori pentru mîncat. Despre ce este vorba? Eu unul, datorită unor afecțiuni ale stomacului, nu am poftă de mîncare aproape deloc. Dar cînd mi-a fost dat să-i văd pe cei doi bucătari care serveau porțiile cu pricina mi s-a făcut foame instantaneu: un cuplu à la Gargantua și Pantagruel. Doi grăsani imenși, săritori, simpatici și plini de vervă, cu accent molatic de ardeleni. Într-un cuvînt : născuți pentru a mînca. Privindu-i pe Șoni și Vali, realizezi unul din acele adevăruri abisale ale ființei umane, dincolo de orice ideologii, doctrine sau religii: dacă ai stomacul plin, viața merită trăită, băută, mîncată și fumată. Oameni ca ăștia răspîndesc mai multă bunădispoziție decît o duzină de domnișoare lascive răsfirate pe mese sau atîrnate în cuști deasupra mulțimii, pe onoarea mea! În rest, v-aș mai recomanda niște șervețele foarte bune, de țară, făcute în casă; foarte utile fiindcă e imposibil să nu verși mîncare pe jos, pentru că farfuriile sînt ori prea pline, ori prea puțin adînci.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă;*
- *ca la tata acasă;*
- *ca la mine acasă;*
- *ca la mă-sa acasă.*

- *ieftin ca braga;*
- *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plătește.*

- *poți să și adormi;*
- *curățel;*
- *ai grijă pe unde pășești;*
- *n-ai putea să mai rabzi?*

dosarele hardcore

Familie mare, ejaculație după buget

Viorel Păunescu e într-o relație aproape paternă cu iubita lui Bobby!

Dragii moșului, povestea de iapă și spadă de săptămîna trecută are o continuare și mai tare! Dar, de data asta, nu mai e vorba despre hangerul învîrtoșat al patronului Bobby Păunescu (care, vă reamintim cu plăcere, arde gazul și stinge lampa în iatacul prezentatoarei minore a emisiunii „Jet Set“). Azi ne ocupăm de paloșul zbîrcit al lui Viorel Păunescu (foto), *unchiul celui mai mare amator de babardeală cu vedetele B1 TV (l-am numit, normal, pe Bobby, zmeul mai mic al ingineriilor financiare).*

1. „Melody“, un bar de noapte, o stare de spirit

Ei bine, despre unchiul Viorel tot norodul știe cu ce s-a ocupat el pe vremea comunismului: cu barurile de tip occidental „Melody“ (din București) și, logic, „Melody“ (din Mamaia). Unde balerinele îmbrăcate sumar, cu pene, le arătau cuibușorul păsăricii turiștilor străini și românilor cu cașcaval. Tril, tril, piu-piu, azi așa, mîine seară tot așa, pînă cînd una dintre balerinele lui Păunescu s-a remarcat în mod deosebit. Doina Stăvăruș pe numele ei, această *rara avis* a teatrului de revistă trecea pe bune drept una dintre cele mai frumoase femei din România și Peninsula Balcanică. Nu-i de mirare că prințișorul Nicu Ceaușescu a pus ochii și lancea lui Horea pe ea, luînd-o sub oblăduire și aprigă tragere pe roată de cîte ori o sălta cu mașina de la bar. Evident, în perioadele de repaus la pat, se găsea cineva ca să aibă, temeinic, grijă de tînăra domniță Stăvăruș și să-i păstreze cuibușorul cald pentru sosirile și intrările lui Nicușor. Acest păsărar de rezervă era însuși patronul Viorel Păunescu, un hultan mic și pervers, recunoscut pentru strînsele sale legături cu angajatele din corpul de balet.

2. Acționariatul face corp comun cu balerina

E drept că aici fac o paranteză. Și vă spun că, la un moment dat, a intrat pe scena litoralului un ciumec pe nume Daniel George Tudor. Un domn bine orientat în Belgia, dată fiind căsătoria lui cu o doamnă plină de sentimente naționale profund belgiene. Plus o agenție de turism cu contracte betonate la Mamaia, de pe urma cărora toată lumea avea de cîștigat, mai ales musiu Tudor, coacționar. Cu acest cavaler al turismului internațional se va căsători Doina Stăvăruș, după despărțirea lui de belgianca aia naspa. Azi o regăsim pe fosta balerină de la „Melody“ pe lista de acționari de la respectabila Societate de Asigurări „Roumanie Assurance International S.A.“ (cu 20,6%), alături de mama fostei balerine, Aneta Stăvăruș (cu 0,76%), soacra fostei balerine, Maria Tudor (18,69%), și, logic, soțul superbei balerine de la fostul „Melody“, Daniel Tudor (cu un procent baban de 57,28%).

3. Deci a cui e fata lui Bobby (scenariu telenovelă)

Dar nu mai puțin adevărat e că, înainte să intre adînc în afacerile cu asigurări (proces puțin cam anevoios, dacă nu-l pui pe muzica de la *Moulin Rouge),* Doina Stăvăruș a deprins mersul trebii alături de un mare afacerist al timpurilor sale comuniste. Despre Viorel P. e vorba, cum vă povesteam. Care Viorel – amănunt interesant în contextul poveștii cu Bobby Păunescu + Jacqueline Tudor – avea tangențe umede cu Doinița acum vreo 16-17, hai, 18 ani. Deci, dacă eu eram scenarist la *Amor en Silencio* sau măcar la *Dragoste și putere,* aș fi putut broda o poveste plină de lacrimi și neprevăzut din care să reiasă că prezentatoarea emisiunii *Jet Set,* Jacqueline, ar putea fi de fapt – paaam, paaam – fiica lui Viorel Păunescu!!! Și că, deci, nepotul Bobby e îmbîrligat, în realitate, cu verișoara lui și, nu mai puțin logic, nepoata tatălui său, George Păunescu!!! Uau! Ce familie, cît suspans, cît ADN împrăștiat prin bătătură! Dar mă văd nevoit să te salvez, Bobbyțule. Stai liniștit: asta mică, Jacqueline, e prea frumușică, prea armonios construită, prea beton! Nu poate proveni din aceiași spermatozoizi burtoși ai familiei tale. Altminteri, ce stupid, te-ai fi îndrăgostit de o puștoaică tupeistă, cu început de chelie, plină de bani și brobonele de celulită.

Melodyosul și Sinistra

Baronii se repliază, odraslele lor divorțează

Cine a zis că rezultatele alegerilor nu influențează viața românilor s-a înșelat. La nici o lună de la primul tur de scrutin și la doar două luni de la nuntă, fiica baronului Rudeanu de Hunedoara (președintele PSD pe județ) și odrasla baronului Mischie de Gorj (fost președinte PSD pe județ, acum tras pe linie moartă) se pregătesc să divorțeze. Este un zvon cu iz de scandal marital extrem de proaspăt, astfel încât nu putem decât să bănuim motivele pentru care fericitul cuplu de pesedei divorțează.

Probabil că eșecul în alegeri al PSD Hunedoara nu îi mai permite socrului mic, Rudeanu, să-și mai întrețină fiica la cele mai înalte standarde. Sau, și mai probabil, șuturile în dos pe care le-a tot luat socrul mare, Mischie, s-au răsfrânt asupra celulei de bază a societății pe care cei doi tineri o formau. Dacă nu cumva, a dracului treabă, și-a băgat Năstase și aici coada și le-o fi cerut „divorțul de onoare“.

Poarta Sărutului Înapoiat

muzeul figuranților de ceară

Ileana Lazariuc, rebella fără pauză de respirat

Cînd nimeni nu mai aștepta nimic de la Ileana Lazariuc (cu excepția unui capac de veceu plin cu liniuțe și a unei unghiulițe roz, pozată frumos, ducîndu-se spre nară), iată că revista *One* își ia venele-n dinți și o pune pe copertă. „Ileana Lazariuc – Rebella“: așa vedem că scrie pe copertă, iar trupul ni se zguduie convulsiv, plin de mirare. Jocul de cuvinte e plin de paradoxuri ca un film prost cu mafioți italieni și prafuri columbiene. Adică Ileana e bellă cînd îi cumpără Țiriac Țiriac rochie cu spatele gol pentru „Office“ și rebellă cînd iese la „after-hours“ din cluburi și intră-n sevraj? Sexy cînd ocupă locul I în topul *FHM* și nonconformistă cînd face biluțe din praful de la nas? Frumoasă de pică atunci cînd se așază-n poziția de pictorial și rebelă fără cauză cînd cade la procuratură în poziție de infractor-deținător-consumator? Hm, grele opțiuni editoriale. Dar poate ele vor deveni mai clare în următorul număr din *One*. Ar merge o copertă cu Ion Ion, trăgînd pe nară un om întreg de zăpadă, într-o stațiune din Alpii elvețieni. Iar înăuntru, la rubrica de „trend“, un interviu cu Raluca Sandu despre cum trebuie folosită corect lingurița de argint la flacăra de brichetă Ronson.

Unde-s colege nu-i tocmeală

Emoționată că amica ei, Livia Dilă, prezentatoare la B1 TV, intră în rîndul femeilor așezate cinstit la vila unui om de afaceri, Andreea Raicu i-a oferit miresei drept cadou o ultimă incursiune în anii tinereții lor necăpătuite. „Înainte de nuntă, să mai petrecem o dată ca fetele, cum ne zbenguiam pe vremea cînd eram colege la Prima!“, a ciripit Andreea și a pus la cale tradiționala – în filmele americane – petrecere a burlacelor. Doar că fetele, învățate cu compania iubiților lor, unii cu companii mai mici, alții cu firme mai mari, s-au cam plictisit ele cu ele. Și, pentru că aflaseră unde se comite adevărata petrecere a burlacilor, la care viitorul ginere intitulat arhitect Cristian Giumerca aștepta sfios o stripteuză, s-au suit în mașinuțe și le-au stricat și băieților ultima distracție.

www.cluba.rock, man! La Vama Veche

După cum puteți citi și în poza de mai sus, s-a lansat, bă! **Clubul** e acum în Vamă! Și s-a dus cu bucătărie cu tot. Bucătăria pentru toți. Sufrageria a rămas la București, dar nici nu e nevoie de ea: e plajă cît cuprinde, e bere și e mese, fraților! Și mai e: Led Zeppelin cu gulaș, Beatles cu șnițel imperial, pogo pe plajă cu omletă înfuriată. La **„Ceaoane“**, sau la **„Club A“**, puteți să-i spuneți cum vreți, vara asta mixează DJ Șoni la gulaș și DJ Vali la omlete. Gagicile s-au prezentat bine la petrecerea de lansare: chiar dacă pe plajă n-au avut lasere la tocurile înalte, ca la Mamaia, a trebuit să danseze pe mese pînă au ajuns în scurt timp la topless din cauza efortului. Spre bucuria noastră, care de-abia dimineață ne-am retras să ne spălăm pe dinți în mare și nici nu mai știm cum am ajuns în pat. Sau direct pe plajă?! Cool, omule!

Veninul și cînepa

INTERNEŢE FĂRĂ BĂTRÎNEŢE

Depozitul de culcat/sculatoare

Bon giorno, mi chiama Aria Giovanni şi sunt una celebra actrizza de filme pentru adulti. Tutti el mondo mi conosce dela televizor, y puoi zicere che marea magioritate mi conosce multo bene... Hi, hi, hi... scuzi! Am şi site pe Interneto: **www.ariagiovanni.com**. Che se intîmplă, nişte ragazzi de pe il forumo rumano **www.computergames.ro** (la secţione „Generalita“) mi-au atras atenzzione che una firma multo grande dela Romania, „Il Depuosito de Calculatore“, a pus mia fotografia pe coperta del suo catalogo, printre ofertele *hardware* del luna iunie. In legătura con asta, io, Aria Giovanni, am de faciare due precizaţioni: 1) respectiva fotografia este multo ruptă del contexto: io sono atît de solo in poza pentru che cei cinque parteneri ai mei plecaseră să împace calul care se încăierase con cei due dobermanii din platou. Şi 2): multo scuzzi pero io nu am nici una pricepere la parte de *hardware*. Vero, la *hardcore* e o alta discuţia... Ciao, amicii! Pupaţione!

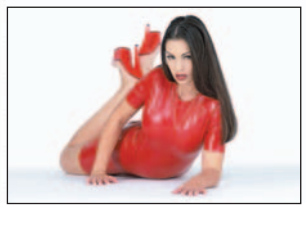

Treceţi, batalioane române, pe carpati.go.ro

În amintirea vremurilor bune, din facultate, cînd m-am apucat de fumat în speranţa că voi mai atenua din impresia de tocilar pe care o lăsam cînd treceam pe lîngă un grup de gagici, am accesat **www.carpati.go.ro**. Site-ul mi-a amintit, cum spuneam, de vremurile bune cînd, apucîndu-mă de fumat, am reuşit să mai atenuez din impresia de tocilar. Şi cînd, în compensare, am îngroşat fără să vreau impresia de sărăntoc care, trecînd pe lîngă un grup de gagici, se gîndea cum să ceară mai degrabă o ţigară decît un număr de telefon, cu genialul text „Păpuşa, n-ai o soră cu ţigări pe ea?“.

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **Unii nu cer nimic. Unii se mulţumesc cu o friptură, alţii sunt mai atenţi cu alimentaţia lor şi cer salate. Alţii merg până la a comanda mese super-copioase, cu feluri complicate. Cu toţii însă mor după acest ultim festin. Oh, nu, nu din cauza meselor mor. Ei sunt condamnaţi la moarte, iar la www.privatehand.com/flash/request.html găsiţi o scurtă compilaţie de ultime mese cerute de către ei.**

■ **Ce te faci când te enervează un coleg de muncă? Petreci nopţi la rând ticluind planuri perverse de răzbunare? Îi pui sare în cafea când nu este atent? Îl mângâi, ca din întâmplare, cu cheia pe maşină? Îi formatezi hard disk-ul când nu e atent? Trimiţi o poză trucată cu el la un congres PSD? Sau îl bârfeşti, anonim desigur, pe www.iworkwithfools.com.**

■ **Aş fi vrut să vă pot da un link către unul din filmele care au făcut-o şi mai celebră decât era. La fel de mult aş fi vrut să apar în unul din acele filme. Are 23 de ani, un lanţ hotelier şi mai multe sute de milioane de dolari. Are ca hobby filmele porno în care apare ea şi un site oficial la www.parishilton.com.**

■ **Recunosc, mă uit cu invidie la domnul Ion Iliescu. Nu pentru că e preşedintele României, nu pentru că locuieşte în frumosul palat Cotroceni, nu pentru că merge cu girofar şi nu pentru că din când în când Adrian Năstase se teme de el. Nu, îl invidiez pentru că este un poliglot. L-am auzit vorbind limba română în dialectul de lemn, l-am auzit vorbind în engleză, l-am auzit vorbind în franceză, ştie toată lumea că ştie şi rusește. Oricum, vreau să îl întrec şi să devin un omniglot, învăţând alte sisteme de scriere de la www.omniglot.com.**

■ **Ebay.com e un site pe care se vând tot felul de lucruri, de la maşini la bufniţe împăiate, de la casetofoane la brelocuri-femei-gravide-transparente. De la CD-uri la papuci cu imprimeuri de foşti preşedinţi americani. Dacă vă interesează în special ciudăţeniile oferite, dacă vreţi să faceţi un cadou memorabil, mergeţi la www.whowouldbuythat.com, site-ul dedicat căutării celor mai deosebite lucruri de pe Ebay.**

Net plus ultra

single player împotriva tuturor:

The Simps

Probabil că lumea o să zică că am dat în mintea copiilor. La început *Shrek,* acum *Simpsons.* O să pară că nu am televizor și nici video și, cum nu am la ce să mă uit, arunc cu banii pe componente de calculator. Adevărul stă altfel. Am fost fan *Simpsons.* Și încă sînt. La un nivel sensibil, *Simpsons* mi se pare cam la același nivel cu *Seinfeld.* Pentru că sînt la fel de absurzi. Și ce răsplată mai mare pentru un fan *Simpsons* decît puterea de a controla el însuși? Să fii zeul Simpsonilor? Mai tare decît stăpînul chel al monopolului din film? Exact.

Jocul seamănă foarte bine, ca idee, cu Shrek sau Rayman, sau alte prelucrări după console. Aceiași bănuți pe care trebuie să îi strîngi, aceleași salturi spectaculoase. Ce aduce nou Simpsons este că jocul sfîrșește prin a fi un fel de Grand Theft Auto. Prin oraș se desfășoară activități dubioase: dube negre care livrează pizza, albine electronice cu laser, Bart e răpit de o lumină din cer. Așa că trebuie să vă suiți la volan și să investigați. Pe lîngă vehiculele pe care le aveți deja în dotare, puteți cumpăra altele sau pur și simplu le puteți opri pe stradă, vă puteți urca în ele și le puteți lovi pînă nu mai rămîne decît un schelet maro de șasiu. Vi se dau o mulțime de sarcini, majoritatea contra-timp. Iar ăsta e singurul lucru care face jocul mai dificil, adică mai joc. Trebuie să distrugeți limuzine conducînd un buldozer, trebuie să culegeți maimuțe scăpate din spital (!) cu un plug, trebuie să faceți curse, cascadorii, alergături etc., etc. Singura limită, atunci cînd nu este cea a timpului, este cea a poliției, care, dacă exagerați cu călcatul oamenilor și distrusul bunurilor publice, apare din senin și vă urmărește pînă vă amendează, dacă nu scăpați cumva de ei. Eu, unul, proaspăt absolvent de NFS Underground, n-am avut probleme, însă diferențele de control al diferitelor autovehicule vă cer un pic de atenție.

Cît despre personaje, jucați cu Homer, cu Lisa, cu Bart, cu Marge, cu indianul Abu, într-un cuvînt, cu mai toate personajele din serialul televizat.

Controlul camerei, mereu o problemă la importurile de pe consolă, nu mi-a dat de furcă, mai ales că mai tot timpul trebuie să conduci cîte ceva, iar asta nu e greu de implementat. Poți chiar schimba perspectiva prin care vezi strada.

Iar ca grafică, cine știe desenul animat, adică linie-punct-linie, o să i se pare că jocul se vede chiar mai bine decît filmul propriu-zis, pentru că la joc s-a muncit mai mult la lumini și umbre, explozii spectaculoase și dîre de lumină.

În concluzie, un joc perfect pentru fanii *Simpsons,* GTA și ai replicilor acide. Sau, cum ar zice Bart: „Eat my dust, dust-eaters!".

Game Ovar

Hard de nerăbdare

● Acțiunea următorului Ghost Recon, în speță 2, are ca temă invadarea Chinei de către – nu-i așa că vă vine să rîdeți, domnu' Iliescu? – armata comunistă din Coreea de Nord! Scenariul jocului este, normal, stupid și american, iar coreenii au protestat deja, la modul oficial, împotriva acestei aberații SF. Dar poate că Bush știe el ceva și nu vrea să ne spună. Sau poate că dimpotrivă: tocmai și-a cumpărat un „Game Boy" de la Nintendo, pe care joacă absorbit Mario, ori cîte ori ori specialiștii de la Departamentul Apărării îi arată cum se deschide laptop-ul și cum să caute pe Google unde mai sînt comuniști pe harta lumii.

● Un studiu realizat de Commtouch, o companie care realizează produse antispam, arată că aproximativ 30% dintre mesajele spam pe care le-am primit pe mail în 2004 conțin oferte pentru medicamente (Viagra în special, dacă prietenele voastre nu s-au prins pînă acum). 99% dintre mesajele de acest tip prezintă link-uri către site-uri găzduite de (în ordine): China, Coreea de Sud, SUA, Rusia și Brazilia. Mă rog, de la chinezi eu mă așteptam să fie pe primul loc la spam-urile pentru mărirea penisului, iar de la ruși – să ocupe locul 3 la link-urile către rafturile cu vodcă (după Nea Vergilică și site-ul oficial al lui Văcaroiu).

● La final, vești bune, dar scumpe! Pe 3 august va fi lansat Doom 3 (distribuit în România de Best Computers) și pînă la sfîrșitul lunii cică apare și Half Life 2! Așa că, băieți, puneți mîna pe carduri! Veți avea nevoie de un upgrade la calculator. Plus unul la prietenă, ca să se ruleze mai repede la culcare și să nu mai pună placa aia de bază cu „Dacă-ți mai pierzi nopțile omorînd monștri și iar mă lași să adorm singură, să știi că nu mai pupi *action* pînă la lansarea lui Battlefield 2, în 2005!".

În atenția liceenilor!

Pe vremea noastră se cînta mai cool

Stimați, bah, tovarăși din licee, să știți că muzica de pe vremea noastră e mai cool ca asta de pe vremea voastră. Noi n-am avut nici Eminem, nici earbă. Da' nu ne-au lipsit în schimb Corul Madrigal, Minisong și tutunul „Carpați" (mult mai tare ca earba voastră, trăgeai o doză la WC și tușeau toți din jurul tău pe-o rază de 500 de metri, inclusiv în cancelarie). Dacă vreți să ascultați muzica cool de pe vremea noastră, intrați la www.catavencu.ro și mergeți pe link-ul „Dedicatie la fetite si baieti". Apoi băgați un meil la lol@catavencu.ro și ziceți cum vi s-a părut. Vă așteptăm acolo cu șepcile întoarse să ne contrazicem cu voi pe muzică.

Din nou la cassă

Mușetescu și-a montat euro în buzunare

Între Ovidiu Mușetescu, fostul șef al APAPS, și Mircea Ursache, actualul șef al AVAS (Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului), s-a înfiripat ceva. Nu o idilă, așa cum ne-ar fi plăcut tuturor, ci un război în toată regula. Războiul este surd, chiar foarte surd, nu însă și mut, căci beligeranții ăștia pesediști vorbesc și se vorbesc. De rău, desigur. Ursache zice – și are dreptate – că Mușetescu a făcut multe, poate prea multe privatizări dubioase. Mușetescu zice – și s-ar putea să aibă și el dreptate – că de unde și pînă unde este Ursache atît de bogat. Pe Ursache îl deranjează că, după ce a fost demis din fruntea APAPS, incompetentul Mușetescu a rămas în continuare președinte al Comisiei de privatizare a BCR. Bănuiți cu cît este plătit Mușetescu pentru această funcție? Ursache știe foarte bine, iar Yasser știe, cu aproximație, la fel de bine. Indemnizația pe care o ia Mușetescu pentru funcția de președinte al acestei comisii este egală cu salariul președintelui BCR, adică o sumă de ordinul cîtorva mii de euro, bani pe care Mușetescu îi ia de la AVAS. În aceste condiții, Ursache a încercat – nu fără succes – să promoveze o Hotărîre de Guvern prin care indemnizația aceasta a lui Mușetescu să fie redusă la 20 la sută din salariul lui Nicolae Dănilă, președintele BCR. HG-ul a trecut deja de cancelaria prim-ministrului, aflîndu-se momentan la Ministerul Finanțelor pentru aprobare. Acum vom vedea dacă mustața ministrului Tănăsescu este solidară sau nu cu mustața lui Mușetescu.

Palatul Victoria Corupției

Yasser ArAPAPS m-am enervat foarte rău în momentul în care mi s-a șoptit că Ioan Melinescu, fostul președinte al Oficiului Spălării Banilor, ar fi ajuns consilier undeva pe la Guvern. Între timp, Yasser m-am mai calmat, fiindcă mi-am zis că unde altundeva decît în Guvern se simt cel mai bine cei care îi protejează pe infractori?! Bineînțeles că Yasser sînt tendențios, însă cum altfel, Doamne iartă, să fii cu corupții ăștia care este?!

Yasser ArAPAPS

De aniversarea lui Ștefan, PSD a ieșit la drumul mare, cu asfaltarea

Era pe la 2 iulie, anul Domnului 2004. Încă de dimineață, mădularul sacrosanct al lui Ștefan cel Mare a început amarnic să se zvârcolească în mormânt. Din Țara Românească, măritul Adelu a încălecat pe gipane, și-a luat sabia (aia care face playback turcesc după sabia lui Fane) și a purces spre cetatea de scaun a Sucevei (paranteză pentru cadrul legal: conform HG 404/2003, s-a stabilit un megaprogram, cu ocazia comemorării a 500 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, ce cuprinde restaurări de monumente, reparații de biserici și drumuri, spectacole etc. Suma totală în 2003 și 2004 este de 1.000 de miliarde de lei, închei paranteza). Boierii lui Adelu nu au avut milă de nimic: nici de birurile pentru educație culese de la mujici, nici de cele pentru sănătate, pe care le-au masat în programe pline de imaginație, cu diplome, hrisoave, „retragere cu torțe“ în centrul Sucevei, artificii, mese festive. Am zis, băi, moldovenilor, că Moldova nu va fi a voastră, ci a lui Adelu electoralu'. La care revenim: și a descălecat Adelu la Suceava pe 2 iulie și degrabă a luat-o la gip spre Putna. Și, ca prin minune, pe unde trecea Adelu cel viteaz, poteca șosea asfaltată ca în palmă se făcea, din Suceava, prin Milișăuți, taman până la Putna (paranteză pentru șmen: drumul e bucată-bucățică din DN 17A, care, dimpreună cu DN 2H și DN 2E, duc toate la mănăstirile bucovinene și au primit, ca să fie refăcute pentru vizita lui Adelu, taram-tam-tam, 620 de miliarde de lei, prin HG 404/2003, închei paranteza). (Mă văd nevoit să deschid o altă paranteză: licitația, din motive misterioase, nu a văzut lumina tiparului *Monitorului Oficial*. De aceeași lumină se protejează și firma UMB Spedition, câștigătoarea lucrărilor pentru toate cele 620 de miliarde de lei.) Și a ajuns Adelu la Putna și a făcut chiolhanul și totul a durat trei zile, ca în povești. Asta voiam să vă spun. Și încă ceva: că Adelu nu l-a invitat pe răzășul Sergiulică Seche, al cărui vătaf e Umbrărescu de la UMB Spedition, mai înțelegem. Dar să nu o invite pe Agripina, mama lui Ștefan cel Mare, asta parcă sună a afurisire.

Tac'su pe valoarea adăugată

Stolojan a jucat pe vremuri în Divizia Onoare muncii

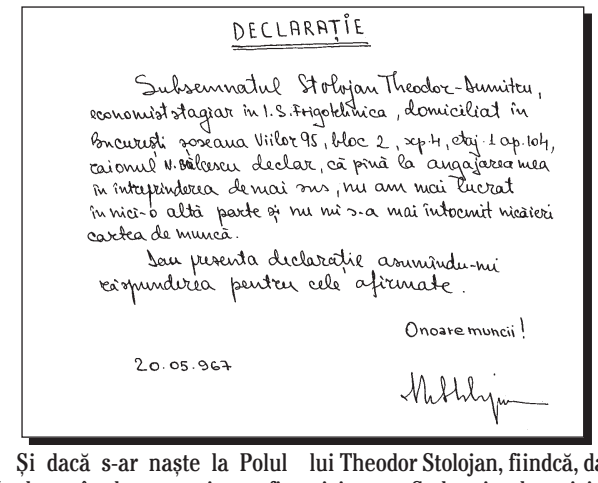

DECLARAȚIE

Subsemnatul Stolojan Theodor-Dumitru, economist stagiar în I.S. Frigotehnica, domiciliat în București, șoseaua Viilor 95, bloc 2, sc. 4, etaj 1 ap. 104, raionul N. Bălcescu, declar, că pînă la angajarea mea în întreprinderea de mai sus, nu am mai lucrat în nici-o altă parte și nu mi s-a mai întocmit nicăieri carteia de muncă.

Iau prezenta declarație asupindu-mi răspunderea pentru cele afirmate.

Onoare muncii!

20.05.967

Și dacă s-ar naște la Polul Nord, românul tot muncitor ar fi. Frigul n-a știrbit niciodată elanul românului la muncă, căci poporul ăsta ar fi muncit și-n maieu la minus 50 de grade. Iar asta nu neapărat pentru a-și folosi șubele în alte scopuri, cum ar fi extracția de alcool. Nicidecum. Ca o dovadă că așa stau lucrurile a venit zilele trecute Frigotehnica, celebra fabrică de frig românesc, mioritic, sănătos, fără E-uri, care-a împlinit 55 de ani de cînd primul muncitor i-a trecut pragul (și probabil tot atîția de cînd primul muncitor i-a sărit gardul cu buzunarele pline de șuruburi). Pe lîngă faptul că a rămas lider de piață, Frigotehnica a mai venit și cu dosarul de angajare al lui Theodor Stolojan, fiindcă, da, aici a avut Stolo primul serviciu. În producția de frig a lucrat el imediat după ce-a ieșit de pe băncile școlii cu mințile încinse. Priviți și voi ce declarație a dat omul la angajare și mai ales cum a încheiat-o. Cu „Onoare muncii“, cum se zicea la noi, la românii ce-și aduceau sudoarea jertfă pe altarul proletariatului sau sub el (în cazul romîncelor dornice de promovări-fulger). Acum, că a cîștigat localele, Stolo are ocazia să-și reia vechiul meșteșug al producătorului de frig pentru popor – nu trebuie decît să aștepte pînă la iarnă, restul rezolvă facturile la întreținere.

Sfinții muncinici

În Vama Veche, cortul de la groapă se întoarce

La Vama Veche, de cum a încolțit cortul în plajă, țup, s-a-nființat și jandarmul cu amenda. Asta în două-trei rânduri, în luna iunie. Nasol: vamaiotul era lovit fix în simbol. Asociația pentru conservarea ariilor protejate biocultural (APCAPB) – adică „Salvați Vama Veche" – și-a scos antenele, încercând să afle cine poartă amenda cortiștilor. Ei bine, n-am aflat. În schimb, am constatat că, la București, bate un vânt de simpatie pentru vamaioți și problemele lor. Doamna Speranța Ianculescu, ministrul Mediului, ne-a propus o întâlnire chiar la botul calului de mare, pe plajă la Vamă. Ei bine, s-a întâmplat: duminică, 4 iulie, doamna ministru, însoțită de dl Hristu Uzun, director la Apele Române în Constanța, și dl Traian Petrescu, director executiv pentru Protecția mediului Constanța, au poposit în Vamă. La întâlnirea – găzduită de Carmen Dogaru, pe terasa „Liana" – a fost prezent și primarul comunei Limanu, dl Nicolae Urdea și, bineînțeles, noi, reprezentanții APCAPB. Principala concluzie a fost că toată lumea susține soluții de bun-simț. Drept care – atenție, jandarmi – pentru zona de plajă dinspre 2 Mai, unde există facilități rezonabile de campare, antipaticele panouri care interzic corturile vor dispărea. Spre sud, unde nu există nici un fel de utilități, cortiștilor li se va recomanda să se mute în zona de la „Roata", până când APCAPB va reuși să instaleze niște cabine ecologice să moară bulgarii de necaz. O a doua victorie a fost cea împotriva scuterelor de apă. S-a stabilit că aceste pârțâitoare care ciufulesc căluții de mare din rezervație nu au ce căuta la Vamă, ele ținând de obiceiurile turismului industrial. La Neptun cu dânsele, acolo unde e și oameni cu lovele.

Mircea TOMA

Fotodocument: Lîngă Mircea Toma, ministra Mediului, doamna Speranţa Ianculescu, se miră cum pot vamaioţii să locuiască în corturi de 2-3 persoane, mult mai mici decît cuştile labradorilor lui Adrian Năstase

Grătar 2004

Nashpa Turism prezintă noi aventuri în România pitorească:

Azi, Operațiunea „Distrugeți Valea Buzăului"

Bă, frumoasă țară avem! Căcat că e locuită. „Grătar 2004" merge mai departe prin țară și vă arată noi locuri frumoase de distrus de către românul cu Dacia lui cu grătar în full-opțion. Poposim astăzi așadar, dar mai ales deci, pe Valea Buzăului și vă spunem așa: vreți să vedeți poștași care vin cu calul la serviciu? Oameni care nu au încă curent electric și merg desculți prin noroi, mai puțin duminica – cînd schimbă talpa goală pe gumarul de biserică? Vreți să mîncați: lapte, brînză, carne, ouă, direct de la coada vacii? Ei, ia treceți voi frumușel Buzăul pe cealaltă parte și-o să vedeți ce-i aia Sărăcie 2004, un Program al Guvernului Adrian Năstase! În schimb, îi frumos, mă: văi ca-n paradis, rîuri ca-n Buzău, livezi de cireși, vișini și meri la dispoziția călătorului și hoțului, căprioare, mistreți, finețe, albine și iepuri cît casa, care te atacă noaptea la drumul mare dacă nu ai urs cu tine. Așa frumușață mai rar. Și-i ieftin de mori: berea de la Cumpărătivă – 12.000, eugenie și suc Frucade, dacă mai ținești minte – dacă vreți să cumpărați Cola la sticlă de sticlă aici mai găsiți una, tot aia pe care n-a cumpărat-o nimeni din '94 (cu premiu de 10 lei inclus). Cazare se găsește la pensiuni agro de pe toată Valea, la prețuri de nimic. Obiective de văzut: musai Mănăstirea Ciolanu și complexul de sculpturi („la sclubturi, la sclubturi, taică!") – unde se poate și înnopta, dar nu vă sfătuim, pentru că ori e scump, ori, dacă n-ai buletin la tine, călugării îți iau adidașii gaj și ți-i dau de-abia dimineața, să nu fugi cu păturile). De asemenea, trebuie musai văzut Barajul de la Siriu, unde peisajul este trăsnet și se poate campa lîngă lac (dacă aveți prieteni urși și nu vă e frică). Pe urmă, se pot vizita localitățile Ciuta (unde-mi fac eu o vilă), Ursoaia (sport extrem: se trece cu mașina peste un pod suspendat de 150 de metri, senzații totale pentru numai 10.000 de lei!), Pălici (dacă vreți să luați bătaie în discoteca din Pălici de la celebrii clubberi din Pălici cu cizme de cauciuc de șantier și care au trip-uri de la vodca Pinguin din țuică cu apă, 10.000 kilul sau tona, n-am reținut prea bine de la barman), localitatea Colți (unde se găsește chihlimbar în stare naturală). La finalul unui drum superb, se ajunge la Brașov, asta dacă mai aveți mașină după gropile de pe șoseaua anti-națională Buzău-Brașov. În concluzie, dacă aveți chef de aventură, de camping și țuicking extrem cu urși mai hoți ca hoții, ei bine, dragi români, merită să distrugeți și Valea Buzăului! Să auzim numai de rău!

Baraj Tunaru

protecţia presei

Radio Total, hărţuit totalitar

PSD-ul a ajuns să creadă că ce n-a cîştigat la urne poate cîştiga prin tribunale. Ce şi-o fi spus PSD-ul de la Bucureşti, că dacă nu mai are primari ca sursă de venit, atunci măcar să ia nişte bani de la ziarişti. Posibil aşa s-or fi gîndit pesediştii atunci cînd au dat în judecată postul Radio Total sub învinuirea că a pricinuit grave pierderi partidului difuzînd, în ziua primului tur, o declaraţie referitoare la starea drumurilor şi a parcurilor din sectorului 3, dată de Renate Weber, preşedinta Fundaţiei pentru o Societate Deschisă. Ar trebui totuşi atrasă atenţia opiniei publice că doamna Renate Weber, deşi a vorbit despre starea drumurilor, a omis să pomenească de cea a trotuarelor. Capitol la care PSD-ul stătea bine, căci despre trotuare nu se poate spune că nu le-a făcut.

Pătaniile din Constanţa ale camerei de luat vederea cu pumnul

Echipa TVR de corespondenţi de la Constanţa, formată din Adrian Boioglu şi George Malcioiu, şi-a văzut zilele trecute visul cu ochii. Visul este unul foarte urît şi a constat în pumnul pe care George Virgil Bosînceanu, patronul unui hotel din Mamaia, l-a apropiat de ochii jurnaliştilor pînă la limita maximă, de avarie, a vizibilităţii. Incidentul s-a petrecut în timpul unui control al Ministerului Turismului şi sub ochii mult mai bine protejaţi ai poliţiştilor şi jandarmilor locali. Aceştia din urmă n-au catadicsit să intervină nici cînd pagubele umane au început să fie împănate cu cele tehnologice, victimă căzînd un acumulator de 350 de euro. Agresorul Bosînceanu este erou al revoluţiei cu acte, lucru extrem de dubios dacă ţinem cont de faptul că în urmă cu 14 ani revoluţionarii au apărat Televiziunea Română şi nici o clipă nu le-a trecut prin cap s-o bată.

www.freeex.org

Anunţ pe bune

Vineri şi sâmbătă,12 dintre cei mai redutabili jurnalişti de investigaţie din România au fost în cantonament la Sinaia. Ei s-au perfecţionat în materie de tehnici de identificare a faptelor de corupţie. Au participat câţiva specialişti între care procurorul-şef Vasile Drăghici de la PNA, avocatul Ovidiu Budușan, Victor Alistar, consilier la Transparency International (România). Cu acelaşi prilej a fost pregătită o aplicaţie în forţă: cei 12 nervoşi vor descinde timp de o săptămână în feuda unui baron local. Altfel spus, se pregăteşte un desant anticorupţie. Programul este organizat de Transparency International, Centrul Român pentru Jurnalism de Investigaţie şi Agenţia de Monitorizare a Presei / *Academia Caţavencu* şi este finanţat de Uniunea Europeană prin programul Phare.

www.crji.org

CONCURS pentru jurnaliştii de investigaţie

Centrul Român pentru Jurnalism de Investigaţie, Transparency International – România şi Agenţia de Monitorizare a Presei / *Academia Caţavencu* anunţă lansarea primei ediţii a Concursului Naţional de Jurnalism de Investigaţie – România, primul concurs naţional al acestui gen jurnalistic, care se va desfăşura anual. Juriul acestui concurs va fi format exclusiv din jurnalişti de investigaţie experimentaţi, din afara României.

Pentru detalii privind criterile de participare şi modul de desfăşurare al concursului, vizitaţi site-ul
www.crji.org
sau
www.mma.ro.

Proiect finanţat prin Programul PHARE – Societate Civilă

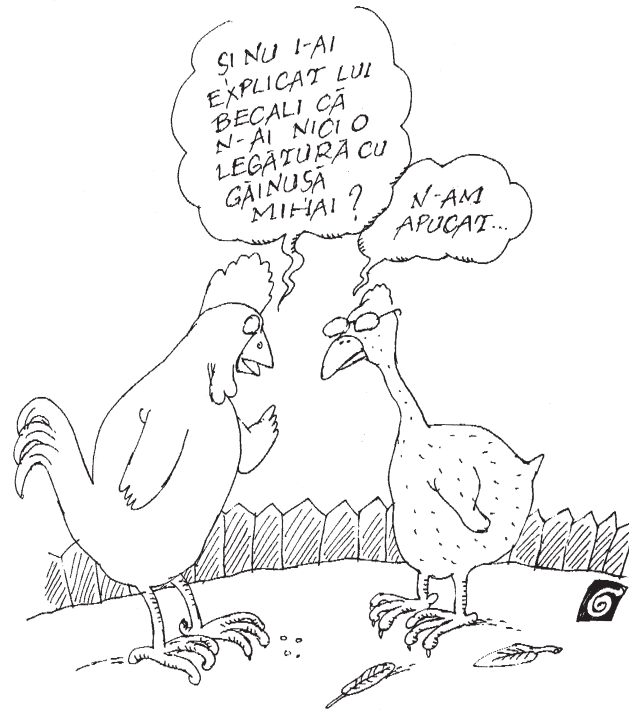

Aurarii bagă frică în primarul Aurică

Umblă vorba că Antonie Aurică Solomon, noul primar al Craiovei, cel care a luat la flatulat vechiul scaun al lui moş Bulucea, ar fi căutat de nişte cetăţeni de etnie din ce în ce mai puţin minoritară la noi, pentru o sumă de bani împrumutată şi nerestituită. Cică ar fi vorba de aripa radicală a aliaţilor de la Partida Rromilor, cea de umblă cu cămătăria prin oraş, scop în care şi-a transformat acordeonul în diplomat.

Rromani Christ

răspunsuri la scrisori

Pat e Prokru$t (Galaţi): Nu ştiu ce traducere a Bibliei aţi folosit. În exemplarul pe care îl am eu, în traducerea lui Vasile Radu şi Gala Galaction, din 1938, la Miheia, 7,3, scrie: „Mîinile lor se pricep să făptuiască răul: căpetenia cere daruri, judecătorul judecă strîmb şi cel mare vorbeşte după pofta lui.“ Indiferent de traducere, corupţia, se pare, e veche de cînd lumea. O tăbliţă sumeriană consemnează o plîngere a unui elev care primea note proaste şi era bătut, fiindcă tatăl lui nu îl şpăguise pe învăţător. Probabil că vreo aripă tînără a PSD-ului venise la putere în Sumer.

Roman Adrian (com. Bujoreni, Teleorman): Aveţi, în fine, un „primar tînăr cu idei bune“, care mai e şi liberal pe deasupra. Felicitări! Aveţi grijă să rămînă cît mai multă vreme aşa. Voi căuta scrisoarea anterioară şi, dacă o voi găsi, veţi primi răspuns.

Anonim (Sibiu): Ziceţi că PUR a trădat opoziţia în Sibiu şi a bătut palma (pentru Consiliul Judeţean) cu PSD. După ştiinţa mea, oamenii politici din teritoriu au toate caracteristicile cameleonului, care „bate palma“ fără nici un scrupul cu culoarea cea mai tare. O vreme.

Sabina Bolean (Braşov): Din tot materialul pe care ni l-aţi trimis rezultă că dl Cristian Mihăilescu îşi iubeşte soţia, ceea ce în zilele noastre e un lucru de admirat. Şi eu, dacă eram o nulitate, aveam o soţie pe măsură, soprană de renume în cartier, falsificam, din dragoste, evident, tot ce se putea pentru a-mi băga soprana în faţă. Şi ca s-o bag bine unde îi e locul, întîi şi întîi, lucram ca un manager adevărat şi-mi clădeam un soclu cît Opera din Braşov, apoi îmi făceam casă de piatră din operă. Dragostea e lucru mare, stimată doamnă! Nimeni n-are de unde să ştie ce alte calităţi, altele decît vocea, posedă sopranevastă Felicia Filip.

G.C. Rusu (Topleţ-Bîrza, jud. Caraş-Severin): Ar trebui să scrieţi şi Academiei, dlui Eugen Simion personal, care, după ce va rezolva problema animalelor ocrotite ce vor fi împuşcate, se va ocupa în mod sigur şi de rezervaţia naturală *Domogled*. Noi vom încerca să trimitem un reporter pe teren care să vadă ce se întîmplă acolo.

Ştefan AGOPIAN

coasa lux

– rubrică permisă doar cu acordul rudelor decedate –

La concurenţă cu vecinii greci, Istanbulul candidează cu succes la titlul de capitală a Jocurilor olimpice ale terorismului. Aici, nişte teroriştii dintr-o organizaţie mai dezorganizată au eşuat în punerea la cale a unui atentat sîngeros. Mai exact, bomba lor a explodat, din greşeală, într-un autobuz, destul de departe de locul fixat, omorînd patru oameni şi rănind alţi 21 de ghinionişti. Dar pentru a-şi păstra blazonul de firmă serioasă, purtătorul de cuvînt al acestora şi-a prezentat oficial scuzele pentru eşec, arătînd într-un comunicat că: „...în 34 de ani de activitate a organizaţiei noastre nu s-au mai întîmplat asemenea accidente neplăcute“. La aşa preocupare pentru imagine şi pentru cei pe care urmează să-i căsăpească, ar fi foarte probabil să ne trezim şi noi, la redacţie, cu următorul comunicat de presă: „Stimaţi consumatori, ne cerem scuze în primul rînd celor care aşteptau să moară în atentatul propriu-zis, care nu a mai avut loc. În speranţa că nu v-am dezămăgit foarte tare, vă oferim gratuit un nou atentat plus un bonus din partea firmei: un loc pentru copiii pînă la şase ani în rîndul întîi al evenimentului şi o reducere de 50% pentru cei care vor să participe împreună cu soţia. În spiritul seriozităţii cu care v-am obişnuit în cei 34 de ani de activitate, ţinem să mai precizăm următoarele: teroristul rănit în acest accident de muncă avea asigurările de sănătate plătite la zi şi va beneficia de concediu medical legal, plătit de firmă; firma obţinuse toate autorizaţiile de la primărie necesare evenimentului amintit; substanţele folosite n-au fost testate pe animale, iar în timpul filmărilor nici un animal n-a avut de suferit; de asemenea, s-au respectat toate normele (Euro 4) de protecţie a mediului; s-a luat legătura cu domnul Miron Mitrea, care ne-a promis înlocuirea autobuzului şi asfaltarea promptă a străzii. Semnează: Cercul de Terorism Amator; parteneri media: cotidienele *Atac la persoane* şi *Ultima o(a)ră.*“

Ştirile de la ora chici

Spaţiu locativ de veci

Dragii noştri bucureşteni vii! Aflaţi că autorităţile Capitalei se gîndesc mult la viaţa dumneavoastră, chiar şi la cea de după moarte. Iată de ce o iniţiativă pornită de undeva din interiorul Primăriei Capitalei, prin 2003, şi-a găsit concretizarea într-o şedinţă a Comisiei de Avizare Tehnică a Agenţiei de Protecţie a Mediului din Bucureşti. E vorba de construirea unui nou cimitir, un cimitir pentru situaţii de urgenţă, respectiv pentru cataclisme. Aşadar, pe 29 ianuarie 2004, în acea şedinţă, a fost aprobată decizia Primăriei Capitalei de construire a unui cimitir pentru cutremure, cu o capacitate de 9.000 de locuri pentru 9.000 dintre voi, dragi bucureşteni. Mai ales dumneavoastră, cei din blocurile cu bulină roşie, puteţi face o vizită în sectorul 5, în fosta stradă numită Prelungirea Ferentari, actuala Drumul Sînpaul, unde, între numerele 78-82, primăria are grijă să găsiţi locuri cînd mulţi vă veţi muta după marele cutremur care va să vie! Amin? Nuuuu, Doamne fereşte!

Mercalli-Baba

V-am print, vrăjitoarelor!

În vara aceasta se poartă prețul mini

Moda face ravagii și în publicitate. După ce vreo doi ani de zile Carrefour a ieșit în lume cu colecția sa „preț à porter“, din care o parte o puteți admira mai jos, mai multe mărci au preluat stilul și și-au tras, toate o dată, foarte original, reclame croite pe același calapod. Ca să aibă cu adevărat succes, toate aceste campanii cu prețuri mătrășite, tăiate, căzute, decapotate se pot cupla la fix cu o campanie de salarii și pensii mărite. Adică, în limbajul publicitar, de salarii umflate cu pompa, salarii siliconate, pensii îmbalonate, salarii gravide, pensii sculate sau, mai concis, salarii și pensii promoționale, de an electoral.

Discounter Strike

Scoate banii că-ți fac portofelu'!

Pun pariu pe ceva și pe un pahar de scandilic – rece – de la nea Virgil (i-am dat la schimb șase numere magice necîștigătoare pentru tragerea de duminică) că n-ați mai văzut așa portofel de cînd s-a inventat pe lumea asta pielea naturală. Nu, nu este al lui Vanghelie! În schimb, este din „sehuine leather“, nu din „genuine leather“, iar producătorul se jură că poate livra, din piele sau „jmlocuitor“, portofele pentru „bârbați“ și „portele damă“, pentru cei care preferă un elegant „Bâ!“ și un distins „Mâ, femeie!“ în dauna strigăturilor de tip „Bă!“ sau „Mă, femeie!“. În fine, ca să n-o mai lungim aiurea, observați că pentru pensionari și alte categorii defavorizate există „port-*telefoame*“, cu capacitate variabilă, în funcție de apetit. Se înțelege că nu putea lipsi oferta de „port-E.T.C.“, unde „etc.“ poate însemna orice, de la un strung furat cu împrumut de la locul de muncă, la ieșirea din schimb, pînă la, pur și simplu, mîna unui hoț din 311.

Martin Leather King

Am ajuns să ne vedem visul cu ochii umflați

La Petrila, Uricani, Petroșani, Vulcan, localități care se remarcau în '90 ca avînd cele mai multe bîte de miner pe cap de locuitor bucureștean, au apărut anunțuri publicitare pe cît de aberante, pe atît de contradictorii. La un magazin de haine vezi că „visul îmbracă realitatea“ și că e cel mai bun. La altul, din contra, că realitatea contează, ea „nu poate fi învinsă“ și e cea mai bună. La așa ceva chiar nu ne așteptam: din lipsă de studenți în zonă, minerii-patroni să ajungă să se bată unul pe altul, în reclame. Și oricum, au scos cam tîrziu la vînzare, în second-handuri, blugii Piramid jupuiți de pe golanii din Piața Universității.

Robocop și Tîrnăcop

ÎMBRĂCĂMINTE
ÎNCĂLŢĂMINTE
JUCĂRII
DIVERSE
Sunt proprietarul a 7 anticariate de magazine second-hand
"VISUL IMAGINAŢIEI" şi vă aşteptăm cu plăcere.
Dacă vă place calitatea şi economiile sănătoase, consider
că veţi găsi aici articole pentru a transforma o ocazie
într-una de neuitat.
Suntem preturindeni.
URICANI (lângă BALANTĂ)
LUPENI (lângă CINEMA)
VULCAN (lângă POŞTĂ)
PETROŞANI NORD (la 50 m de piaţă)
PETROŞANI CENTRU (lângă QUASAR
PETRILA (staţie CĂPRIOARA)

aberația de libertate

Cînd ții pantalonii-n vine, atenție mare la buzunare

ANUNŢ

ACORDĂM RECOMPENSĂ ONORABILĂ ACELUIA CARE DĂ RELAŢII DESPRE HOAŢA PAVĂL AGLĂIŢA DIN JUD. VRANCEA, COMUNA TĂNĂSOAIA, CARE A TÂLHĂRIT UN BĂTRÂN DE 86 DE ANI DIN ACEEAŞI LOCALITATE, FURÎNDU-I BANII STRÂNŞI PENTRU ÎNMORMÂNTARE.

HOAŢA A MAI FURAT ŞI UN TRACTOR CARE A FOST RECUPERAT.

DAŢI RELAŢII LA TELEFON [redacted] SAU LA POLIŢIE

Mare atenție, așadar, la hoața din comuna Tănăsoaia. Momeala prin care-și atrage victimele este sexul. A atacat un bătrîn de 86 de ani și i-a furat banii de înmormîntare în timp ce-i satisfăcea acestuia o ultimă fantasmă sexuală sado-maso, îmbrăcată în piele neagră și c-o coasă-n mînă, în loc de bici. Și nu că i-a luat banii de înmormîntare, da' pe lîngă coasă a mai fugit și cu sapa, grebla, plugul, boii și feciorul omului. Nu că i-ar fi plăcut de fecior în mod deosebit, mai mult decît de boi. Pur și simplu, nu s-a putut abține cînd acesta a invitat-o pe bancheta din spate a tractorului său, adică în remorcă. Ce-au făcut ei acolo nu se poate scrie într-o revistă cu frica lui Dumnezeu, dar se pare că furtul tractorului a survenit în timp ce cei doi aplicau poziția pe la spate: ea în cabină, el în spate, împingînd la tractor, s-o ia din loc.

Generația Prohod

Sssssalar Sssssăsesc

Hai, mă, că am glumit, voi chiar credeați faza cu paznic zi sau noapte, salariu minim 300 milioane? Păi ce, eu sînt prost? Sigur că e glumă! La 300 de milioane nu fac decît ziua între orele 12 și 20 (mai fac și pînă la 21 dacă întîrzie limuzina). Dacă tot am zis de limuzină, vreau să îmi acordați, pe lîngă transport (firește, de 4 stele), o cabină de paznic cu toate facilitățile (big screen TV, jacuzzi, scaun de vibromasaj, desktop conectat la Internet, McDonald's în debara etc.). Cu costumul e simplu, nu vreau decît Versace sau, dacă e și aveți de la vechii portari, unu' D&G, da' să fie din ultima colecție, să nu-mi fie rușine cînd merg la prînz să mănînc semințe la Marriott.

TV Bania

● Tânăr serios 24 ani, 184 m, doresc angajare, paznic de zi sau noapte la o societate serioasă, salariul minim 300 milioane lei, accept și alternative. telefon [redacted] pentru Valentin. (c.590)

comunicare pe care

Uleiul din părul de acasă

Stă așa omu' câteodată, dădând cu cuțitul în piatră, și i se face un dor de ulei, de-l seacă la lingurică. Uleiul lui de-acasă, uleiașul, uleiuțul, uleișorul lui, care-ți dau lacrimile când ți-aduci aminte de el, cum ar zice Marian. Uleiul inocent al copilăriei, uleiul de pe roșiile tăiate pe ziar cu golanii, uleiul de pe masă, de pe pantalonii de tergal gri, purtați la nunta lu' Petronela, uleiul uscat, lipicios și prăfuit de pe linoleumul verde din bucătăria unde dormeau toți cei dragi, uleiul acela de început de secol, de pe părul slinos al lui tataie. Nu a înnebunit degeaba lupul, nu degeaba infarctul va rămâne în veci cea mai bună profilaxie pentru cardiaci! Nu degeaba au murit cosași odihnindu-se în răscoală, nu degeaba s-au spart sticle și borcane la revoluție! Acum e pace în țară și la fruntarii, iar noi putem să ne amintim de uleiul nostru de acasă. E bine ca omul să aibă uleiul lui și colesterolul lui. Vom mânca grăsimi, vom muri și vom fi liberi! A venit vremea să înțelegem că orice obez își aduce aminte cu bucurie și emoție de grăsimea lui de acasă. De uleiul acela care, de la calendarele cu Van Gogh încoace, se face în toate casele unde există un suflet de român, un aragaz și o floarea-soarelui de plastic. Ce înseamnă pentru voi uleiul de acasă? Un fel de cei șapte ani de prăjeală de acasă? Cât de atașați sunteți de uleiul vostru de pe vremea când erați fată, băieți? Ți-am pus un rântaș în păr, dar lili lari dai lala! Poate că nu va dura până când se va restitui uleiul magazinelor de artizanat. Poate că țărănelul și țărăncuța care se pupă datorită magneților de suvenir vor fi umpluți cu ulei de acasă de la ei. Să se pupe și să facă plici, ulei colea, ulei aici. Prea mult uiu! uiu! uiulei!!! și-atâta jale-n casă! Prăjeală, numele tău e ficat gras! Ca să mai taie lipidele, românii s-au lăsat de uleiul de acasă și s-au apucat de băut tărie. Orice italian cu puțină curte are uleiul lui de măsline. Noi avem o reclamă pe stradă, care ne unge pe nostalgie cu uleiul de acasă, de care ar trebui să ni se facă dor aproape tuturor. Și așa ar și trebui să fie, numai că acasă la noi arată ca acasă la mulți alții. Lipidele noastre sunt și ale celorlalți. Cum arată oare lipida originară? Unde e acasa uleiului? Cum arată o casă lux plină de ulei de bun gust? Ce înseamnă uleiul în cultura română, de la Zalmoxis la James Brown? Ce ulei folosea at home Ștefan cel Mare? Cu ce se lustruia Luceafărul? *Unde ești, uleiule, cu grăsimea ta cu tot?*

Răzvan EXARHU

Iordănescu a demisionat, dar nu de unde trebuia

După ce a calificat echipa PSD la Campionatul European din Ilfov, recurgînd la un deja clasic 4x4-2, Anghel Iordănescu a demisionat din funcția de consilier județean. Microbiștii din opoziție ar fi preferat ca lucrurile să stea exact invers: Anghel Iordănescu să califice România la Euro 2004 și apoi să demisioneze imediat din funcția de antrenor al echipei naționale.

Ovidiu Grecia (-Portugalia)

Pe Mutu ar trebui să-l cheme Adi Tutul

De cînd a început să citească *Idiotul* lui Dostoievski în limbi străine, idiotul celălalt, al lui Abramovici, și-a mutat și azi-mutu' pe gagici ceva mai școlite, care mai rup o boabă pe străinește. Cu această ocazie, românul de la Chelsea și-a tatuat pe corp cîteva cuvinte în arabă, cel mai probabil „Aș dori o shaorma mică și un humus cu cartofi prăjiți!", ca să nu se mai chinuiască cu meniul atunci cînd intră în vreun restaurant arăbesc. Din nefericire, tatuajul conține o greșeală gramaticală.

De-acum încolo, echipa de arbitri care verifică crampoanele la intrarea pe gazon va trebui să conțină musai și un absolvent de filologie: că doar n-o să intre „briliantul" pe teren cu tatuajele necorectate.

Auto-Mutu-Velo-Sport

Românii rămîn în arestocrația Europei

Sîntem în măsură să vă prezentăm bilanțul final al participării românești la Europenele din Portugalia. 14 jucători români au fost transferați la cîteva cluburi locale, mai exact direct în cantonamentele răcoroase din arestul unor secții de poliție, cum ar veni un fel de Dinamo de-al lor. Nu știm exact sumele pentru care borfașii români au fost transferați, dar credem că n-au fost prea mari: două-trei sute de euro, că mai mult nu poartă nici turiștii în portofele, vreun ceas, un lanț de aur, o cameră digitală și ce s-o mai fi găsit pe la suporterii mai neatenți. Vestea bună ar fi că nu ne mai putem plînge de arbitri. Este primul turneu final la care România primește atîtea lovituri de pedeapsă.

Young and arestless

Colțul specialistului

Mingea românului de pe urmă

Așa cum corect am anticipat încă de la început, Cupa Europei (la fotbal) s-a încheiat. Ultimul meci a fost și cel decisiv pentru desemnarea campioanei Europei. În teren s-au întâlnit echipele Portugaliei și Greciei. Fluierul final (al arbitrului) a consemnat victoria grecilor la puncte. Mai precis, grecii au avut un punct diferență față de adversarii lor, portughezii. Deși fotbaliștii Portugaliei au alergat majoritatea timpului pe gazon, în timp ce publicul și-a petrecut majoritatea timpului stând în tribune, după meci toată lumea era epuizată, inclusiv spectatorii din Portugalia. După cum se știe, consumul emoțional este mai intens după golurile adversarilor și este comparabil cu cel fizic. De altfel, unul dintre suporterii portughezi, epuizat psihic, s-a aruncat în teren; din fericire, deși jandarmii au încercat fără succes să-l prindă, a căzut în plasa uneia dintre porți (fotbal). Un gest care demonstrează solidaritatea sportivă a poporului portughez. Portugalia nu-i ca România! La noi, dacă un sportiv, de exemplu dl Mutu, nu reușește să satisfacă așteptările unei spectatoare, lumea râde de dânsul în loc să-l ajute. Dar revenind la finală, se poate spune că a fost un meci extrem de interesant, care a fost apreciat în multe țări și, nu în ultimul rând, în România. La București, de exemplu, o dovadă a pasiunii pentru fotbal a românilor mi-a fost relatată de Diana L. (fiica unor prieteni): orașul a fost atât de pustiu pe durata meciului, încât a reușit să se plimbe în voie cu bicicleta pe toată lungimea străzii Traian, fără să o fi deranjat vreo mașină timp de două ore. Și asta în condițiile în care – vă reamintim – România nu a participat la aceste meciuri (fotbal)! Acesta este fotbalul: nici nu contează neapărat scorul, important rămâne faptul că acest sport reușește să îi apropie pe oameni de televizoare.

Mircea TOMA

Cum au înființat grecii și românceleAsociația Pro Demografia

Acuma, ce să zic: am fost destul de dezamăgit de Campionatul Ăsta European, atît de dezamăgit, încît nu am ratat nici un meci: nu am văzut nici unul întreg, de la cap la coadă; dacă se poate spune, cumva, că a existat un meci cu cap și coadă sau dacă însăși competiția o fi avut cap și coadă. Capul și coada au fost, după cum s-a văzut pînă la urmă – Mircea Toma poate certifica oricînd –, meciurile Grecia-Portugalia și Portugalia-Grecia, care s-au încheiat cu scorurile de 2-1 și 1-0 în favoarea grecilor. Și știți care este problema mea? Eu cred că grecii nu s-au mulțumit cu atît, presupun că au mai înregistrat cîteva victorii și prin București. Știți cîți studenți greci sînt pe la noi? Știți cîte românce înfometate sînt pe aici? Oare se poate aproxima de cîte ori au marcat grecii după golul lui Haristeas și cîți copii ai Campionatului European 2004 se vor naște peste nouă luni în urma acestor realizări personale ale – repet – grecilor din București? Uite că, pînă la urmă, n-o fi avut el coadă, acest Euro 2004, dar cîteva miliarde de codițe mici și agile sigur a avut.

Laura Andreşanţ

Sînt revoltat!
Am fost furați: nu ni s-a acordat nici un penalty în finală timp de 90 de minute! Pînă ne-am dezmeticit că arbitrul nu are de gînd să joace pentru noi, era deja 0-0 pentru adversari. Mersi, restul, 1-0 pentru greci, a fost o simplă formalitate!

Luis Figo, un Beckham atît de jalnic al Portugaliei, care a ratat pînă și șansa de a rata și el măcar un penalty la Euro 2004

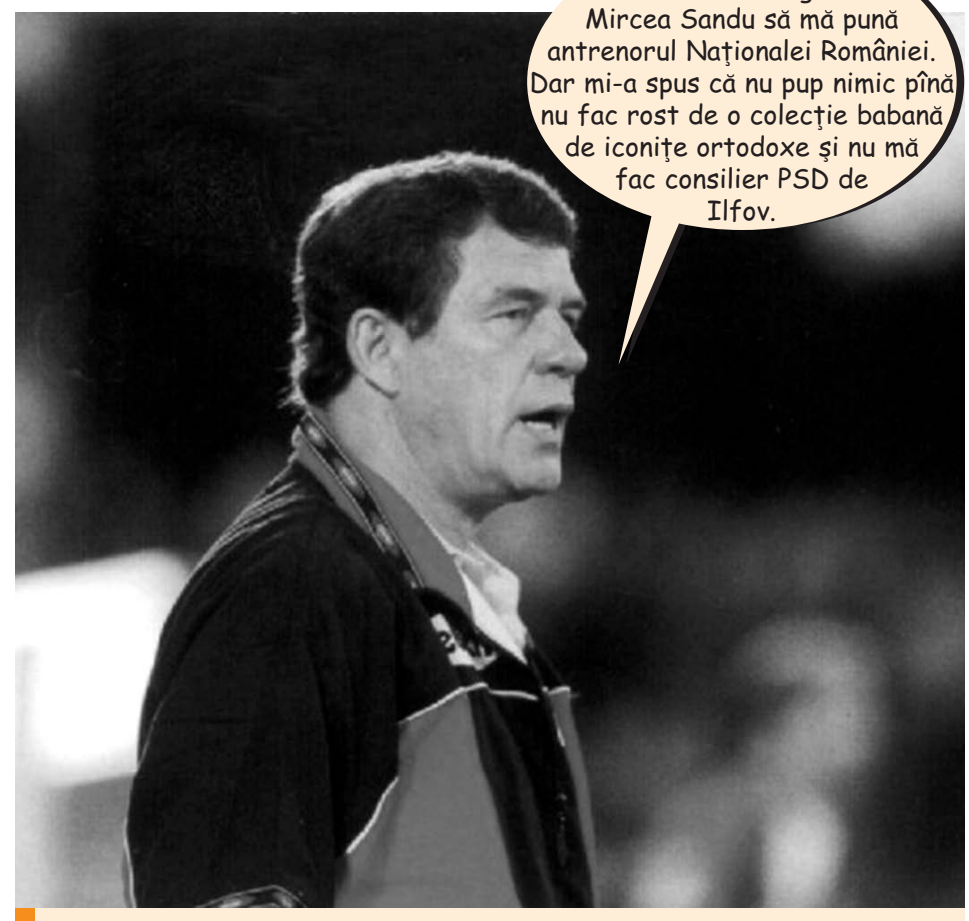
De trei ani mă rog de Mircea Sandu să mă pună antrenorul Naţionalei României. Dar mi-a spus că nu pup nimic pînă nu fac rost de o colecţie babană de iconiţe ortodoxe şi nu mă fac consilier PSD de Ilfov.

Otto Rehhagel, sau încă o dată Caragiale a avut dreptate: „Ce căuta neamțu' la sud de Bulgaria?"

Gooooolul care umple viațaa

Am păstrat această carte pentru finala lui Euro 2004 și iată că ea pare să se potrivească cu contextul actual al fotbalului european mult mai bine decît gheata aia făcută la comandă pentru piciorul lui Figo. Fiindcă, n-avem ce-i face, gloria fotbalistică e la fel de trecătoare ca viața, însă fotbalul rămîne veșnic. Iar iubirea de echipă te poate paradi sufletește mai rău decît un amor la adolescență, iar tribuna se poate dovedi mai mistuitoare decît un alcov îmbălsămat cu toate aromele pierzaniei. Nick Hornby, căci la el îmi stă gîndul cînd vă înșir toate astea, e un microbist pur-sînge, un aristocrat al fotbalului pentru care peluza e un loc cu mult mai strașnic decît Camera Lorzilor. Iar cartea lui, *Febra stadioanelor*, apărută anul ăsta la Editura Polirom, este culmea în materie de drog cu balonul rotund. Un jurnal pentru care reperele se constituie nu din cine știe ce mărunțișuri existențiale, ci din marile momente ale echipei Arsenal din perioada 1968-1991. Slujbele, gagicile, școlile, toate sînt niște accesorii care pălesc înaintea unui meci cu oarece miză, ca să nu mai zic de o semifinală, iar Hornby își pune sufletul la bătaie pentru „tunari" mai rău decît Romeo pentru Julieta. Toată huliganiada asta, de care pare să mustească fotbalul englezesc, e transfigurată într-o partidă ironic-sentimentală trăită *all time* la intensitate maximă, iar fiecare meci devine o piesă de teatru cu 22 de actori interpretînd drama absolută. Căci pentru Hornby, frați microbiști, întreaga lume e un gazon care-și așteaptă poveștile. Citiți, înscrieți și nu uitați: Hai, Rarora!

Alin IONESCU

O țară pe nume Sportugalia

● Un neamț pe banca tehnică, ăsta pare să fi fost atuul cu care grecii au cîștigat Euro 2004. Ăsta este atuul cu care și noi, românii, am cîștigat de-atîtea ori prin Europa, doar că neamțul nostru nu era pe banca tehnică, ci în autobuz sau prin supermarket.

● Cît de slab au jucat cehii în semifinală! Cred că știu și de ce: din cauza faptului că antrenorul lor le-a dat voie cu prietenele înainte de meci. La cît de epuizați au fost, cred că reușeau un meci mai bun dacă în teren le trimiteau pe prietene în locul lor. La cît de epuizați au fost (căci trebuie să mă repet), prietenele lor sigur jucau mai bine. Și, ce-i mai frumos, la cît erau cehii de epuizați, sigur prietenele lor erau în număr mai mare de 11.

● L-ați văzut pe diliul care-a intrat pe teren la finală și s-a aruncat în poartă după ce i-a trîntit lui Figo un steag peste cap? Mare noroc a avut că nu l-a prins Figo. Dacă-l prindea, sigur îi dădea un șut. Și atunci, săracul, n-ar mai fi nimerit în poartă, ci, din cauza formei slabe în care s-a aflat Figo, undeva în bălării.

● La turneul acesta, Figo a fost exact cum era Hagi pe vremuri. Mai țineți minte treaba cu Hagi: geaba l-au așteptat colegii și suporterii să dea și el o lovitură liberă sub bară, un corner direct în ațe, o sfîrîială la păianjen – nimic! Așa și Figo: cum avea Portugalia o lovitură liberă în preajma careului, cum sărea Figo s-o dea printre stîlpii nocturnei; cum pierdea el o minge, cum trebuia ca alți coechipieri să facă un fault de galben, ca să nu dea adversarii gol. De-aia vin și propun: să li se facă statuie, dar nu cîte una pentru fiecare, ci una la amîndoi. Să fie împreună, Hagi și Figo, într-o singură statuie. Parcă-i și văd, așa, din piatră, flegmînd împreună spre porumbeii care răspund atacului prin găinat.

● În semifinala cu Portugalia, în ultima jumătate de oră, olandezii au atacat non-stop, dar, după cum s-a văzut la fluierul de final al arbitrului, au atacat în van. În Van Bronckhorst, în Van Nistelrooy, în Van der Meyde, în Van der Vaart și, în ultimele secunde, chiar în Van Hooijdonk.

gazeta sporturilor

Legendele Golimpului

Iaso, kalimera, kalispera! Să duduie taverna de buzuki și sirtaki, să curgă butoaiele cu ouzo și retsina, să dansăm pe mese pîn' la ziuă și să spargem toate farfuriile! Miracolul s-a produs: Grecia este campioana Europei. Contaminați de euforia surprizei, comentatorii se întrec în cunoștințe de mitologie. Invocă în draci toți zeii și semizeii anticei Elada. Zeus, Ares, Apollo, Hefaistos, Heracle și – de ce nu? – Xena Prințesa Războinică s-au pogorît din cerurile lor înalte direct în apărarea, solidă și exactă, a grecilor. Nu ne-ar mira să auzim că Hermes Mesagerul a oferit numeroase baloane utile din postura lui de *volante*, ajutat fiind și de experiența dobîndită în perioada cînd activa în Il Calcio sub numele de Mercur. Ce să mai, orice gazetă poate titra pompos: „Fotbalul s-a înălțat pe… Olimp!!!".

Acuma, judecînd fără metafore (la fel cum a jucat și echipa campioană), ne dăm prea bine seama că neo-grecii au prea puțin de-a face cu grecii antici. Grecii ăștia de acum au jucat ca italienii. Victoria de la aceste Europene este obținută în maniera care a adus glorie Squadrei Azzura: a fost triumful lui 1-0. Bineînțeles că toată lumea a remarcat disciplina tactică impusă de antrenorul neamț Otto Rehhagel, omul care i-a învățat pe greci formula golului de argint, aur și platină. Schema a funcționat impecabil, cu precizie și simplitate, după modelul: fază fixă – centrare – ceac-pac – cap – gol. Încît, dacă e să explicăm succesul elenilor, am lăsa naibii mitologia și am mai rămîne un pic în istorie. Istoria n-a murit chiar de tot, la fel cum nici fotbalul n-a mierlit-o definitiv. Europa, țara asta care a născocit Campionatul European, s-a născut într-o manieră ce prefigura stilul de joc al actualilor învingători: fond grecesc, raționalitate romană și tactică teutonă. Desigur, asta nu-i tot, că mai vine și pîrdalnica de globalizare, cu cluburile aspiratoare de vedete gonflabile, numa' fițe, figuri și frizuri pe capul lor. Bine că și-au dat cu stîngu-n dreptu'! Și păcat de Cehia, echipa care a jucat cel mai bun fotbal de la acest campionat. Nu-i nimic, las' c-o să ne bată pe noi… Noi? Da' ce treabă avem noi? La acest Campionat European am fost prezenți prin absență și am strălucit prin neparticipare. Ne-am întrebat cu toții cum ar fi fost dacă eram. Am uitat, însă, de ce nu sîntem în Europa și nici în turneul ei final de campionat. Păi, nu sîntem pen' că n-am făcut ce-au făcut grecii în ultimul deceniu. Chestiile alea simple: curățenie la federație, stop la blaturi, ordine în arbitraj, atenție mărită la copii și juniori. Am rămas încă în premodernitate și ne amăgim cu gîndul că am fi cumva ca ei. Adică ortodocși ca Puiu și balcanici ca Mitică și Mircică. Sanchi, nu ține! Istoria, v-am zis, nu numai că nu moare, dar nici nu iartă. Pentru noi, ar fi bine să se repete: ne trebuie domnitor străin.

Viorel MOȚOC

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Așadar, după atîtea și atîtea discuții și beri pe marginea afacerilor lu' alde Țiriac, haideți să recapitulăm, după o scurtă vizită la Registrul Comerțului, cam cum stau oamenii ăștia la capitolul respectiv. Ioan Țiriac, născut pe 9 mai 1939, cu domiciliul în București, este acționar la BCIT București SA, Sucursala Constanța. Ioan Țiriac, născut pe 9 mai 1939, cu domiciliul în Monte Carlo, conduce la Chrysler Jeep Import SRL. Ion Țiriac, născut pe 9 mai 1939 și domiciliat în Monte Carlo, apare ca asociat la IT Transilvania Invest SA. Mai departe, în urma unui desant ușor, în fugă, cît pentru o măslină și un pahar cu apă pe la Ministerul Finanțelor, găsim că există ceva mai mult de zece sucursale BCIT, plus alte cîteva firme cu Țiriac în denumire: Allianz Țiriac Asigurări SA (cu sucursale), există și o fundație „Țiriac Sport", găsim și un Țiriac Aviation, un Țiriac Holding Limited sau un Țiriac Leasing SA. Ion Alexandru Țiriac – Monte Carlo, Av. Princesse Grace, născut pe 22 septembrie 1976, apare în IT Transilvania Invest SA, RMB Inter Auto SRL, Star Forum SRL. În sfîrșit, să spunem că ne-a sărit în ochi și Țiriac Rodica, din Monte Carlo, acționar la IT Transilvania Invest SA. Aș fi întrebat și de Ileana Lazariuc, ca să vedem dacă nu cumva… Doar că, sincer, de fiecare dată cînd voiam să o fac, uitam cum o cheamă.

Eva Henţigova

De la corespondentul nostru la fața locului (II)

Tot eu sînt. Stimați ascultători, vă transmit acum finala Portugalia-Grecia. E cald. E foarte cald. Mi s-a stricat aerul condiționat. Și casetofonul. Cît e scorul? Nu știu. Deci, finala Campionatului European de Fotbal din Portugalia va avea loc în Portugalia, adică în Europa. E o informație esențială. Știți ce greu e să transmiți finala CE de Fotbal din Cielo? Mai ales că mi s-a stricat aerul condiționat și am o gîlmă pe cauciucul din stînga-față. Scorul e 0-0. Partida va începe în două ore, ora României, și în trei, ora Portugaliei. Nu puteau să înceapă în același timp? Transmit de pe autostrada București-Lehliu, care nu există decît în realitate. Atmosfera este tensionată: nu avem apă caldă în Titan. Suporterii echipei oaspete sînt, cum venim noi dinspre Lehliu, înspre București. La kilometrul 25 al autostrăzii există o pasarelă. Eu transmit de la fața locului. Grecii flutură de pe pasarelă tricolorul alb-albastru și scandează cuvinte. Stimați ascultători, atmosfera este fantastică: 10 greci tulbură gălăgia de pe autostradă cu steagurile. Se scandează: „Hellas! Hellas! Jveps!" Ocaziile se răzbună, 2-2 este cel mai periculos scor, publicul a fost al 12-lea jucător, mingea e telefonată, și-au dorit mai mult victoria, Grecia este campioană europeană. În direct de la Campionatul European de Fotbal, de pe autostrada Lehliu-București, cu două ore înainte de meci, a transmis corespondentul *Academiei Cațavencu.*

Prêt-à-suporter

Jurnalul lui Tetelu

Tetelu şi-a dorit mai mult victoria. România e ţara tuturor posibilităţilor: cine fură azi un eu e altă personalitate. Cu sau fără partid, Mafia merge mai departe! Lectură!

1.20 OOOOOOOOO! AM AVUT UN VIS EROTIC CU DUMNEZEU!!!
CEREAM AMÎNDOI LA LACU SFÎNTA ANA VENIŢI PRIN SINDICAT ŞI DUMNEZEU ÎMI DATORA 100 000 DE MII DE LEI DE LA UN PARIU. MAMĂ, ŞI VINE LA UN MOMENDAT SFÎNTA ANA LA EL EAR EL FUGE CU SFÎNTA ANA LA O BISERICĂ DE VACANŢĂ DE LA MUNTE DE A Lui! MAMĂ, ŞI LA UN MOMENDAT, DUMNEZEU NU EXIZTA ŞI IO RĂMÎNEA-M FĂRĂ 100 DE MIIII DE LEI!!!!)
2.10 DACĂ ASEARĂ MA DURUT OSU SACRU 10 MINUTE, ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ EGXISTĂ DUMNEZEU???
6.00 CÎTĂ SĂRĂCIE ÎN ORAŞ!! AM TRECUT ERI CU UN MERCEDES CU GEAMURI FUMEGÎND CA SĂ NU MĂ RECUNOASCĂ LUMEA CARE NU MĂ ŞTIE PRIN ORAŞ ŞI CIAM VĂZUT MAM ÎNGROZITOR: NIŞTE LOCALURI UNDE OAMENIII MĂNÎNCĂ ÎMPREUNĂ CU FEMEILE ŞI BĂRBAŢII!!! ŞI ÎN PICIOARE!! LA VATĂ-MPINSĂ LE ZICE LA LOCALURILE. DE CE VATĂ-MPINSĂ?? E NUMAI PT. FEMEI CARE AU TRICICLU???
24.1000 MARŢI, ADICĂ ÎNTRO ZI, AM FOST LA O PETRECERE UNDE TOATĂ NOAPTEA AM FILTRAT CU NIŞTE GAGICI. AM CONSTAT CĂ ÎMI PLACE SĂ FILTREZ CU FEMEILE ÎN GENERAL MAI ÎN VÎRSTĂ ŞI CU ALEA MAI TINERE DECÎT ELE..
5.30 AM CUMPĂRAT DE LA 2 ŢIGANI DIN AFRICA DE SUD 1 ANTIRADAR. LA ANTIRADARU ĂSTA MEAU MAI DAT: 1 ANTILINIE CONTINUĂ, 1 ANTIROŞU, 1 ANTITRECERE DE NEACORDARE DE PRIORITATE DE PIETONI, 1 ANTITRUSĂ DE PRIM AJUTOR, 1 ANTICÎINE POLIŢIST, 1 ANTIRESPIRAŢIE GURĂ LA GURĂ.
5.32 HAMZTERU ŞAT CUMPĂRAT O GONFLABILĂ. CRED CĂ SA ÎNDRĂGOSTIT - ÎN FIECARE ZI ÎI CUMPĂRAT FLORI DIN PLASTIC ŞO ŢINE ÎNCHISĂ TOATĂ ZIOA ÎN CĂŞUŢA LUI POŞTALĂ DE MAIL LA ADRESA HAMZTERU@Yahoo.co.UK!!
23.10 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŞ VREA SĂ FUR JUCĂRILE LA TOŢI COPII FERICIŢI DIN LUME!!!

munca cu cartea

I love you America, whatever you are

Mulţi dintre români, europeni cu ştaif mîine-poimîine, sînt din ce în ce mai convinşi că americanii s-au cam tîmpit, că nu mai sînt ce-au fost pe vremea Războiului Rece, că au devenit un jandarm planetar cu năravuri mondialiste, gata să dea un pulan în cap oricui îndrăzneşte să mişte în frontul antiterorist. Mai este şi stînga culturală americană, fructul transformării flower-power-ilor care căscau gura la Marcuse prin anii '60 în politicieni şi ştabi universitari, iar asta mai adaugă, în opinia multora, o ditamai pată neagră pe chelia unchiului Sam, făcînd din America un alt prilej de deznădejde pentru cei trecuţi prin drama socialismului real. Europa ne face cu ochiul cum că ne-ar vrea, America e departe şi se ia-n gură cu toţi arabii, vrea petrol şi-l caută cu lumînarea, noi ce dracu' să mai credem? Cam asta e dilema care străbate din cînd în cînd şira spinării noastre intelectuale şi care de obicei se lasă cu două tabere: unii ţin cu americanii, iar alţii cu sîrbii, cu afganii, cu irakienii şi cu Dumnezeu ştie cine o mai fi la rînd. Dacă totuşi sînteţi un fan al Americii, aveţi dilema asta şi nu ştiţi cum să faceţi, atunci puneţi mîna pe cartea lui Revel* şi tot aburul nehotărîrii vă va ieşi din minte ca un djin rău. Căci toţi cei ce huiduiesc America sînt luaţi şi tocaţi mărunţel, iar ipocrizia lor este deconstruită de o manieră de cele mai multe ori irefutabilă. Antimondialişti ghiftuiţi cu haleală capitalistă şi dependenţi de Internet călătoresc cu avionul pentru a demonstra împotriva mondializării, arabi prigoniţi de ayatolahi şi adoptaţi de democraţiile occidentale care ies şi urlă în gura mare pentru cauza terorismului islamic, lubenişte ecologiste franco-germane cu miez roşu zaharisit, cam astea sînt personajele ce populează cartea lui Revel. De ce e important să citiţi cartea asta? Pentru că unul din reproşurile favorite ale românilor, adresate frecvent Americii, este că ea nu pricepe realităţile locale şi se aruncă aiurea-n tramvai să înghesuie pe gît democraţia liberală unor băştinaşi cu mentalităţi şi religii sofisticate, irakienii de exemplu. Dar cînd un tip ca Saddam aduce la putere un partid socialist (Baas) într-o ţară islamică, e pretenar cu sovieticii care-i susţin dictatura, înfometează toată arăbimea, împuşcă şi gazează cum vrea muşchiuleţul lui şiiţi, kurzi şi sunniţi, apoi, după pierderea susţinerii sovietice intră în criză de ideologie şi se converteşte la Islam ca Miloşevici la ortodoxism, atunci daţi-mi voie, nu americanii sînt de vină, ci pur şi simplu irakienii sînt imbecili. Altfel, ar trebui să mergem cu toţii să bocim în Ghencea pe 26 ianuarie.

Alin IONESCU

* **Jean-François Revel, *Obsesia antiamericană*, Humanitas, 2004.**

cronica pe lîngă teatre

Ceasornicăria Naum

Un ceasornic, de fiecare dată acelaşi, bate ora opt. Afară începe furtuna. Metronomul pune punct şi virgule. Rameau are un nepot: nepotul lui Rameau. Primarul ameninţă iar. Situaţia devine tragică. Logica este trimisă la plimbare. Umbrela şi maşina de cusut îşi dau întîlnire pe o masă de disecţie, de 12 persoane. Ceasurile îşi înghit limba cu mare plăcere. Oamenii vorbesc ca şi cum ar visa. Să aruncăm, aşadar, o privire, dar nu mai departe de aproapele care croşetează în somn :

EU: Fie vreme bună, fie vreme rea, spre orele cinci seara am obiceiul să mă plimb. Vorbesc cu mine însumi, îi dau frîu liber minţii, o las în voie, gîndurile sînt fetişcanele mele desfrînate.

EL: În cazul ăsta te distrezi rar.

RAFAEL: O, nu e vorba de bani.

LUIZA: Descalţă-te, aşează-te cît mai bine, e devreme încă.

TATA: Devreme? Adevărat, e devreme… E foarte bine să te duci…

MAMA: Nu vorbi de ouă… Ştii că ouăle îţi fac rău…

IULIUS: Aşa e… Închipuiţi-vă ce-ar însemna 30 de ceasuri arătînd fiecare altă oră… Unul merge înainte, altul rămîne în urmă…

ELEONORA: Primarul ştie că-l disprefuiesc… Sînt văduvă…

MAMA: Numai văduvele sînt vesele…

SIRENA: Bu-pu-nă-pă zi-pi-ua-pa.

ROBINSON: Lăsaţi, sir…

RANDOLPH: Mamă! Un leu! Ne mănîncă!

ADELAIDE: Dormiţi?

KLAUS: Fireşte. Sînt domnul… domnul… Închipuiţi-vă, mi-am uitat numele!

TAUS: Mi se întîmplă şi mie.

PAPUS: Şi ce dacă? Ceasornicăriile nu sînt oameni?

MELANIE: Eu nu cred în presentimente.

EU: Nu mai ştiu dacă trebuie să rămîn locului sau să fug, dacă trebuie să rîd sau să mă înfurii.

Şi toate acestea, stimaţi spectatori, se petrec pe o insulă, adică într-o ceasornicărie, mai exact prin 1935-1936 sau, poate, chiar prin anii '60-'40-'70. Ceasornicul arată ora opt, exact în acelaşi timp. *Exact în acelaşi timp,* de Gellu Naum (Editura Palimpsest): *Exact în acelaşi timp,* regia Mihai Măniuţiu; *Poate Eleonora,* regia Alexandru Tocilescu; *Insula,* regia Cătălina Buzoianu (?); *Ceasornicăria Taus,* regia Mircea Marin; *Nepotul lui Rameau,* regia David Esrig.

Iulian TĂNASE

cinem-a pîrît

Două kile de bile, vă rog!

Kill Bill, Vol. II începe, aşa cum era normal la Tarantino, cu o secvenţă cu care trebuia să înceapă, de fapt, *Vol. 1.* Quentine, Quentine, pot să fac şi eu ca tine?

Aşadar, ca să vă fie clar încă de la început, în ultimele cinci minute de film blonda karatistă îl ucide pe Bill cu „Lovitura Mortală În Cinci Puncte Vitale" învăţată de la un maestru chinez: Pay-Pall, Tai-Pan sau Pall-Mall Light, n-am reţinut exact. Pînă să ajungă la Bill, Mireasa Însîngerată i-a mai avut de tăiat de pe listă pe Elle şi pe Bud. Ca să nu se lase chiar tăiaţi, Bud a preferat să-şi doneze tot sîngele unei cobre veninoase, iar Elle să-şi lase corneea cu tot cu globul ocular în mîna Umei. Înainte de asta au fost ceva probleme cu Bud, care se încăpăţînase totuşi s-o împuşte pe Uma, s-o drogheze şi apoi s-o bage de vie într-un sicriu bătut în cuie şi îngropat la loc cu verdeaţă. Numai cunoştinţele de karate învăţate de la maestrul ăla N-am Pai au ajutat-o pe nenorocită să se dezlege la mîini şi la picioare, să spargă cu pumnul capacul sicriului, să înghită cei trei metri cubi de pămînt proaspăt şi să iasă la suprafaţă precum David Copperfield în zilele lui bune. Cîteva minute mai devreme, şi abia acum am ajuns la început, n-a mai fost decît coada la pop-corn de la intrarea în sală, respectiv un drum scurt pînă la toaletă despre care prefer să nu amintesc.

Daniel GOACE

show biz da' culţi

În nume-s mai multe Românii

● De cîteva săptămîni în revistele culturale apare o reclamă care îi îndeamnă pe tineri să urmeze Facultatea de Litere. După un scurt text semnat de o personalitate absolventă de Litere (de la Gabriela Vrînceanu Firea la Mircea Cărtărescu) urmează sloganul reclamei: „NUMELE MARI SE SCRIU CU LITERE". Cum în limba română există sintagma „nume mici", te poţi întreba, logic: oare numele de botez cum se scriu? Voi trece peste acest mic amănunt logic, fiindcă în ultimă instanţă nu logica face reclama bună. Dar fiind cîrcotaş, nu m-am putut opri să mă întreb ce se întîmplă cu *numele mari*, oameni de litere şi ei, care nu şi-au scris numele cu Litere. Probabil că regretă şi astăzi că n-au făcut-o următorii: Eminescu, Caragiale, Macedonski, Slavici, Bacovia, Sadoveanu, Arghezi, Rebreanu, Blaga, Camil Petrescu, V. Voiculescu, Ion Barbu, T. Vianu, Preda, Eugen Barbu, Buzura, Breban… Noroc că bieţii absolvenţi de liceu habar n-au ce prostie cît casa au făcut marii noştri oameni de litere. ● După ce comentează ultimul număr al revistei *Vatra,* care are ca temă de dezbatere „Best-seller-uri est-etice", dl. C. Stănescu trebuie să recunoască, cam cu jumătate de gură, că anumite critici aduse romanelor de succes (real) publicate în perioada comunistă au o oarecare noimă. Scrie domnia sa (v. *Adevărul literar şi artistic* nr. 723): „N-aş vrea să fiu greşit înţeles: este (şi era!) evident că atît Nicolae Breban, cît şi Augustin Buzura sau D.R. Popescu (dar şi alţii) se «amestecă» prea mult în «afacerile interne» ale eroilor lor, pînă acolo încît adesea personajele vorbesc la fel fiindcă în toate «vorbeşte» vocea autorului!" şi continuă: „...această excesivă transpunere a autorului în personajele sale, obligate astfel să se chinuiască cu dilemele şi obsesiile lui, exprimă o suferinţă acută a acelui *realism fundamental* al prozei noastre de care vorbea un G. Călinescu." Sper că nimeni nu-l va înţelege greşit pe criticul C. Stănescu. **(Şt. A.)**

● Spectacolul dedicat lui Ştefan cel Mare, de la Suceava, montajul literar-artistic, a fost un moment pendulînd între penibil şi monstruos, care nu a dovedit, cu nici un chip, că au trecut ceva anişori de la îngroparea celui care a fost Festivalul naţional „Cîntarea României". De la transmisiunea pe Radio România Actualităţi, unde Doina Jalea şi Mircea Motrici s-au întrecut (uneori s-au şi suprapus, din lipsă de coordonare) în metafore răsuflate („statuia voievodului Ştefan umblă prin curtea cetăţii"), pînă la textul propriu-zis al montajului, totul a sunat gogonat. Şi asta s-a întîmplat cu concursul direct al Ministerului Culturii, care ar trebui să ne protejeze de astfel de ghivece fără sens şi gust. În contextul legii accesului public la informaţii, îl rugăm pe domnul ministru Răzvan Theodorescu să ne dezvăluie ce scriitor a însăilat un astfel de text în care a amestecat, de la Eminescu la Nichita Stănescu şi Ioan Alexandru, versuri fără legătură cu momentul şi, mai ales, cu cît a fost plătit un astfel de scenariu lirico-sforăitor. Şi, apropo de asta, mai există în tarifarul ministerului capitolul „montaje literar-patriotice"? E vorba, oare, de un vechi autor de astfel de montaje, reciclat, din Epoca Ceauşescu? Un Nicolae Dan Fruntelată? Un Lucian Avramescu? Vreun Nicolae Dragoş? Sau, Doamne iartă-ne, o fi reînceput Vadim să facă astfel de băcănie literară? Oricum, socotind după bîlbele de transmisiune radio şi după reacţiile publicului prezent care a rîs de vocea penibilă a Rodicăi Mandache, îl anunţăm pe Răzvan Theodorescu că Suzana Gâdea ar fi impus un desfăşurător mai disciplinat şi că lui Ceauşescu îi ieşea toată „manifestarea" mult mai bine! **(I. M.)**

Ion cel Mare și Nesfînt

Ion Iliescu a domnit – cu o binemeritată pauză – 10 ani, mult mai puțin decît Ceaușescu, de exemplu, care a domnit aproape 25 de ani, fără pauză. Ceaușescu a luat, totuși, o pauză, atunci cînd a fost împușcat în 1989, de Crăciun. Acest fapt a cîntărit foarte greu la canonizarea ulterioară a lui Iliescu. În timpul domniei sale, Iliescu nu a ridicat nici o biserică, dar nici nu a dărîmat vreuna. A ținut piept cu mare vitejie valurilor de investitori străini. Cei care reușeau, totuși, să treacă granița țării erau luați în primire de baronii locali. Ion Iliescu a condus România cu un zîmbet de fier. A avut, cum spuneam, două mame – fără a mai pune la socoteală tatăl – și acest fapt a cîntărit foarte greu atunci cînd s-a pus problema canonizării sale. În anul 2050, deci exact în urmă cu 450 de ani, Fundația pentru o Gură Deschisă a scos la licitație canonizarea fostului președinte Ion Iliescu. La licitație s-au prezentat Biserica Ateistă, Biserica Bă, hai!, Biserica Scientologică, Biserica Matolică, Biserica Integrării în Absurd și patru mormoni, persoane fizice. Cele mai bune două oferte au venit din partea Bisericii Matolice (care, cu numai un an în urmă, cîștigase licitația pentru beat-ificarea lui Nicolae Văcăroiu, fost premier în vremea domniei lui Iliescu) și a celor patru mormoni. Biserica Matolică a fost, nu se știe de ce, descalificată, iar mormonii s-au retras singuri, după ce au aflat că Ion Iliescu a fost un monogam inflexibil și nu a făcut copii nici de-al dracului. Licitația de canonizare a fost cîștigată, ex-aequo, de Biserica Scientologică și Biserica Ateistă. Din 2050, Ion Iliescu este singurul președinte de țară canonizat vreodată. Acum el mai este cunoscut și sub numele de Ion „Iliescu" Nesfîntu.

Comemorarea a 500 de ani de la moartea lui Ion „Iliescu" Nesfîntu a fost un succes. Printr-o coincidență miraculoasă – astfel de minuni se întîmplă o dată la 500 de ani sau nici atunci! –, actualul președinte al României se numește – cum bine știm cu toții – Ion Iliescu, la fel ca fostul președinte Ion Iliescu. Hidrocentrala de Scaun din Oltenița, orașul natal al lui Ion Iliescu, a fost practic neîncăpătoare pentru pelerinii români și străini veniți să se reculeagă la mormîntul singurului președinte din istorie canonizat, în același timp, de două biserici. Păcat că președintele Iliescu a profitat poate prea mult de coincidența de nume, vorbind despre el ca și cum ar fi vorbit despre Ion Iliescu! Și, iarăși, păcat că pelerinii japonezi, veniți special din Japonia pentru acest eveniment unic, au întinat nobilele idealuri ale ateismului și s-au călcat efectiv în picioare pentru a prinde o sarma și un crap la carton!

(text preluat din Academia Caţavencu, *nr. 666, serie nouă, anul 2500 și un pic)*

Iulian TĂNASE

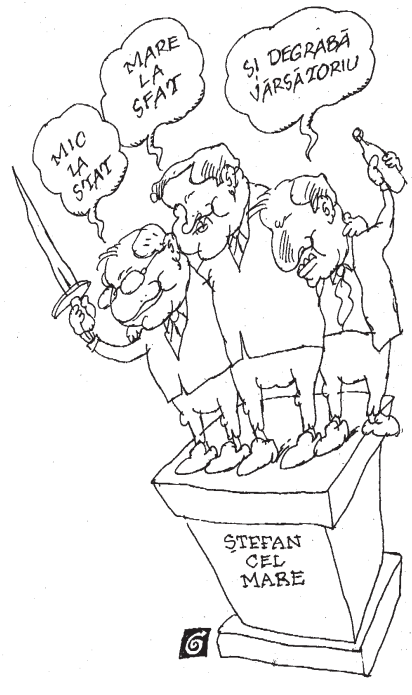

Săptămîna străinilor

● **O firmă din Israel care se ocupă de înalta tehnologie a pus la punct un sistem care, folosind unde radio de bandă ultralargă, e capabil să fotografieze prin zid! Bine că nu a apărut acest sistem pe vremea Securității din România că acum asistam la dezbateri referitoare la ofițerii care și-au făcut doar datoria, spre deosebire de alții care au făcut voyeurism politic!**

● **După cîteva dispute cu autoritățile de resort, polițistele din Berlin și-au căpătat dreptul de a nu purta caschetă, considerată un inamic al coafurilor. Există suficiente voci nemulțumite care obiectează și susțin că, prin renunțarea la caschetă, este știrbită autoritatea statului. E adevărat, dacă lucrurile merg la fel în continuare, azi-mîine se va isca ideea unor polițiste de a purta, în loc de pistol, care le-ar provoca vînătăi pe coapse, un foarte interesant bici din piele!**

● **Șase soldați au fost excluși din armata Australiei pe motiv că au torturat pisici pe timp de pace. Normal, soldații sînt instruiți să ucidă doar oameni, pe timp de război!**

● **Suedezii au stabilit un record mondial în materie de telefonie mobilă. Astfel, numărul abonamentelor a întrecut cu peste o sută de mii numărul locuitorilor. În mod clar, fiind în deficit de oameni, unele telefoane vor trebui să vorbească ori ele între ele, ori cu roboții telefonici!**

● **SRămînem tot la telefoanele mobile și semnalăm că o companie din Spania a lansat o telenovelă care poate fi urmărită pe celular! Probabil că e un film care îți provoacă lacrimi de două ori după ce l-ai privit și, apoi, încă o dată în momentul în care citești factura de telefon!**

AgenCIA de presă

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Diploma de după

Stripteuzele românce pot să mai plece în Japonia doar dacă sînt înscrise la o facultate. Dacă-i aşa, poate data viitoare le trimitem japonezilor numai persoane inteligente, adică nişte roboţele făcute la Electromagnetica şi cu mult silicon.

Furt calificat de mireasă

Aflăm că la Penitenciarul din Timişoara a fost amenajată o cameră pentru puşcăriaşii care sînt în luna de miere. Conducerea penitenciarului se laudă prin presă că ar fi o cameră cu condiţii de hotel. Tare ne temem ca nu cumva, ca în orice hotel care se respectă, mirele să fugă cu săpunul la altul.

Viaţa de apoi bate filmul

O firmă de producţie indiană face un film despre Dumnezeu la Braşov. Un astfel de film ar putea fi făcut nu doar la Braşov, ci în toată România. Cu precizarea că ar fi un film nu despre Dumnezeu, în general, ci despre cum ne-a bătut Dumnezeu.

Martorii lui Rahova

11 români sînt băgaţi de poliţişti într-un program de protecţie a martorilor. Mai interesant ar fi de aflat cîţi poliţişti sînt băgaţi în programele de protecţie a infractorilor.

PSD ne-a lăsat cu Caraşu-n mînă

Fostul preşedinte PSD al Consiliului Judeţean Caraş a plecat cu toată aparatura din birou. Iată aşadar că a apărut în sfîrşit o instituţie care poate să concureze ofertele Altex: Consiliul Judeţean.

Autostrada speranţei, la P+3

Deşi au fost demarate lucrările la autostrada Braşov-Borş, Ministerul Transporturilor nu ştie clar ce firme vor lucra la ea. Ăştia sînt în stare şi s-o dea în folosinţă pînă la alegeri, deşi n-o să se ştie nici cine-o să-şi facă vile din materialele furate.

Ţara arde, pe sindicalişti i-ar coafa la guvernare

Blocul Naţional Sindical şi-a făcut partid. Ferească Dumnezeu să ajungă sindicaliştii ăştia la guvernare, că la primele concedieri masive membrii partidului vor trebui să iasă în stradă şi să-şi alerge prin faţa Guvernului maşinile cu girofar ca să le incendieze.

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 948381 040015 27

contraeditorial

Anul Ştefan cel Mare şi Scump

Nu cunosc ritualul sanctificării în Biserica Ortodoxă şi nu am reuşit să aflu multe despre acest subiect de la prietenii mei cei mai citiţi şi informaţi. Dar, în compensaţie, prietenii mei au încercat să-mi ofere date despre sanctificarea la catolici, un proces ceva mai riguros şi mai transparent. Departe de mine gîndul blasfemiei, departe demonul comparaţiei! La catolici, candidatul la sanctificare trebuie, mai întîi, să fie beatificat, adică să treacă prin stadiul de „fericit" pentru ca, după aceea, să ajungă în etapa superioară şi să fie declarat „sfînt". Pentru fiecare din etape (între care trec ani de zile) i se cere să fi înfăptuit un număr de minuni în timpul vieţii şi un alt număr de (alte) minuni după moarte. Papa Ioan Paul al II-lea a fost criticat de gînditorii occidentali că a accelerat şi înmulţit sanctificările pe care Sfîntul Scaun le acordă, acum, în ritm de premii Oscar. I s-a reproşat Suveranului Pontif că a redus numărul de minuni necesare candidaţilor şi că a pus în discuţie „instituţia" Avocatului Diavolului care, formată din teologi, încearcă să probeze în tot felul calităţile sanctificabilului. Nu ştiu temeiul pe care s-a bazat propunerea de sanctificare a lui Ştefan cel Mare. De bună seamă, nu comportamentul său cast, nici cumpătarea în raport cu supuşii ar fi argumentele forte ale celor care l-au făcut sfînt. Trebuie să recunoaştem, aşadar, că domnitorul nu e un vestit făcător de minuni. Poate, cel mult, ironic, se poate spune că din relaţiile sale extraconjugale au răsărit nişte minuni de copii! Istoricii mai puţin speriaţi de linia oficială recunosc în Ştefan un mic dictator al epocii, dar cu un PR destul de bun, cum s-ar zice astăzi. Nici faima de strateg nu e chiar atît de mare, ştiut fiind că la sfîrşitul domniei sale a plătit un bir consistent turcilor, în ciuda „victoriilor" care ne-au năpădit manualele de istorie. Şi totuşi, paradoxal, eu vin în sprijinul celor care l-au sanctificat pe domnitorul moldav. Le furnizez o minune clară, foarte palpabilă şi greu de contestat înfăptuită de Ştefan cel Mare. Chiar dacă nu vă vine să credeţi, trebuie să acceptaţi că e o minune ca, dintr-un buget sărman, ca al ţării noastre, să reuşeşti să scoţi sute de miliarde de lei pentru a sărbători Anul Ştefan cel Mare şi Sfînt!

Ioan T. MORAR

Săptămîna românilor

România puturoasă

Uşor-uşor, România se închide. La început, s-a închis Parlamentul – că îi chemau alegătorii din teritoriu s-o ardă pe cumătra la nunţi şi botezuri electorale –, pe urmă o să se închidă şi Guvernul – că stau, dracului, căprioarele alea gestante ne-mpuşcate în plozi – şi pe urmă o să se-nchidă şi Preşedinţia – că trebuie Corina Creţu să se bronzeze pe picioruşe, să poată apărea în mini la întîlnirea cu preşedintele chinez ca să creeze un scandal diplomatic. Pe urmă or să se închidă: UDMR-ul – care-o să se deschidă de-abia la toamnă, cînd o cădea la aşternut cu PNL-ul şi PD-ul –, PRM-ul – că Vadim o să fie dus să ducă camioane de flori la sinagogă – şi pe urmă or să se închidă: Departamentul Pálinka de la Uniunea Europeană, Departamentul Sarmale, Mici şi Mititei, Raionul Ciorbă de Burtă şi Grupul de la Bruxelles pentru Promovarea Ţuicii de Buzău. Şi, la final, or să ni se-nchidă-n nas şi non-stopurile europene – închis pentru deratizarea de România.

➠ Şi de la ploile, şi de la soarele ăsta frumos, ce-o să se mai facă iarba mare şi-n Office anul ăsta! Şi ce-or să mai iasă la secerat cu nasul băiatu' lu' ăla, fata lu' ăla, copilu' ăleia şi fetiţele lu' ălălalt. ➠ În curînd o să-i luăm şi pe unguri la numărul de sinucideri în cap pe ciment de locuitor. Numai Mircea Sandu şi Iordănescu n-au de gînd să se sinucidă. Cine a văzut român care să se sinucidă lîngă grătar? Păi, cazi dracu', în muştar şi se varsă vadra de whisky! ➠ Şi s-a încheiat Campionatul Mondial: echipa Greciei, fără Iordănescu antrenor, atenţie, fără Iordănescu, a ajuns campioana Europei. În timpul ăsta, fostul antrenor al Greciei a rupt Europa în două cu postul de consilier local la Ilfov. Ca şi la Campionatul European, la Campionatul Mondial de PSD din Ilfov s-a întîmplat un eveniment neplăcut. Numai că, în timp ce la CE din Portugalia un suporter încălzit a străbătut fără să se dezbrace tot terenul de fotbal în timpul finalei, la Ilfov, zeci de suporteri în fundul gol aleargă între cîrciumă şi ajutorul de şomaj să-l voteze pe McChicken Iordănescu preşedintele Ilfovului. ➠ România însă nu şomează, pentru că acuş-acuş începe Olimpiada. Şi să te ţii, tată, portofele la 100 de metri, pînă se pierde poliţia în ceaţă, mobile-garduri, pînă pierde urma proprietarul, aruncarea cu ciocanul în faţă la doamnele care nu vor să cedeze cu frumosul cheile de la maşinuţă, aruncarea greutăţii prin greva foamei în arest, săritura în lungime la doamnele venite din Suedia la Olimpiadă.

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

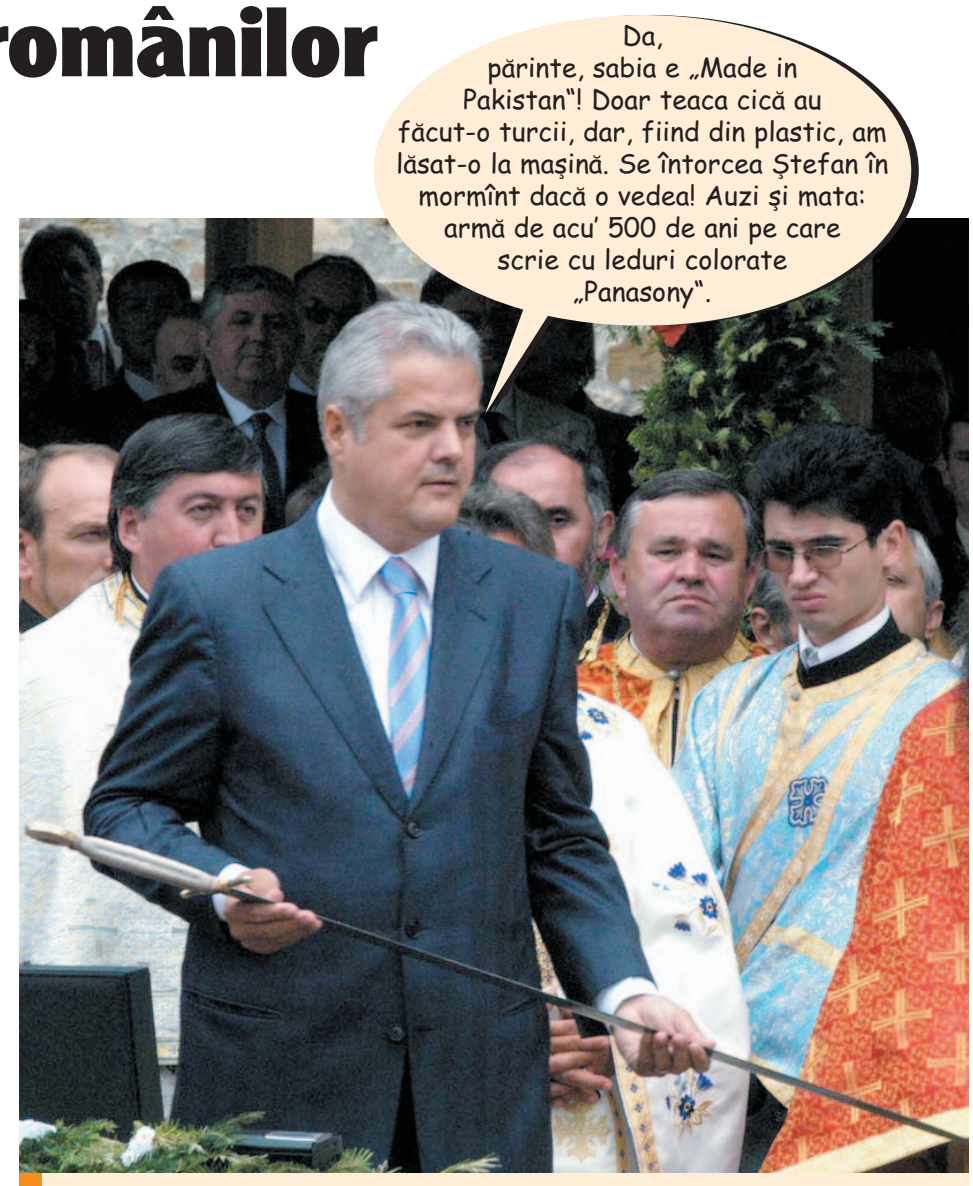
Da, părinte, sabia e „Made in Pakistan"! Doar teaca cică au făcut-o turcii, dar, fiind din plastic, am lăsat-o la maşină. Se întorcea Ştefan în mormînt dacă o vedea! Auzi şi mata: armă de acu' 500 de ani pe care scrie cu leduri colorate „Panasony".

Premierul Adrian Năstase, fericit că într-o democraţie originală poate să-l sărbătorească pe Ştefan Cel Mare cu o sabie falsă

Vești bune

Arcul de coniac „Triumf"

➠ Americanii turnează un film de 20 de milioane de parai cu Wesley Snipes în Bucureşti, la Arcul de Triumf. Pe lîngă decoruri, ai noştri mai contribuie la respectiva producţie şi cu cîteva replici în limba română care or să se audă din off: „Puneţi mîna pe puradelu' care mi-a furat portofelul!", „Uite-l, bă, pă negru' ăla din *Blade!*" şi „Ajutaaţi-mă şi pe mine cu un ban că sîntem patru fraţi acasă, şi cu mine şapte!..."

➠ Poliţia a rezolvat rapid şi cu succes un caz destul de complicat: n-a fost crimă în cazul Erbaşu, ci sinucidere. Populaţia Capitalei să stea liniştită: cei doi-trei mafioţi bănuiţi că sinucid prin strangulare şi apoi aruncă victimele de la balcon în piscina goală nu există. Iar autorul real al sinuciderii a fost prins cu operativitate maximă încă din primele minute de la săvîrşirea faptei.

Străbuna Vestire